

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΘΟΑ

Της Βάλιας Καραμάνου

Κεφάλαιο 1ο

Η Κατερίνα γεννήθηκε σ' ένα μικρό νησί των νότιων Κυκλάδων, την Θασιά, ανάμεσα στην Ίο και στη Φολέγανδρο και πολύ κοντά στη Σίκινο. Το σπίτι που μεγάλωσε ήταν ένα μικρό καλύβι έξω από τη Χώρα στον δρόμο προς την Απολλωνία, που σταδιακά με τα χρόνια ο Στάθης και η Άννα, οι γονείς της, κατάφεραν να μεταμορφώσουν σε ένα ευπρεπές σπιτάκι. Στην ουσία επρόκειτο για τρία δωμάτια, αρκετά όμως για να χωρέσουν την ίδια, τους γονείς της και τον Τάκη, τον κατά δύο χρόνια μεγαλύτερο αδερφό της. Το μεγαλύτερο πρόνιο αυτού του σπιτιού αναμφίβολα ήταν η θέση του: χτισμένο κυριολεκτικά στο χείλος του γκρεμού διέθετε πανοραμική θέα προς το Αιγαίο. Ειδικά την ώρα του ηλιοβασιλέματος, το θέαμα ήταν συγκλονιστικό, καθώς χρωματίζονταν πορφυρά τα νερά της θάλασσας και ανάμεσα τους διακρίνονταν τα φώτα που σιγά σιγά άναβαν στα αντικρινά νησιά. Άλλωστε από εκείνο το σημείο μπορούσε κανείς να θαυμάσει σχεδόν ολόκληρη τη χώρα του νησιού τους σκαρφαλωμένη στο βράχο από τη δεξιά πλευρά, ενώ από την αριστερή ξεκινούσε ο δρόμος που κατέληγε στον αρχαίο ναό του Θόα στην Απολλωνία .

Ο Θόας υπήρξε –σύμφωνα με τον μύθο- μια πανάρχαια θαλασσινή θεότητα, απόγονος του Θεού Διονύσου, προερχόμενος από τη Μ. Ασία. Κατέληξε όμως συχνά να ταυτίζεται με το θεό του Φωτός, τον Απόλλωνα, ίσως σε μια προσπάθεια συγκάλυψης της αμφιλεγόμενης δαιμονικής του οντότητας από τους ντόπιους. Πάντως, η Απολλωνία παρέμενε αναντίρρητα το πιο άγριο και όμορφο σημείο του νησιού: ο αρχαίος ναός χτισμένος στο νοτιοδυτικό άκρο του νησιού φάνταζε σαν να αιωρείται πάνω στον απόκρημνο βράχο, περιτριγυρισμένος από μικρά ξωκλήσια, που έχτιζαν οι χριστιανοί στα μετέπειτα χρόνια για να ξορκίσουν τους αρχαίους δαίμονες.

Ο Στάθης ήταν ψαράς και τα καλοκαίρια χρησιμοποιούσε συχνά τη βάρκα του, τη «Γοργόνα», για να μεταφέρει τουρίστες στις δυσπρόσιτες παραλίες του νησιού. Φτωχός, καταγόμενος από φτώχη οικογένεια, με ένα ψηλό όμως και ρωμαλέο ανάστημα και περήφανη απόκοσμη ματιά. Γι αυτό ακριβώς τον αγάπησε αμέσως όταν τον πρωτοείδε η Άννα, μικρή κοπελίτσα τότε δεκαέξι χρόνων και εκείνος είκοσι και συνέχισε να τον αγαπά για πολλά χρόνια αργότερα, όσο θυμόταν τον εαυτό της. Ποτέ όμως δεν ένιωσε ότι εκείνος έγινε δικός της, ακόμα και μετά από κάμποσα χρόνια γάμου και την απόκτηση δύο παιδιών. Ένας απροσδιόριστος φόβος την στοίχειωνε, πως μια μέρα θα χανόταν αυτός ο όμορφος ηλιοκαμένος από τον αιγαιοπελαγίτικο ήλιο άντρας. Όχι πως η Άννα δεν ήταν επιθυμητή γυναίκα, αλλά παρέμενε μια γλυκιά, ήσυχη παρουσία δίπλα του, πιο γήινη, πιο υποταγμένη στην αντρική ισχύ.

Κι ένιωθε ευτυχισμένη ακριβώς γι αυτό: που έστεκε δίπλα του, κάτω από την προστατευτική σκιά του άντρα της.

Όσπου ένα βράδυ- έντεκα χρόνια μετά το γάμο τους- Ο Στάθης ξανοίχτηκε με την μικρή βάρκα του στο πέλαγος και δεν τον ξαναείδε κανείς έκτοτε. Βγήκαν και οι υπόλοιποι ψαράδες με τις βάρκες τους και τα κλεφτοφάναρα για να τον αναζητήσουν όλη νύχτα, σχεδόν ως το ξημέρωμα. Η Κατερίνα –οχτώ χρόνων τότε και ο αδερφός της δέκα- περίμεναν με τις ώρες σιωπηλά στην προκυμαία δίπλα στην Άννα, που έσφιγγε νευρικά τα χέρια τους και με το βλέμμα της διέσχιζε επίμονα το πέλαγος αντίκρυ.

Τελικά, η «Γοργόνα» βρέθηκε, αλλά ο Στάθης παρέμεινε άφαντος. «Πιθανός πνιγμός του αγνοούμενου» αποφάνθηκε η αρχή του τόπου, ενώ δεν έλειπαν και οι δεισιδαίμονες, που απέδιδαν την εξαφάνισή του σε μυστηριώδεις δυνάμεις.

Έκτοτε, η Κατερίνα και ο Τάκης μεγάλωσαν κάτω από την προστασία της μητέρας τους, που πεισματικά αγωνιζόταν προκειμένου να επιβιώσουν όλοι αξιοπρεπώς. Μάλιστα, αν και νέα ακόμα γυναίκα και παθητική έως τότε από τη φύση της, αναγκάστηκε ν' αναλάβει την βάρκα για να ψαρεύει ή να κάνει δρομολόγια το καλοκαίρι για τους παραθεριστές.

Την οικογενειακή αυτή «επιχείρηση» κληρονόμησε κατόπιν ο Τάκης, όταν έφτασε τα δεκαοχτώ. Από κοντά βοηθούσε και η αδερφή του. Ειδικά στα δρομολόγια των τουριστών διασκέδαζε αφάνταστα: τρελοπαρέες, ερωτευμένα ζευγαράκια, που περνούσαν τις μέρες τους ως το νύχτωμα στην Αμμούδα, στις Τροκάδες, στο Βαθύ και σε άλλες άγριες ακτές του νησιού με κρυστάλλινα νερά.

Όταν όμως τελείωσε το σχολείο, άρχισε να βαριέται τη ζωή των συνομηλίκων της και η «επέλαση» των τουριστών ή των «βαρβάρων», όπως τους αποκαλούσε, την ενοχλούσε πια. Αποτραβιόταν λοιπόν κατά τη διάρκεια της μέρας στο σπίτι τους, όπου βοηθούσε τη μητέρα της στις δουλειές και στην περιποίηση της αυλής και κατά το σούρουπο τραβούσε για την Απολλωνία. Η δικαιολογία της ήταν πάντα να σκουπίσει το κοτέτσι και να ταΐσει τις κότες που είχαν στο δρόμο λίγα μέτρα πιο πάνω, μια δουλειά που παραδόξως δεν έκανε ποτέ το πρωί. Στην πραγματικότητα, ήθελε να απολαύσει το σούρουπο μόνη της στα βράχια, μυρίζοντας το θυμάρι που ξεφύτρωνε παντού και τη θαλασσινή αύρα που αναδύονταν από το βάραθρο κάτω από τα πόδια της. Ακόμα και ο χειμωνιάτικος τσουχτερός άνεμος δεν την πτοούσε, αντίθετα την έκανε να νιώθει ζωντανή.

Λάτρευε ιδιαίτερα το καλοκαίρι, γιατί μπορούσε να αφήνεται με τις ώρες στην αγκαλιά της θάλασσας και ν' ανακαλύπτει σπηλιές με όμορφα κοχύλια στον βοτσαλωτό βυθό της. Απέφενγε όμως να το κάνει τις ώρες που καταλαμβάνονταν από τους «βαρβάρους». Προτι-

μούσε να παίρνει την «Γοργόνα» πολύ πρωί και να βουτά σε άγνωστες για τους περισσότερους ακτές ή να κατεβαίνει νύχτα στο λιμάνι κρυφά και να βουτά στα σκοτεινά νερά, που αντικαθρέπτιζαν τ' αστέρια.

Την χρονιά που η Κατερίνα έκλεισε τα είκοσι, ένα ασυνήθιστο κύμα καύσωνα κατέκλυσε το νησί κατά τη διάρκεια του Αυγούστου. Το γεγονός αυτό, αν και ανυπόφορο, αποδείχτηκε ωστόσο κερδοφόρο για τους ντόπιους, καθώς πλήθος τουριστών είχε κατακλύσει το νησί κι αυτό σήμαινε κέρδος: τα ενοικιαζόμενα δωμάτια είχαν απόλυτη πληρότητα, οι ταβέρνες και τα μπαράκια βούιζαν από κόσμο και τα μικρά σοκάκια του νησιού ασφυκτιούσαν από τον συνωστισμό.

Η Κατερίνα ωστόσο ένιωθε ότι πνιγόταν από όλη αυτή την κοσμοσυρροή. Αναζητούσε ήσυχες γωνιές στο νησί, αλλά αυτό φάνταζε αδύνατο. Ενδόμυχα, ευχόταν ολόψυχα να τελειώσει γρήγορα ο μήνας και να επικρατήσει η συνήθης γαλήνη του τόπου ξανά.... Αντίθετα, ο αδερφός της –και γενικά η νεολαία του νησιού– απολάμβανε την κοσμοπλημμύρα και ξεφάντωνε στα λιγοστά κοσμικά στέκια του νησιού ως το ξημέρωμα.

Μετά από ένα πυρακτωμένο μεσημέρι, η Κατερίνα βγήκε στο δρόμο για την Απολλωνία για να φροντίσει τα ζώα τους. Σουρούπωνε και ματωμένα σύννεφα σάρωναν τον ορίζοντα. Σημάδι ζέστης, σκέφτηκε.

-Ε! Κατερίνα! άκουσε από μακριά μια αντρική φωνή να την καλεί.

Κοντοστάθηκε.

-Γεια σου Κωνσταντή! τον χαιρέτησε σηκώνοντας το χέρι της εκείνη.

Ο μελαχρινός νέος ιδρωμένος και ηλιοκαμένος άφησε τα γίδια του στην πλαγιά να βοσκήσουν και την πλησίασε χαμογελαστός.

- Το βράδυ θα μαζευτούμε με τα παιδιά στην πλατεία κι έπειτα θα κατεβούμε στο 'Αλώνι' για ποτό! Θα' ρθεις; την ρώτησε στυλώνοντας τα κατάμαυρα μάτια του στα δικά της.

- Θα δούμε! απάντησε αμήχανα εκείνη.

- Όλο έτσι λες και ποτέ δεν έρχεσαι! της παραπονέθηκε ο Κωνσταντής και καθώς δεν περίμενε απάντηση, συμπλήρωσε:

-Εγώ πάντως θα σε περιμένω.... υπογράμμισε τα λόγια του.

- Καλά, Κωνσταντή, αποκρίθηκε εκείνη χαμηλόφωνα και κίνησε να φύγει.

- Κατερίνα! της ξαναφώναξε απότομα και μπήκε μπροστά της φράζοντας το δρόμο της.

-Δεν είναι σωστό να γυρίζεις τα βράδια έξω μόνη σου, συμπλήρωσε σε προστατευτικό τόνο.

- Γιατί; έκανε εκείνη ζωηρά, θα με πάρει καμιά ανεραΐδα; είπε με φωνή περιπαιχτική, ενώ η καστανή ματιά της πετούσε φλόγες.

-Μπορεί... έκανε σκεφτικά ο Κωνσταντής κι απομακρύνθηκε σιωπηλός.

Δεν έπαψε να την κοιτάζει από μακριά ώσπου να νυχτώσει. Τι πλάσμα ήταν αυτό; Και ναι, έμοιαζε τόσο με ανεραΐδα! Θα μπορούσε κάλλιστα να ήταν μία από τις δαιμονικές και γοητευτικές κόρες του αρχαίου θεού, που ίδρυσε το νησί, του Θόα. Τόσα χρόνια την γνώριζε από μικρό παιδί, πήγαιναν στο ίδιο σχολείο, ήταν φίλος με τον αδερφό της κι όμως την ένιωθε τόσο αλλόκοτα απρόσιτη... Ένα μελαχρινό πλάσμα με μεγάλα μάτια και άσπρο δέρμα, πλάσμα της νύχτας. Μήπως δεν ήταν; Όλο το νησί γνώριζε τις βόλτες της κάτω απ' τ' άστρα, όταν οι δικοί της έπεφταν για ύπνο. Κι εκείνος συχνά την ονειρευόταν να χορεύει γύρω από την Παλιά Βρύση του χωριού μαζί με τις άλλες δαιμόνισσες. Τόσο τον είχε συνεπάρει αυτή η εικόνα, που ώρες- ώρες νόμιζε πως κάτω από το μακρύ φουστάνι της θα ξεπροβάλει κανένα κατσικοπόδαρο! Στη σκέψη αυτή ανατρίχιαζε, αλλά του ήταν αδύνατο να πάρει τα μάτια του από πάνω της, καθισμένος ως το νύχτωμα στους βράχους της Απολλωνίας βόσκοντας τα γίδια του. Η ψιλόλιγνη σιλουέτα της διαγράφονταν ολοκάθαρα να ρεμβάζει στο χείλος του γκρεμού κοντά στο σπίτι της το κενό και τα μάτια του πλημμύριζαν από την εικόνα της.

Πράγματι, όταν προχώρησε η νύχτα, η Κατερίνα σηκώθηκε αθόρυβα από το στρώμα της, ενώ η μάνα της και ο αδερφός της κοιμόντουσαν βαθιά. Η ζέστη ήταν αφόρητη και έξω η νύχτα γλυκιά, γεμάτη αστέρια την καλούσε μυστικά. Έβαλε γρήγορα το φόρεμά της, φόρεσε αθόρυβα τα πέδιλά της και γλίστρησε έξω σαν σκιά. Ανάσανε βαθιά, ήταν τόσο όμορφα!

Άρχισε να κατηφορίζει προς την φωτισμένη Χώρα, που σιγά σιγά καταλάγιαζε από το θόρυβο των παραθεριστών. Τέτοια ώρα ή πήγαιναν για ύπνο ή συνέχιζαν για ποτό στο 'Αλώνι. Απέφυγε την πλατεία και προτίμησε πιο απόμερα σοκάκια. Άλλωστε, υπήρχε και ο μύθος για τα στοιχειωμένα σπίτια της Χώρας και πάντα τα βήματά της την έφερναν έξω από αυτά. Εγκαταλελειμμένα αρχοντικά με ξεχαρβαλωμένα παράθυρα στέκονταν σκοτεινά, θλιβερά απομεινάρια μιας άλλης ζωής... Κάθε φορά που περνούσε από εκεί, η καρδιά της χτυπούσε πιο γρήγορα και το βήμα της επιτάχυνε ακούσια.

Βγήκε στον κεντρικό δρόμο που ένωνε την χώρα με το λιμάνι της Εμπατής, χωρίς να την δει κανείς γνωστός. Μόνο με ένα νεαρό ζευγαράκι διασταυρώθηκε, που περπατούσε αγκαλιασμένο. Μπροστά της η νύχτα απλώνονταν σκοτεινή, γεμάτη μυρωδιές, ενώ τα χαμηλά φώτα της Χώρας έσβηναν πίσω της, μέχρι που χάθηκαν στην πρώτη στροφή του δρόμου. Το

σκοτάδι πλέον ήταν πηχτό, αλλά η Κατερίνα γνώριζε το δρόμο καλά. Ωστόσο, αυτή η απόλυτη ησυχία την έκανε να καρδιοχτυπά ....

Στην επόμενη στροφή του φιδωτού δρόμου, μεγαλόπρεπη και ολόλευκη πρόβαλε μπροστά της η Παλιά Βρύση του χωριού, το στέκι των Ανεραϊδών –όπως φημολογούνταν. Η Κατερίνα στάθηκε να πάρει μια αναπνοή στο ασβεστωμένο πεζούλι. Γύρω της ηχούσαν μόνο τα τριζόνια και πάνω της κρεμόταν ένας ουρανός φορτωμένος αστέρια. Γλυκά θροϊσματα έφταναν στ’ αυτιά της από τα κλαδιά των λιγοστών κέδρων, που ορθώνονταν γύρω από τη βρύση, σαν φυσικός προστατευτικός κλοιός. Το βλέμμα της ακούμπησε απέναντι στο άγονο λοφάκι με τις ξερολιθιές, που στην κορυφή του στεφανώνονταν από το φωταγωγημένο παλιό μοναστήρι. Δεν το χόρταινε!

Δεν είχε καταλάβει πόση ώρα είχε περάσει καθισμένη εκεί, όταν ένα ξαφνικό μουγκρητό ανέμου την τύλιξε μεμιάς και την έκανε να τιναχθεί όρθια:

-Τι αέρας είναι αυτός; μονολόγησε ανήσυχη.

Σαν να ξεπηδούσε από τα σπλάχνα της ρεματιάς δίπλα της. Με ανάλαφρο βήμα αγριμιού συνέχισε βιαστικά τον δρόμο της.

Όταν έφτασε στο λιμάνι όλα ήταν πια ήρεμα. Το κύμα έσβηνε απαλά στην αμμουδιά και οι βάρκες λικνίζονταν στο ρυθμό του. Μόνο ο μακρινός απόηχος από το ‘Αλώνι’ έφτανε στ’ αυτιά της. Εκεί διασκεδάζαν οι τουρίστες και η νεολαία του χωριού. Και ο Κωνσταντής θα ήταν εκεί και θα την περίμενε απόψε, όπως κάθε βράδυ.

Χωρίς δεύτερη σκέψη, έβγαλε τα πέδιλά της στην άμμο, πέταξε το φόρεμά της σε μια άκρη και βούτηξε στα δροσερά νερά.

Όταν τελικά πήρε τον δρόμο του γυρισμού, η νύχτα είχε προχωρήσει αρκετά. Λίγο πριν φτάσει στην Παλιά Βρύση ένα μηχανάκι την πρόλαβε στο δρόμο. Σταμάτησε δίπλα της χωρίς να σβήσει τη μηχανή.

- Ανέβα πάνω να σε πάω σπίτι, ακούστηκε η φωνή του Κωνσταντή σοβαρή και προστατευτική συνάμα.

Εκείνη ανέβηκε υπάκουη στη σέλα πίσω του και τύλιξε τα χέρια της γύρω από την μέση του. Ο νυχτερινός αέρας χτυπούσε τα πρόσωπά τους και ο ήχος της μηχανής αντηχούσε στο νησί μέχρι το τέρμα του δρόμου κοντά στην Απολλωνία.

«Τι πλάσμα είναι αυτό;» αναρωτιόταν μέσα του ο Κωνσταντής και η καρδιά του χοροπηδούσε άταχτα στο άγγιγμα των χεριών της, ενώ μια βρεγμένη τούφα από τα μακριά καστανά μαλλιά της του χάιδεψε το πρόσωπο μυρίζοντας αλμύρα κόβοντάς του τα γόνατα.

Κεφάλαιο 2ο

Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Άρης Στεργίου επισκεπτόταν την Θασιά. Τώρα όμως ερχόταν με διαφορετική ιδιότητα: επρόκειτο να μείνει τουλάχιστον για έναν χρόνο προκειμένου να εκπληρώσει τις υπηρεσίες του ως αγροτικός γιατρός. Η ιδέα της μακρόχρονης παραμονής του σε ένα τόσο απομονωμένο και μικρό τόπο τον ανησυχούσε λίγο, αλλά θεώρησε τυχερό τον εαυτό του που στα είκοσι έξι του χρόνια κατάφερε να βρει τη θέση αυτή, ενώ άλλοι συνάδελφοί του ίσως περίμεναν πολύ περισσότερο χρόνο για να διοριστούν οπουδήποτε.

Τυλιγμένος στην καμπαρντίνα του στο κατάστρωμα του πλοίου, άφηνε το βλέμμα του να πλανηθεί στον απέραντο γαλάζιο φθινοπωρινό ορίζοντα του ουρανού και της θάλασσας. Δεν πήγαινε πολύς καιρός –σχεδόν ένας μήνας- από τότε που έκανε την ίδια διαδρομή από τον Πειραιά. Τότε όμως ήταν καυτός Αύγουστος και δίπλα του είχε την αγαπημένη του Στέλλα. Αποφάσισαν να κάνουν τις ολιγοήμερες διακοπές τους στο νησί, προκειμένου να του δοθεί αφενός η ευκαιρία να το γνωρίσει καλύτερα και αφετέρου να διαλέξει το κατάλυμα διαμονής του για τον επερχόμενο χειμώνα.

Πράγματι, πέρασαν πολύ όμορφα. Οι ντόπιοι φάνηκαν εξαιρετικά φιλόξενοι προς τον νέο γιατρό τους: τι κεράσματα στις ταβέρνες, τι ρακόμελα στο «Καρνάγιο» και στο «Μελτέμι» –στέκια της χώρας- τι ποτά στο «Αλώνι»! Όλο το χωριό πέρασε για να τους γνωρίσει από κοντά στην πλατεία, όπου τους υποδέχτηκε ο δήμαρχος, ενώ ο μεσόκοπος παπάς του χωριού έφερε και το βιολί του μαζί για να τους ψυχαγωγήσει.

Πέρασαν πέντε ξέγνοιαστες μέρες απομονωμένοι σε έναν άλλο κόσμο. Περισσότερο όμως απόλαυσαν το κολύμπι στις ερημικές ακτές με τα παγωμένα πράσινα νερά, όπου τους πήγαινε ο Τάκης –ένα ηλιοκαμένο χαρούμενο παλικάρι- με την βάρκα του την «Γοργόνα». Τους μετέφερε από το μεσημέρι εκεί και τους άφηνε ως το σούρουπο, που γύριζε να τους επιστρέψει στο λιμάνι.

«Όμορφο ζευγάρι!» έλεγαν όλοι για τον ψηλό νέο γιατρό με τα μελιά μάτια και την δικηγόρο φίλη του με τα μακριά ξανθά μαλλιά που ξεχύνονταν κάτω από τα ψάθινα καπέλα της ως τη λεπτή σοκολατένια μέση της. Στην σκέψη της Στέλλας ο Άρης χαμογέλασε με νοσταλγία. Πώς τον πείραζε ναζιάρικα τα βράδια που επέστρεφαν στο σπιτάκι που νοίκιασε για το χειμώνα! Στην ουσία ήταν ένα κουκλίστικο σπιτάκι δύο δωματίων σε ένα απόμερο στενό λίγο πιο κάτω από την πλατεία. Δίπλα του ακριβώς ορθώνονταν ένα άλλο ψηλό ερειπωμένο αρχοντικό, που οι ντόπιοι το θεωρούσαν στοιχειωμένο. Μάλιστα, για να δώσουν έμφαση σε

αυτόν τον μύθο είχαν τοποθετήσει στο εσωτερικό του έναν ωχροκίτρινο φωτισμό, που χάριζε απόκοσμες αποχρώσεις στα λιγοστά παμπάλαια έπιπλα που διακρίνονταν από τα ανοιχτά παράθυρα: μια αραχνιασμένη κασέλα, ένας ψηλός καλόγερος και δυο σπασμένες καρέκλες.

Κάθε βράδυ λοιπόν που το ζευγάρι γύριζε αργά από την διασκέδασή του, ο Άρης δεν μπορούσε να αποφύγει μια ανατριχίλα που διαπερνούσε τη ραχοκοκαλιά του, καθώς το βλέμμα του έπεφτε στο γειτονικό σπίτι.

-Φοβάσαι τα φαντάσματα; τον ρώτησε ναζιάρικα η Στέλλα αγκαλιάζοντάς τον από πίσω, καθώς εκείνος δεν έλεγε να τραβήξει το βλέμμα του από το παράθυρό του.

Εκείνος γέλασε και αντί για απάντηση άπλωσε τα χέρια του για να αγκαλιάσει το γυμνό κορμί της.

-Τις Ανεραΐδες φοβάμαι! της έκανε και την σήκωσε απότομα για να την ρίξει στο κρεβάτι .

Η γυναίκα γελούσε με τα γαλάζια της μάτια ν' αστράφτουν από προσμονή.

Οι ώρες περνούσαν. Σε λίγο θα έφταναν στο λιμάνι. Όλα του φάνταζαν εξίσου γοητευτικά σε αυτό το ταξίδι, αλλά πλέον πολύ διαφορετικά: χειμώνας, αποκλεισμένος σε ένα νησί μόνος του, πρωτόγνωρη εμπειρία. Όλες αυτές οι ανησυχίες όμως εξαφανίστηκαν μεμιάς όταν πάτησε το πόδι του στην προκυμαία. Ήταν ένα γλυκό ξημέρωμα στο λιμάνι της Εμπατής με φθινοπωρινά χρώματα και δροσερό αεράκι. Οι βάρκες πολύχρωμες λικνίζονταν στα κύματα. «Να και η Γοργόνα!» αναγνώρισε με ενθουσιασμό ο Άρης την βάρκα του Τάκη σαν να έβλεπε έναν παλιό του γνώριμο. Άλλωστε, μερικοί ντόπιοι νεαροί σε ηλικία ήταν ήδη εκεί πρόσχαροι και πρόθυμοι να τον βοηθήσουν να μεταφέρει τα πράγματά του στο κατάλυμά του.

Καθώς το αγροτικό τους αυτοκίνητο ανέβαινε μουγκρίζοντας το φιδωτό δρόμο προς την Χώρα, ο ήλιος χρωμάτιζε με ρόδινο φως τις άγριες πλαγιές με τις ξερολιθιές και τα πουρνάρια.

-Να και η Παλιά Βρύση! αναφώνησε με νοσταλγία ο Άρης διακρίνοντας τον ασβεστωμένο πέτρινο όγκο σε μια στροφή ανάμεσα στους Κέδρους, ενώ πιο πάνω δέσποζε σαν λευκό περιστέρι η Χώρα με τα μικρά λευκά σπιτάκια της σκαρφαλωμένα στην πλαγιά του λόφου.

Όχι, δεν αμφισβητούσε πια την απόφασή του να μείνει εκεί τον χειμώνα. Άλλωστε δεν είχε άλλα περιθώρια αμφιβολίας. Έπρεπε να ταχτοποιήσει γρήγορα τα πράγματά του, γιατί το μεσημέρι τον είχε προσκαλέσει για φαγητό ο δήμαρχος. Θα ήταν και ο παπά Χαράλαμπος εκεί με το βιολί του και ο καινούριος μαθηματικός με την δασκάλα. Δεν ήταν μόνος του, είχε

την καλύτερη παρέα του νησιού. Και άθελά του στην σκέψη αυτή το βλέμμα του σκάλωσε στο γειτονικό ερειπωμένο αρχοντικό. Δεν ήταν μόνος...

Κεφάλαιο 3ο

Τελικά, η ζωή στο νησί αποδείχτηκε ακόμα καλύτερη από ό,τι την περίμενε ο Άρης Στεργίου. Τα ιατρικά περιστατικά ήταν λιγοστά και χωρίς ιδιαίτερη σοβαρότητα: δύο –τρία ράμματα σε ένα πιτσιρίκι που σκίστηκε στα βράχια, ένα διάστρεμμα ενός παππού που έπεσε από το γαϊδούρι του και άλλα παρόμοια. «Να, σκεφτόταν ο γιατρός, που ο κόσμος εδώ δεν αρρωσταίνει!» Βαριές ιώσεις δεν αντιμετώπιζαν οι νησιώτες και η περιορισμένη χρήση φαρμάκων από το αγροτικό ιατρείο τους ήταν υπεραρκετή για να καλύψει τις ανάγκες τους.

Ένα σούρουπο του Οκτώβρη τον κάλεσαν να εξετάσει μια γιαγιά, που –όπως παραπονιόταν η ίδια- «φτερούγιζε» η καρδιά της. Ένα μικρό παιδάκι – μάλλον εγγονός ή και δισέγγονός της- τον οδήγησε σ' ένα χαμηλό σπιτάκι σαν σπιρτόκουτο. Ο Άρης στεκόταν απ' έξω γυρεύοντας να βρει την είσοδο για λίγα λεπτά, όταν μια χαμηλή πόρτα άνοιξε από ένα ημιπόγειο του σπιτιού και πρόβαλε η γραφική φιγούρα μιας καμπουριασμένης και μαυροφορεμένης αιωνόβιας γριάς. Μέσα στο λυκόφως έμοιαζε να είχε ξεπηδήσει από κανένα παραμύθι κι ο γιατρός για μια στιγμή ενστικτωδώς τινάχτηκε αλαφιασμένος προς τα πίσω.

-Γιατρέ, η καρδιά μου ! άκουσε μια ψιλή φωνή που τον επανέφερε στην πραγματικότητα.

Γέλασε με τον εαυτό του και πλησίασε την γιαγιά για να την εξετάσει.

-Η γίνομαι αλαφροΐσκιωτος ή έτσι είναι ο κόσμος στην πραγματικότητα και στην πόλη τον χάσαμε! εξομολογούνταν ο γιατρός στην παρέα του το βράδυ αργότερα, περιγράφοντας το απογευματινό περιστατικό.

Ο καιρός ήταν γλυκός ακόμα, δεν είχε πιάσει το κρύο, οπότε σχεδόν καθημερινά μαζεύονταν στην «Θράκα» ή στο «Καρνάγιο» στην Χώρα για φαγητό ή ρακόμελο. Στην καθιερωμένη παρέα μέλη ήταν ο Άρης, ο Σταύρος – ο συνομήλικος μαθηματικός, ένα ξανθό πρόσχαρο παλικάρι- και η κατά μερικά χρόνια - άγνωστο πόσα, γιατί ποτέ δεν το αποκάλυπτε- μεγαλύτερή τους δασκάλα, η Αγγελική. Ήταν οι νεότεροι στο νησί και αυτό δημιουργούσε μια αίσθηση συνοχής ανάμεσά τους, αν και οι νησιώτες ήταν πάντα δεκτικοί στην παρέα τους: ο παπα- Χαράλαμπος, ο αξιοσέβαστος ασπρομάλλης δήμαρχος, αλλά και οι νέοι του χωριού, όπως ο Τάκης ο βαρκάρης, ο Κωνσταντής ο κτηνοτρόφος και πολλοί άλλοι.

- Πράγματι, υπάρχουν πολλοί μύθοι γύρω απ' αυτό το νησί, μίλησε η Αγγελική η δασκάλα. Είναι και το περιβάλλον, βλέπεις, που σε υποβάλλει ψυχολογικά: χαμηλός φωτισμός, σκοτάδια παντού και αυτός ο αέρας που δεν σταματά ποτέ...

- Ειλικρινά, είτε γελώντας ο Άρης, μου ήρθε στο νου η ιστορία της γριάς που έδενε ένα σχοινί στη μέση της και κρεμόταν στον γκρεμό για να μαζέψει κάπαρη-

- Όσπου να φανταστώ γκρεμίστηκε και στοίχειωσε το μέρος; τον διέκοψε με ελαφριά ειρωνεία ο Σταύρος.

- Ακριβώς! απάντησε ο Άρης σηκώνοντας εύθυμα το ποτήρι του με το ρακόμελο.

- Πού ακριβώς έγινε αυτό; ρώτησε με ενδιαφέρον η Αγγελική στυλώνοντας τα μικρά πονηρά ματάκια της πάνω στον γοητευτικό γιατρό με κρυφή λαχτάρα.

- Νομίζω κοντά στην Απολλωνία, απάντησε εκείνος, σε εκείνο το σημείο που βλέπεις όλο το Αιγαίο, κοντά στο ναό του Απόλλωνα, συγκλονιστική θέα! συμπλήρωσε. Πηγαίνω συχνά τα απογεύματα εκεί για περπάτημα, όταν δεν έχω δουλειά.

- Πάρε μας μαζί σου και μας καμιά φορά! έκανε όλο νάζι η δασκάλα.

- Όποτε θέλετε! απάντησε πρόσχαρα εκείνος.

Στο νου του ήρθε όλο εκείνο το «ματωμένο» σούρουπο στην Απολλωνία, ο περήφανος αρχαίος ναός με τους πανύψηλους κίονες και τα ξωκλήσια τριγύρω. Μαγεία! Καθόταν σε έναν βράχο και απολάμβανε το θέαμα ώσπου να σκοτεινιάσει. Από κάτω του η θάλασσαν απλώνονταν άγρια και «τρύπωνε» μέσα σε υπόγειες σπηλιές στις ρίζες του γκρεμού. Πολλοί δύτες είχαν χάσει τη ζωή τους σε εκείνα τα νερά με τα απότομα ρεύματα- εξ ου και ο μύθος της γριάς με την κάπαρη. Συχνά έφταναν στ' αυτιά του τα κουδουνίσματα από τα γίδια του Κωνσταντή που έβοσκαν εκεί κοντά και κάνα δυο φορές είχε συναντήσει στο δρόμο τον Τάκη τον βαρκάρη της «Γοργόνας».

-Γεια σου, γιατρέ! τον χαιρετούσε εγκάρδια.

-Εδώ μένεις; τον ρώτησε εκείνος όλο ενδιαφέρον για το μοναχικό σπιτάκι που ήταν χτισμένο σε εκείνο το μαγικό τόπο.

-Αμέ! έκανε περήφανα εκείνος, με την οικογένειά μου.

-Τυχερέ! μουρμούρισε ο γιατρός, όλο το Αιγαίο πιάτο!

Μερικές φορές του είχε φανεί ότι διέκρινε μια γυναικεία φιγούρα κοντά σ' ένα καλυβάκι εκεί τριγύρω, αλλά δεν ήταν σίγουρος. Τόσοι μύθοι μπλέκονταν γλυκά με την πραγματικότητα στο νησί!

Η ώρα περνούσε και οι τρεις φίλοι – ο Άρης, ο Σταύρος και η Αγγελική- σηκώθηκαν από το τραπεζάκι τους για να επιστρέψουν στα σπίτια τους. Πέρασαν από την ερημική πλατεία του Χωριού με την φωταγωγημένη εκκλησία της Παναγιάς της Γλυκοφιλούσας στο κέντρο, που το καλοκαίρι έσφυζε από ζωή. Τώρα όμως φάνταζε ακόμα πιο μαγευτική στην

ιερή γαλήνη Της. Συνέχισαν τον δρόμο τους σιωπηλοί στα λιθόστρωτα στενά, όπου αντηχούσε μόνο ο ήχος των βημάτων τους μέσα στην σιγαλιά.

-Εδώ είμαστε! Πρώτη στάση στο σπίτι του Άρη, είπε μετά από λίγα λεπτά η Αγγελική τυλιγμένη στην μάλλινη ζακέτα της, γιατί η βραδινή ψύχρα ήταν πλέον έντονη.

-Πάντως, φίλε, σε παραδέχομαι, έκανε ο Σταύρος και χτύπησε τον γιατρό φιλικά στον ώμο, έχεις «ενδιαφέροντες» γείτονες! και έκανε ένα νεύμα γεμάτο νόημα προς το στοιχειωμένο αρχοντικό δίπλα στο σπίτι του. Να το προσέξεις αυτό!

Η παρέα γέλασε και αποχαιρετίστηκε σε εύθυμη διάθεση. Ο Σταύρος ήταν σκέτο πειραχτήρι. Γι' αυτό άλλωστε τον λάτρευαν οι λιγοστοί μαθητές του στο γυμνάσιο και στο λύκειο του νησιού και ήταν περιζήτητος στις παρέες.

Όσο για την Αγγελική, μάλλον ήλπιζε σε μια ρομαντική γνωριμία, αλλά ο νεαρός γιατρός με τα γλυκά μελιά μάτια και τα ανοιχτόχρωμα πλούσια μαλλιά είχε δεσμό με την όμορφη δικηγόρινα στην Αθήνα. Όσο για τον Σταύρο, μάλλον δεν ήταν ο τύπος της. Όλο την πείραζε και αυτό ώρες –ώρες την εκνεύριζε. Οι νησιώτες πάλι ήταν μια χαρά παλικάρια – ψηλά, αθλητικά, γεροδεμένα- αλλά να μείνει για πάντα στο νησί; Αυτό δεν της άρεσε και τόσο σαν ιδέα. Όμως, διαρκώς αναρωτιόταν αν αυτό ήταν πλέον επιλογή της; Τα είχε πατήσει τα σαράντα κι ας το έκρυβε επιμελώς με το άψογο μακιγιάζ και το νεανικό ντύσιμό της. Τα χρονικά περιθώρια ωστόσο για ν' αποκτήσει οικογένεια στένευαν επικίνδυνα πια. Δεν βαριέσαι! Περνούσε καλά στο νησί με τα τέσσερα παιδάκια της στο σχολείο, μακριά από το άγχος και την καλή της παρέα κάθε βράδυ. Άγνωστη η τύχη του καθενός, σκοτεινό το αύριο και η Αγγελική απολάμβανε το σήμερα.

Ο Άρης πάλι ανυπομονούσε να μαζευτεί στο σπιτάκι του το βράδυ για να τηλεφωνήσει στην Στέλλα, λαχταρούσε ν' ακούσει την ζεστή φωνή της. Έβλεπε την μεριά της στο κρεβάτι του άδεια και αναζητούσε την μυρωδιά του κορμιού της με λαχτάρα, σαν να είχε απομείνει εκεί από τις διακοπές τους το καλοκαίρι...

- Τα Χριστούγεννα θα τα περάσουμε μαζί! της έλεγε γλυκά για να παρηγοριέται κι αυτός.

Δυο μήνες ακόμα, σκεφτόταν με ανυπομονησία. Πολύασχολη αυτή με την δουλειά της στην πόλη και το νησί απείχε δεκατέσσερις ώρες μακριά από τον Πειραιά με τον αέρα συχνά να μην επιτρέπει ούτε καν τα αραιά χειμερινά δρομολόγια του πλοίου της γραμμής. Πώς να συναντηθούν;

Αποκοιμήθηκε με την μορφή της να τον περιτριγυρίζει: τα μακριά μαλλιά της πάνω του, τα αστραφτερά της μάτια να τον κοιτούν, το λυγρό κορμί της κολλημένο πάνω στο δικό του... Μέσα στην παραζάλη του ύπνου του φάνηκε πως άκουσε δυο χτύπους από δίπλα. Νυ-

σταγμένος σύρθηκε ως την πόρτα του. Έκτακτο περιστατικό; αναρωτήθηκε. Την άνοιξε διάπλατα, αλλά έξω δεν ήταν κανείς. Μόνο αέρας και πηχτό σκοτάδι.

Ξαναγύρισε στο κρεβάτι του, αλλά πριν προλάβει να ξαπλώσει άκουσε τον ίδιο ήχο. Αφουγκράστηκε καλύτερα. Όχι, δεν ερχόταν απ' έξω, αλλά από τον διπλανό τοίχο. Δίπλα του όμως δεν έμενε κανείς, ήταν η μεσοτοιχία με το παλιό αρχοντικό! Η σκέψη αυτή του έδιωξε τελείως τον ύπνο και τον έκανε να σηκωθεί και να ανοίξει το παράθυρό του για να ακούσει καλύτερα. Δίπλα του το σπίτι ορθώνονταν βουβό, θεοσκοτεινό. Μόνο τα παλιά παραθυρόφυλλα έτριζαν θλιβερά στο φύσημα του φθινοπωρινού ανέμου. Ο Άρης αισθάνθηκε την γνωστή ανατριχίλα στη ραχοκοκαλιά του.

-Γίνομαι αλαφροϊσκιωτος τελικά! μουρμούρισε κι έκλεισε το παράθυρό του.

Ας χορεύουν έξω όσο θέλουν τα στοιχειά, σκέφτηκε με σαρκασμό και σκεπάστηκε με το πάπλωμά του ξανά.

Κεφάλαιο 4ο

Ο Νοέμβρης μπήκε με βροχές. Εκεί που πήγαινε να προβάλει ο χλωμός ήλιος, ξάφνου μαύρα σύννεφα μαζεύονταν για να σαρώσουν τον ορίζοντα, ενώ ο Βόρειος άνεμος μαστίγωνε ανελέητα το νησί. Μόλις έρχονταν το δειλινό και το κρύο δυνάμωνε, οι νησιώτες κλείονταν στα σπίτια τους ή στα λιγοστά μαγαζιά της Χώρας και περνούσαν την βραδιά κοντά στο τζάκι ή στην σόμπα τους.

Η επιδείνωση αυτή του καιρού δυσκόλευε την Κατερίνα στις νυχτερινές αποδράσεις της. Βέβαια, τώρα που οι «βάρβαροι» πλέον είχαν επιστρέψει στις πατρίδες τους, μπορούσε να απολαμβάνει ανενόχλητη βόλτες με την «Γοργόνα» βοηθώντας τον αδερφό της στο ψάρεμα. Αλλά και μόνη της κάποιες φορές, όταν δεν φυσούσε, πηδούσε στην μικρή άσπρη βάρκα κι έβαζε πλώρη για το Βαθύ ή τον Κέδρο, ακτές που το καλοκαίρι «βούλιαζαν» από τον κόσμο. Τώρα όμως ήταν πάλι παρθένες και προορισμένες για να τις απολαύσει μόνο εκείνη. Δεν την πτοούσε τίποτα, ούτε το κρύο, ούτε καν τα παγωμένα νερά. Έδενε την βάρκα της στον μόλο, πετούσε το φουστάνι της με μια κίνηση και χωρίς δισταγμό βουτούσε κατευθείαν στην χειμωνιάτικη θάλασσαν. Πόσο ζωντανή ένιωθε τότε, γινόταν ένα με τη φύση, με οτιδήποτε πάνω από τα ανθρώπινα.

- Τι θα γίνει με σένα; την μάλωνε συχνά η Άννα . Γυναίκα είσαι εσύ ή αγρίμι;
- Πειράζω κανέναν; διαμαρτυρόταν η Κατερίνα.
- Πειράζει εμένα, συνέχιζε η μάνα της φουρκισμένη βάζοντας τα χέρια στην μέση, γιατί ο κόσμος λέει διάφορα!

Η Κατερίνα σήκωσε αδιάφορη τους ώμους της και συνέχισε να μαζεύει τα πιάτα από το μεσημεριανό τραπέζι. Κάτι πήγε να της πει ακόμα η μάνα της έξαλλη, αλλά παρενέβη ο αδερφός της ο Τάκης.

- Βρε Κατερίνα μου, της μίλησε πιο μαλακά αυτός, καταρχάς κινδυνεύεις στις ερημιές –και βλέποντας την ειρωνική ματιά της αδερφής του συνέχισε πιο ζωντανά- αν σου συμβεί κανένα ατύχημα;
- Και τι να κάνω, Τάκη; γύρισε εκείνη προς το μέρος του με σκληρό βλέμμα, να κυνηγάω σαν εσένα τουρίστριες;

Φανερά ενοχλημένος εκείνος της απάντησε σε σοβαρό τόνο:

-Είσαι τυχερή, γιατί σε κυνηγάει κάποιος άντρας της προκοπής! Δεν ξέρω τι σου βρίσκει τόσο παράξενη που είσαι, αλλά αν θες εσύ... Κανόνισε λοιπόν να θέλεις, πρόσθεσε απότομα αγριοκοιτάζοντάς την.

-Ο Κωνσταντής! κάγχασε η Κατερίνα.

-Ναι, ο Κωνσταντής! πήρε φόρα ο Τάκης, που είναι καλό κι εργατικό παιδί. Το ξέρεις ότι τώρα θ' αναλάβει και τ' αμπέλια του πατέρα του και θα φτιάξουν οινοποιείο; Εκεί να δεις προκοπή! Είναι και μοναχογιός, όλα σ' εκείνον θα μείνουν!

Η Κατερίνα στράφηκε αδιάφορη προς την εξώπορτα και είπε άχρωμα:

- Πάω στα ζώα πριν πιάσει η βροχή.

Τους γύρισε την πλάτη χωρίς να περιμένει απάντηση και βγήκε έξω.

-Να φέρεις και ξύλα για τη σόμπα! της φώναξε η μάνα της τρέχοντας ξωπίσω της.

-Και φόρα κάτι πάνω σου, θα κρυώσεις! ξανάπε με απελπισία, αν και ήξερε ότι η κόρη της δεν την άκουγε πια.

Τι θηλυκό ήταν κι αυτό! Ίδιος ο πατέρας της, σκεφτόταν συχνά η Άννα. Γι' αυτό φοβόταν πολύ ότι θα τη χάσει, ότι μια μέρα η «Γοργόνα» θα βρεθεί αδειανή, όπως πριν δώδεκα χρόνια. Παράξενο! Ο γιος της ήταν το στήριγμά της, τίμιος, εργατικός, τόσο γήινος. Αυτό το θηλυκό όμως, ήταν σαν να μην της ανήκε, σαν να μην την γέννησε η ίδια. Φαινόταν στην περπατησιά της, καθώς απομακρυνόταν περήφανα, στον χείμαρρο των μαλλιών της, σ' αυτά τα μάτια... Κάτι την πλάκωνε στην καρδιά τον τελευταίο καιρό, ένα κακό προαίσθημα. Ένιωθε και έδειχνε πια τόσο κουρασμένη, τόσο γερασμένη κι ας είχε μόλις περάσει τα σαράντα. Έριξε μια τελευταία προστατευτική ματιά προς την πλευρά της κόρης της και κίνησε να ξαναμπεί μέσα στο σπίτι. Ξάφνου όμως κοντοστάθηκε σαστισμένη: εκεί πέρα από την Φολέγανδρο στο βάθος του ορίζοντα ένας μαύρος υδάτινος όγκος σαν βουνό κινούνταν καταπάνω τους!

-Παναγιά μου, βόηθα μας! αναφώνησε και σταυροκοπήθηκε έντρομη.

Μπαίνοντας στο σπίτι στράφηκε ξανά προς τα πίσω και φώναξε στην κόρη της ανήσυχη:

-Κατερινιώ, μην αργείς!

Η καταιγίδα ξέσπασε το απόγευμα πάνω στο νησί. Νύχτα απλώθηκε παντού, για λίγο σιγή κι έπειτα ξεχύθηκαν λες όλοι μαζί οι άνεμοι και έδερναν αλύπητα τη γη, ενώ ο μαύρος ουρανός άδειαζε καταρράχτες. Το νερό της βροχής κυλούσε στα σοκάκια της Χώρας σε ρυάκια, μαστίγωνε τα παράθυρα, πίσω από τα οποία οι κάτοικοι σαστισμένοι παρακολουθούσαν με δέος την θειική manía.

Είναι τόσο διαφορετική η βροχή εδώ! σκεφτόταν ο Άρης, που η καταιγίδα τον πρόλαβε στο ιατρείο του. Στην πόλη είναι μια απλή εναλλαγή του καιρού, εδώ είναι η παρουσία του Θεού στην γη! Άθελά του η σκέψη του πήγε στην Στέλλα. Τι να έκανε; Ίσως να παρακολουθούσε κι αυτή την βροχή από το παράθυρο του γραφείου της. Μακάρι να τον σκεφτόταν όσο εκείνος! Έτσι τουλάχιστον του έλεγε γλυκά στα τηλεφωνήματά τους. Αναστέναξε με νοσταλγία...

Το μπουρίνι δεν έλεγε να ξεθυμάνει ακόμα. Δυο ώρες έβρεχε ασταμάτητα και όταν κόπασε για λίγο άρχισαν οι βροντές και οι κεραυνοί. Ο ουρανός έλαμπε σαν το καταμεσήμερο από τις αστραπές και μετά από λίγα δευτερόλεπτα ερχόταν η βροντή για να τραντάξει συθέμελα την γη. Σαν να ξύπνησε κάποιος θαλάσσιος δαίμονας θυμωμένος και πάσχιζε να βουλιάξει το νησί ανακατεύοντας την θάλασσαν με την τρίαينά του!

Η Κατερίνα στριφογυρνούσε στο στρώμα της ανήσυχη. Δεν φοβόταν, απλά συμμετείχε σ' αυτή την επίδειξη παντοδυναμίας της φύσης και δεν μπορούσε να αποκοιμηθεί. Δεν ήταν η μόνη. Άκουγε την μάνα της και τον αδερφό της να ξαγρυπνούν κι αυτοί στα κρεβάτια τους ανήσυχοι.

Ξάφνου μια αστραπή φώτισε ολόκληρο το δωμάτιο σαν να ήταν ολόλαμπρη μέρα. Ακολούθησαν λίγα δευτερόλεπτα τρομαχτικής σιγής κι έπειτα ήρθε ο κρότος σαν να γκρεμίζονταν το νησί συθέμελα! Οι τοίχοι του σπιτιού λύγισαν κι έτριξαν, ενώ η βουή του κεραυνού αντιλαλούσε ακόμα πέρα στις ρεματιές των βουνών.

-Παναγιά μου! ούρλιαξε η Άννα στο σκοτάδι. Τάκη, Κατερίνα ! έκανε σπαραχτικά.

Η βροντή τους είχε όλους ανασηκώσει από τα κρεβάτια τους, αλλά το σκοτάδι ήταν πηχτό και σκουντουφλούσαν εδώ κι εκεί στα τυφλά. Η Κατερίνα ψηλάφισε τον τοίχο για να βρει τον διακόπτη.

- Μάνα, κόπηκε το φως, φώναξε.

Άκουσε κάτι θορύβους από βήματα προς το μέρος της κι ένιωσε το χέρι της μάνας της να την αρπάζει από το μπράτσο γερά.

-Μη φοβάστε! αντήχησε καθησυχαστικά η φωνή του Τάκη από το άλλο δωμάτιο, θα φέρω την λάμπα. Δεν είναι τίποτα, κόπηκε το ρεύμα από τη βροχή.

Οι γυναίκες περίμεναν υπομονετικά στα σκοτεινά, όταν κάποια στιγμή η Άννα συνειδητοποίησε ότι μπορούσε να διακρίνει το πρόσωπο της κόρης της δίπλα της: γλωμό, αδύνατο με πελώρια μάτια που αντικαθρέπτιζαν φλόγες μέσα τους. Για λίγο σάστισε. Έπειτα γύρισε προς την αντίθετη κατεύθυνση κατά το παράθυρο και ούρλιαξε :

- Φωτιά! Φωτιά!

Μέσα σε λίγα λεπτά λαμπάδιασε η αποθήκη με τα ξύλα κοντά στο σπίτι τους από το χτύπημα του κεραυνού. Οι φλόγες ορθώνονταν απειλητικές στο σκοτάδι και καθώς η βροχή είχε κοπάσει, κινδύνευαν άμεσα το σπίτι και τα ζώα τους.

Και οι τρεις πετάχτηκαν έξω και με ό,τι μέσο διέθεταν προσπάθησαν να τη σβήσουν. Φαίνεται πως οι φωνές τους και οι κατακόκκινες φλόγες ξεσήκωσαν τους συγχωριανούς τους, γιατί μέσα σε λίγα λεπτά δεκάδες από αυτούς έσπευσαν να τους βοηθήσουν σε αυτήν την αγωνιώδη προσπάθειά τους. Πώς βρέθηκαν τόσα χέρια με κουβάδες νερό, ένα μικρό υδροφόρο και ένα πυροσβεστικό όχημα, ούτε που το κατάλαβαν! Μόνο πάλευαν όλοι μαζί σαν ένα σώμα για να σώσουν τα λιγοστά υπάρχοντά τους. Από μακριά η καμπάνα της Γλυκοφιλούσας σήμαινε ανταριασμένη τον κίνδυνο με το γρήγορο χτύπημά της.

Σε κάποια στιγμή η Άννα σταμάτησε ξέπνοη και σκούπισε με τη ράχη της παλάμης της τον ιδρώτα που έτρεχε στο καπνισμένο της πρόσωπο. Κοίταξε ολόγυρα: κόσμος, φωνές, λάστιχα που έριχναν με πίεση νερό στην φλεγόμενη αποθήκη με τα ξύλα της χρονιά τους, τους κόπους τους. Να κι ο Τάκης –ευτυχώς- μαζί με τον Κωνσταντή να διευθύνουν τη μάνικα του πυροσβεστικού. Και άλλοι γνωστοί κι άλλοι, ως και ο παπα-Χαράλαμπος ανασκουμπωμένος με τα ράσα του. Η Κατερίνα που βρισκόταν όμως; Στην σκέψη αυτή κοκάλωσε. Πού βρισκόταν η κόρη της; Θυμόταν καλά ότι είχε βγει έξω μαζί τους αρχικά. Ανήσυχο το βλέμμα της πλανιόταν τριγύρω και την έσαχνε με αγωνία. Σαν από ένστικτο ο Κωνσταντής την πλησίασε :

-Τι τρέχει, κυρά Άννα ; την ρώτησε σοβαρός πιάνοντάς την από το μπράτσο.

-Η Κατερίνα... ψέλλισε εκείνη κοιτάζοντάς τον παρακλητικά μέσα στα μάτια.

Δεν χρειάστηκε να πει άλλη λέξη. Ο Κωνσταντής με ένα σάλτο είχε ήδη βρεθεί μέσα στην καιόμενη αποθήκη.

-Κατερίνα! ούρλιαζε και η φωνή του πνιγόταν στο λαρύγγι του από τον καπνό.

Της φώναζε κάμποσες φορές χωρίς να πάρει απάντηση, ώσπου ένα κούτσουρο της σκεπής μισογκρεμισμένο μπροστά του κατέρρευσε και τότε την είδε: στεκόταν ακίνητη μέσα στο φλεγόμενο δωμάτιο, μαυρισμένη από τον καπνό και περιτριγυρισμένη από τις φλόγες!

-Κατερίνα! ξαναφώναξε κι έτρεξε κοντά της, είσαι καλά;

Εκείνη παρέμενε απαθής στη θέση της με τα μάτια γεμάτα φλόγες. Με μια κίνηση την σήκωσε στην αγκαλιά του και την έβγαλε έξω. Οι δικοί της έπεσαν πάνω τους και τους φιλούσαν με δάκρυα, ενώ η Κατερίνα έμοιαζε σαστισμένη, σαν να ξυπνούσε από όνειρο.

Στο μεταξύ, η βροχή δυνάμωσε και επιτέλους η φωτιά έσβησε.

-Άντε τραβάτε σπίτια σας παιδιά, ακούστηκε η φωνή του παπά Χαράλαμπου και από αύριο με το καλό όλοι θα βάλουμε ένα χεράκι για να το ξαναστήσουμε το καλυβάκι όρθιο!

-Κάποιος να φωνάζει τον γιατρό! ακούστηκε η φωνή μιας γυναίκας που κρατούσε στην αγκαλιά της μισολιποθυμισμένη την Άννα.

Λίγη ώρα αργότερα, ο Άρης Στεργίου βρισκόταν στο μικρό σπίτι κοντά στην Απολλωνία και μετρούσε την πίεση της Άννας. Δίπλα της δυο γυναίκες του χωριού της έβαζαν κομπρέσες στο πρόσωπο και την φρόντιζαν, ενώ εκεί κοντά βρισκόταν και ο Τάκης.

-Είναι καλά, γιατρέ; τον ρώτησε με αγωνία.

-Μια χαρά, Τάκη, του απάντησε καθησυχαστικά ο Άρης, απλά ανέβασε λίγο πίεση από την παραχή. Θα πάρει ένα ηρεμιστικό που θα της δώσω και θα κοιμηθεί ήσυχα.

Στράφηκε προς την πόρτα για να φύγει αποφεύγοντας διακριτικά τις ευχαριστίες τους, όταν παρατήρησε μια σκιά κοντά στο παράθυρο. Μια κοπέλα στεκόταν εκεί καπνισμένη με το νυχτικό της μισοκαμένο και τα σκούρα μαλλιά της λυτά ως κάτω να της καλύπτουν το πρόσωπο.

-Είσαι χτυπημένη; την ρώτησε ο γιατρός πλησιάζοντάς την.

Εκείνη δεν απάντησε, μόνο τραβήχτηκε πιο πίσω.

-Νομίζω ότι έχει τραυματιστεί και η αδερφή μου, ακούστηκε η φωνή του Τάκη πίσω του.

-Για να δούμε, έκανε εκείνος κι άπλωσε το χέρι του για να την αγγίξει.

Εκείνη έκανε μια κίνηση προς τα πίσω σαν αμυνόμενο αγρίμι.

-Μη φοβάσαι! της είπε γλυκά ο Άρης και στύλωσε τα μελιά του μάτια μέσα στα αγριεμένα δικά της από τον τρόμο.

Τον άφησε να την πάρει από το χέρι σαν παιδί και να την καθίσει σε μια καρέκλα. Μετά, με απαλές κινήσεις της απολύμανε την πληγή στο μπράτσο και της έβαλε μια αλοιφή. Την ένιωθε να τρέμει σαν τρομαγμένο ζώο και είχε κάτι μάτια πελώρια και σκοτεινά.

-Είναι επιφανειακό το τραύμα, θα περάσει. Μόνο να περάσεις σε δυο μέρες από τα ιατρείο μου για να το καθαρίσω, εντάξει; της έκανε τρυφερά.

Εκείνη έγνεψε καταφατικά και σηκώθηκε για να τον συνοδεύσει στην εξώπορτα.

-Στο καλό, γιατρέ, σ' ευχαριστούμε! ακούστηκαν οι φωνές των γυναικών μέσα από το σπίτι.

Ο Άρης βγήκε έξω στη βροχή και κοίταξε με θλίψη την καπνισμένη αποθήκη. Έκανε λίγα βήματα και στράφηκε ξανά προς τα πίσω. Διέκρινε από μακριά την ψιλόλιγνη φιγούρα της Κατερίνας στην εξώπορτα. Κατά έναν περίεργο τρόπο, του φάνηκε οικεία. Με αρκετή

προσπάθεια απέσπασε το βλέμμα του από πάνω της και συνέχισε το δρόμο ως το παρκαρισμένο αυτοκίνητό του.

Τι νύχτα κι αυτή, σκέφτηκε, σκέτη κόλαση! Μια ανεξήγητη αίσθηση ωστόσο προμηνούσε βαθιά μέσα του, πως αυτή η κόλαση θα αποτελούσε ένα ιδιαίτερο κεφάλαιο στην ζωή του ξεκινώντας από εκείνη ακριβώς την βραδιά της καταιγίδας.

Κεφάλαιο 5ο

Τις επόμενες μέρες, όπως ήταν αναμενόμενο, η φωτιά στην Απολλωνία από τον κεραυνό ήταν μείζον ζήτημα στις συζητήσεις που γίνονταν στο νησί.

-Ωστε έχει αδερφή ο Τάκης; επαναλάμβανε απορημένος ο Άρης ένα απόγευμα που είχαν μαζευτεί οι γνωστοί τρεις φίλοι ξανά στο «Καρνάγιο» στην Χώρα.

-Βέβαια, δύο χρόνια μικρότερη, πετάχτηκε η Αγγελική, απλά είναι λίγο..., έκανε μια χειρονομία στον αέρα κοντά στο κεφάλι της.

-Μια χαρά είναι η κοπέλα! διαμαρτυρήθηκε από το διπλανό τραπέζι ο Κωνσταντής ρίχνοντάς της μια άγρια ματιά .

Είχε έρθει κι αυτός με τους φίλους του για ένα ποτό και άθελά του άκουσε τη φωνή της δασκάλας δίπλα του.

-Ναι, βρε Κωνσταντή, τον μάλωσε ναζιάρικα η Αγγελική, μην παίρνεις φωτιά αμέσως! Διαφορετική εννοούσα, και όρθωσε την χυμόδη κορμοστασιά της επιδεικτικά, που ασφυκτιούσε μέσα στο στενό φόρεμά της.

Δεν ήταν άσχημη γυναίκα, αλλά μάλλον πολύ επιτηδευμένη. Είτε επρόκειτο να πάει στο σχολείο είτε στην πλατεία για ποτό έκανε μεγάλη προετοιμασία: να επιλέξει τι θα φορέσει – συνήθως ψηλοτάκουνα, που την έκαναν να τρεκλίζει επικίνδυνα στα πλακόστρωτα στενάκια και απαραίτητα θα βαφόταν επιμελώς. Οι νησιώτισσες την κοιτούσαν με μισό μάτι, καθώς λίκνιζε λάγνα το αφράτο κορμί της σε κάθε βήμα και τίναζε πίσω της κάθε λίγο και λιγάκι τις κόκκινες μπούκλες της. Οι νησιώτες πάλι την πείραζαν, γιατί ένιωθαν πως κρυφά το λαχταρούσε. Πάντως, οι μαθητές της την λάτρευαν, γιατί ήταν πάντα χαμογελαστή και γεμάτη ζωή. Άσε που καθημερινά είχαν να σχολιάσουν το καινούριο συνολάκι της κ. Αγγελικής!

-Γιατί το λες αυτό; ξαναρώτησε ο Άρης την Αγγελική που ο νους του ήταν ακόμα στο τραυματισμένο «αγρίμι» της Απολλωνίας.

-Ε να, έκανε αυτή χαμηλόφωνα για να μην την ακούσει ο Κωνσταντής από δίπλα, την έχεις δει εσύ πουθενά; Όλο στις ερημιές γυρνάει η ακοινώνητη! Βόλτες στον αρχαίο ναό, στην Παλιά Βρύση νυχτιάτικα...

Στον νου του Άρη ξαφνικά εισέβαλε η φιγούρα της κοπέλας που είχε δει κάμποσες φορές το σούρουπο στην Απολλωνία. Ώστε αυτή ήταν! Γι' αυτό του φάνηκε οικεία τη νύχτα της φωτιάς.

-Πολύ ενδιαφέρεσαι, γιατρέ, για την μικρή! τον πείραξε ο Σταύρος. Πρόσεξε, γιατί η Στέλλα θα σου τα βγάλει τα ματάκια!

Ο Άρης γέλασε για να κρύψει την αμηχανία του. Δυο τραπέζια πιο κει κάθονταν ο δήμαρχος, ο παπάς και ένας αρχαιολόγος – ο Νικηφόρος- που τα τελευταία επτά χρόνια είχε εγκαταλείψει τη ζωή στην Αθήνα μαγεμένος από το νησί. Ήταν γύρω στα πενήντα, με παρυσιαστικό λογίου και φαινόταν να συζητά κάτι σοβαρό με τις κεφαλές του νησιού. Σε κάποια στιγμή ανασηκώθηκε από την καρέκλα του και ανακοίνωσε στους υπόλοιπους θαμώνες:

- Εμείς από αύριο θα πηγαίνουμε με βάρδιες για να βοηθήσουμε την Άννα και την οικογένειά της να στήσει την αποθήκη της ξανά. Όσοι εθελοντές, προσέλθετε!

- θα έρθουμε! απάντησαν όλοι με ένα στόμα.

Καθώς ο Νοέμβρης βάδιζε στο τέλος του, οι βροχές είχαν αραιώσει και το κρύο γινόταν ακόμα πιο τσουχτερό. Το γεγονός αυτό πάντως βοήθησε στην γρήγορη αναστύλωση της αποθήκης. Την επόμενη κιόλας μέρα ο Κωνσταντής ήταν εκεί μαζί με άλλα παλικάρια του νησιού και έπεσαν με τα μούτρα στις επισκευές. Κοντά του ερχόταν και η Κατερίνα με το μπράτσο δεμένο.

-Είσαι καλά, Κατερίνα; την ρώτησε τρυφερά ο Κωνσταντής.

-Μια χαρά! αποκρίθηκε περήφανα εκείνη. Αύριο θα πάω να το δει ξανά ο γιατρός.

Σώπασε για λίγο κοιτώντας τον χειμωνιάτικο ουρανό πάνω από την αφρισμένη θάλασσα στο βάραθρο που απλώνονταν μπροστά τους. Έπειτα ρώτησε άχρωμα, χωρίς να στρέψει αλλού το βλέμμα της:

-Πότε ακριβώς ήρθε ο γιατρός στο νησί;

Έχει λίγους μήνες, αποκρίθηκε ο Κωνσταντής, αλλά είχε ξανάρθει το καλοκαίρι για λίγες μέρες για διακοπές με την όμορφη κοπέλα του, υπογράμμισε το τελευταίο κοιτώντας την έντονα.

Εκείνη ούτε που κουνήθηκε από τη θέση της.

-Πάω να δω το φαγητό, είτε με απάθεια και στράφηκε για να φύγει.

Μόλις έκανε δυο βήματα όμως κοντοστάθηκε και γύρισε προς το μέρος του.

-Κωνσταντή... σχετικά με την φωτιά... κόμπιασε.

Εκείνος της έκανε νόημα να μην συνεχίσει άλλο.

-Να... σ' ευχαριστώ! ψέλλισε η Κατερίνα κι έφυγε τρέχοντας.

Το μακρύ σκούρο φόρεμά της ανέμιζε στον τσουχτερό βοριά, καθώς απομακρυνόταν και τα μαλλιά της φάνταζαν σαν υδάτινα πλοκάμια. Ο Κωνσταντής την κοίταζε ώσπου μπήκε στο σπίτι της. Τι πλάσμα ήταν αυτό; Από ποιόν κόσμο είχε δραπετεύσει άραγε;

Το επόμενο πρωί, ελαφριά χτυπήματα ακούστηκαν στην πόρτα του αγροτικού ιατρείου.

-Εμπρός! αποκρίθηκε ο Άρης χωρίς να σηκώσει τα μάτια του από τις σημειώσεις του.

Η πόρτα άνοιξε και ακούστηκε μια λεπτή γυναικεία φωνή, που τον έκανε να τιναχτεί από τη θέση του :

- Καλημέρα, γιατρέ!

- Πέρασε, Κατερίνα! την προσκάλεσε χαμογελαστά .

Στο φως της ημέρας του φάνηκε τόσο διαφορετική! Εκείνο το βράδυ της φωτιάς γνώρισε ένα καπνισμένο αγρίμι. Τώρα ορθώνονταν μπροστά του μια ψηλή λυγερόκορμη γυναίκα με μακριά σκούρα μαλλιά και βελούδινα καστανά μάτια. Το φόρεμά της ήταν λίγο παλιομοδίτικο και άχαρο για την ηλικία της, αλλά δεν μείωνε καθόλου την έμφυτη γοητεία της. Όταν μάλιστα της περιποιούνταν την πληγή στο λευκό μπράτσο, ήταν τόση η ταραχή του από την επαφή με το απαλό δέρμα, που την ρωτούσε ένα σωρό άσχετα πράγματα για να μην προδοθεί! Συζήτησαν λοιπόν για την «Γοργόνα», την μικρή άσπρη βάρκα με μία χαρακτηριστική κόκκινη λωρίδα κάτω από την κουπαστή, για τις παραλίες του νησιού και τότε ακριβώς η Κατερίνα άρπαξε την ευκαιρία και τον ρώτησε καρφώνοντας πάνω του τα μεγάλα της μάτια:

-Είχατε έρθει και το καλοκαίρι για διακοπές;

Η ερώτηση μάλλον αιφνιδίασε τον γιατρό δυσάρεστα.

-Ναι, ναι... πάει καιρός... μουρμούρισε και άλλαξε αμέσως θέμα. Πάψε όμως να μου μιλάς στον πληθυντικό! Δεν είμαι δα και τόσο μεγάλος!

Λίγη ώρα αργότερα, της υποσχέθηκε ότι θα περάσει κι αυτός από το σπιτάκι τους για να βοηθήσει στις εργασίες και να δει τη μητέρα της και με βαριά καρδιά την ξεπροβόδισε ως έξω. Δεν την άφησε από τα μάτια του έως ότου έστριψε στο τέρμα του στενού. Ένιωθε παράξενα, όπως εκείνα τα βράδια που τον ξαγρυπνούσαν οι μυστηριώδεις ήχοι από τη μεσοτοιχία του παλιού αρχοντικού...

Στο μεταξύ η Κατερίνα κατέβαινε τρεχάτη και ανάλαφρη σαν πουλί τα δρομάκια της Χώρας. Ήταν αδύνατο να κρύψει το χαμόγελό της. Είχε τόσο γλυκά μάτια ο Άρης όταν την κοιτούσε και το άγγιγμά του... Άλλωστε, εκείνο το «πάει καιρός» στην απάντησή του για τις καλοκαιρινές διακοπές για εκείνη σήμαινε πολλά. Και πως ηχούσε τ' όνομά της στα χείλη του! Στην μέχρι τότε ζωή της η γυναίκα δεν είχε ακούσει πιο όμορφη και γλυκιά μελωδία!

Πράγματι, ο Άρης τήρησε την υπόσχεσή του. Στην πρώτη ευκαιρία μαζί με άλλους ντόπιους ανέβηκε ένα απόγευμα στο σπιτάκι της Απολλωνίας. Μαζί του ήρθαν και ο Σταύρος με την Αγγελική. Η τελευταία ευχόταν ενδόμυχα να μην είχε έρθει, γιατί ήταν περίεργη και αδιάκριτη, αλλά όπως είπε και η ίδια «δεν θα το έχανε με τίποτα».

- Τακούνια και δω, βρε Αγγελική; την πείραξε ο Σταύρος.

- Παντού, απάντησε με πονηρό χαμόγελο εκείνη τινάζοντας φιλάρεσκα τις κόκκινες μπουκλες της προς τα πίσω.

Η Κατερίνα με τον αδερφό της τους περίμεναν όλο ανυπομονησία για τα τελευταία μερεμέτια. Χαιρετήθηκαν εγκάρδια και πρώτα πέρασε ο γιατρός από το σπίτι για να πάρει την πίεση της Άννας. Πίσω του ερχόταν η Κατερίνα.

- Μια χαρά είναι η μητέρα σου, της είπε τελικά, ενώ σε όλη τη διάρκεια της εξέτασης της έριχνε κλεφτές ματιές. Κάτι είχε σήμερα διαφορετικό πάνω της. Α ναι, πρώτη φορά την είδε να φορά τζην παντελόνι!

- Είσαι πολύ όμορφη, της είπε χαμηλόφωνα όταν η μάνα της πήγε στο κουζινάκι για να βρει κάτι να κεράσει τους επισκέπτες.

- Ευχαριστώ, του απάντησε χαμηλώνοντας τα μάτια εκείνη.

Για λίγα λεπτά επικράτησε αμήχανη σιωπή ανάμεσά τους. Ο ηλεκτρισμός όμως υπήρχε διάχυτος στην ατμόσφαιρα.

-Αν θες μπορώ να σε ξεναγήσω στην χειμωνιάτικη πλευρά του νησιού με την «Γοργόνα», του είπε εκείνη ξαφνικά ρίχνοντάς του μια διαπεραστική ματιά. Αρκεί να έχει καλό καιρό, συμπλήρωσε.

Ο Άρης αιφνιδιάστηκε από το θάρρος της. Μεμιάς ένιωσε αυτός ανίσχυρος μπροστά σε κάτι παντοδύναμο.

- Θέλω, απάντησε αυθόρμητα.

-Επ! τι κάνετε εσείς εδώ; αντήχησε η φωνή της Αγγελική, καθώς εισέβαλε από την εξώπορτα.

- Τίποτα, τελειώσαμε, έκανε βιαστικά ο Άρης και άρχισε να μαζεύει το πιεσόμετρο, ενώ η Κατερίνα στεκόταν ατάραχη μπροστά στο καχύποπτο βλέμμα της δασκάλας.

-Όλα καλά, γιατρέ, με την Στέλλα; τον ρώτησε αργότερα στην επιστροφή η κοκκινομάλλα δασκάλα περνώντας το χέρι της γύρω από το μπράτσο του για να ισοροπήσει πάνω στα τακούνια της στην κατηφόρα.

-Μια χαρά, γιατί ρωτάς ; απάντησε εκείνος νευριασμένος.

-Τίποτα, έτσι ρωτάω, έκανε εκείνη. Σας είδα να μιλάτε με την Κατερίνα και...

-Και; την διέκοψε άγρια ο Άρης.

-Τίποτα, βρε! Όλο θυμώνεις! τον μάλωσε τρυφερά η Αγγελική και συνέχισαν την κατάβαση.

-Πάντως, ακούστηκε η φωνή του Σταύρου από πίσω τους, αυτή η Κατερίνα είναι πολύ γοητευτική κοπέλα!

Η Αγγελική έκανε έναν ειρωνικό μορφασμό φτιάχνοντας το ντεκολτέ της κι έριξε μια λοξή ματιά στο Άρη . Εκείνος όμως δεν αντιδρούσε. Είχε στυλώσει το βλέμμα του μπροστά στα φώτα της Χώρας που μόλις άναβαν σαν στολίδια πάνω στον άγονο λόφο. Και πάνω απ' αυτά η πανσέληνος ασημένια, παντοδύναμη τα έλουζε με το χλωμό φως της.

Μόλις έφτασαν στην Χώρα πήγε κατευθείαν στο σπίτι του. Δεν είχε όρεξη για παρέα σήμερα . Ξάπλωσε στο κρεβάτι του και σκεφτόταν. Τι ακριβώς δεν γνώριζε. Όλο τα μάτια της Κατερίνας έβλεπε μπροστά του! Το βλέμμα εκείνο, το πληγωμένο λευκό μπράτσο, τα μαύρα της μαλλιά, όλα μαζί ένα γλυκό κουβάρι!

Προσπάθησε να ασχοληθεί με κάτι άλλο. Τηλεφώνησε στην Στέλλα, αλλά δεν απαντούσε. Θα ήταν έξω, μάλλον σε κάποια κοινωνική υποχρέωση . Ακόμα και το αρχοντικό δίπλα κοιμόταν ήρεμα εκείνο το βράδυ. Σε λίγες εβδομάδες έρχονταν τα Χριστούγεννα, σκέφτηκε. Με την ίδια λαχτάρα όμως; Δεν ήξερε, δεν ήθελε ν' απαντήσει ακόμα σ' αυτό.

Πεισματικά γύρισε την πλάτη του στο παράθυρο που λούζονταν από το φεγγαρόφωτο κι έκλεισε τα βλέφαρά του. Μια ριπή παγωμένου αέρα τον χτύπησε στην πλάτη. Γύρισε απότομα για να κλείσει το παράθυρο, αλλά το σκοτάδι ήταν πηχτό. Φαίνεται σύννεφα θα είχαν σκεπάσει το ολόγιομο φεγγάρι. Όπως έκανε όμως να ανασηκωθεί, ένιωσε μια παρουσία στο δωμάτιο. Περίεργο...

-Είναι κανείς εδώ ; φώναξε ανήσυχος προσπαθώντας να διακρίνει κάτι.

Σιγά- σιγά τα σύννεφα τραβήχτηκαν αφήνοντας να φανεί μια ψιλόλιγνη γυναικεία φιγούρα όρθια δίπλα στο παράθυρο.

-Κατερίνα! αναφώνησε έκπληκτος ο Άρης.

Η γυναίκα δεν απάντησε. Τώρα το χλωμό φεγγαρόφωτο γινόταν πιο ισχυρό και ξεχώριζαν τα μακριά σκούρα μαλλιά της, τα μάτια της, το στόμα της... Ξαφνικά του κόπηκε η ανα-

πνοή: τα μαλλιά της Κατερίνας ήταν λασπωμένα, τα μάτια της κατάμαυρες κόγχες και από το στόμα της ανάβλυζε ένα μαύρο υγρό!

- Κατερίνα, είσαι άρρωστη; αναφώνησε ταραγμένος, αλλά όπως έκανε να την πλησιάσει το βλέμμα του έπεσε πιο χαμηλά και πάγωσε από τη φρίκη: κάτω από το σκισμένο νυχτικό της πρόβαλλε το αριστερό της πόδι ξυπόλητο μέσα στα χώματα και το δεξί - αλίμονο!- ήταν ένα τραγοπόδαρο! Του ξέφυγε ένα μακρόσυρτο ουρλιαχτό, καθώς εκείνη τον κοίταξε με τα άδεια μάτια και όρμησε πάνω του...

Όταν συνήλθε ο Άρης βρισκόταν πεσμένος στο πάτωμα δίπλα στο κρεβάτι του. Με κόπο σύρθηκε ως το μπάνιο και έριξε νερό στο πρόσωπό του. Τα μηνίγγια του τον έσφιγγαν αφόρητα. Έπειτα, άνοιξε το παράθυρο. Ο χειμωνιάτικος νυχτερινός αέρας τον συνέφερε κάπως. Κοίταξε ερευνητικά το δωμάτιο ολόγυρα: τα πάντα ήταν στη θέση τους.

- Θεέ μου! μουρμούρισε, ήταν τόσο ζωντανό!

Η ματιά του έπεσε στο σημείο που στεκόταν η «άλλη» Κατερίνα. Πλησίασε και με τρεμάμενο χέρι ψηλάφισε το πάτωμα. Παραδόξως, υπήρχε ένα χνάρι λάσπης! Μεμιάς χλόμιασε.

- Ηρέμησε, έλεγε διαρκώς στον εαυτό του, γίνεσαι αλαφροϊσκιωτος ! Στην Απολλωνία περπατούσατε όλο το απόγευμα, τα παπούτσια σου είναι σίγουρα λασπωμένα!

Η σκέψη αυτή τον καθησύχασε λίγο. Πάντως, η γυναίκα αυτή του γεννούσε περίεργα, τρομαχτικά συναισθήματα. Καλύτερα να μην μπλεχτώ άλλο, σκέφτηκε, έτσι κι αλλιώς, δεν θα είχε προοπτική. Ήταν καταδικασμένο...

Με αυτήν την σκέψη, πιο ήρεμος άνοιξε ένα ιατρικό βιβλίο για να μπορέσει να ξεχαστεί διαβάζοντας κάτι από τον χώρο της επιστήμης και της αδιαφιλονίκητης λογικής.

Κεφάλαιο 6ο

Ο Άρης παρέμεινε σταθερός στην απόφασή του: δεν ξαναπήγε στην Απολλωνία, απέφυγε και να ρίχνει την ματιά του ακόμα προς το μικρό σπίτι, αν χρειαζόταν να περάσει με το αυτοκίνητό του από εκείνο το μέρος.

- Άκεφο σε βλέπω, γιατρέ, τι έχεις; τον ρώτησε ο φίλος του ο Σταύρος, καθώς διέσχιζαν την στολισμένη πλατεία της Χώρας. Χριστούγεννα έρχονται και θα πάμε και λίγο σπίτι μας, δεν χαίρεσαι; Θα βρούμε τους δικούς μας, τις γυναίκες μας!

Κοντοστάθηκαν μπροστά στο μεγάλο φωταγωγημένο καράβι, που είχε στήσει ο δήμαρχος ακριβώς στην μέση του πλακόστρωτου απλώματος.

-Το μόνο καλό! απάντησε ο Άρης.

-Θα δεις επιτέλους την Στέλλα, που έχετε να βρεθείτε σχεδόν τρεις μήνες. Γιατί είσαι έτσι; τον ξαναρώτησε εκείνος με πραγματικό ενδιαφέρον.

Καθώς δεν έπαιρνε απάντηση, συνέχισε με σοβαρό ύφος:

-Τώρα είμαστε οι δυο μας, μπορείς να μου πεις.

Για μια στιγμή ο Άρης θέλησε να καθίσει εκεί μπροστά στο στολισμένο καράβι και να ανοίξει την καρδιά του στον φίλο του σαν μικρό παιδί που το παίρνει το παράπονο. Όμως κρατήθηκε και δεν το έκανε. Αντί γι' αυτό, απάντησε με ένα θλιβερό χαμόγελο:

-Παλεύω με τα στοιχειά μου, Σταύρο....

Αναστέναξε βαθιά και η εικόνα της Στέλλας με τα γαλάζια φωτεινά μάτια της τον παρηγόρησε. Θα έβλεπε άλλωστε και τους γονείς του ξανά, καθώς ήταν μοναχοπαίδι και τους έλειπε πολύ, τους παλιούς φίλους, την παλιά ζωή. Ίσως αυτό να τον έκανε να ξεχαστεί από όσα τον στοίχειωναν στην Θασιά.

Από την άλλη πλευρά, η Κατερίνα περίμενε με κρυφό χτυποκάρδι να συναντήσει ξανά το γιατρό. Δεν μπορεί, θα ερχόταν στην Απολλωνία να την αναζητήσει με κάποια δικαιολογία! Γυναίκα ήταν, διαισθανόταν τον άντρα που ένιωθε έλξη γι' αυτήν. Ένιωσε λοιπόν την ταραχή του γιατρού όταν την άγγιζε στο ιατρείο του τις προάλλες. Ωστόσο, είχαν περάσει δέκα ολόκληρες μέρες από την τελευταία τους συνάντηση και τίποτα ακόμα. Και οι γιορτές πλησίαζαν απειλητικά και εκείνος θα έφευγε για την Αθήνα...

Η σκέψη ότι μπορεί να μην τον ξανάβλεπε την τρέλαινε! Σκέφτηκε να πάει στο ιατρείο του, αλλά όχι. Αυτός έπρεπε να έρθει να τη βρει! Αυτή του ανοίχτηκε πολύ, περισσότερο απ' όσο είχε ανοιχτεί σε άντρα στην μέχρι τότε ζωή της. Ούτε φιλή δεν είχε ανταλλάξει ως τα εί-

κοσί της χρόνια! Και είχε διαλέξει τον Άρη για να του το χαρίσει. Γιατί άραγε αργούσε; Η ανυπομονησία της γινόταν πότε παραφορά πότε θλίψη. Οι κουβέντες με τους δικούς της ήταν λιγοστές πια και τον Κωνσταντή τον απέφευγε συστηματικά. Τον χαιρετούσε από μακριά και προσποιούνταν τη βιαστική. Δεν ήθελε κανέναν τους, τίποτα πια...

Ένα βράδυ αργά, περασμένα μεσάνυχτα, χτύπησε το τηλέφωνο του γιατρού: ο αρχαιολόγος, ο Νικηφόρος, είχε ανεβάσει απότομα πυρετό και τον χρειαζόταν επειγόντως κοντά του. Το σπίτι του βρισκόταν στην άκρη του λιμανιού, δίπλα στο κύμα.

Παγερή νύχτα, σκεφτόταν ο Άρης, καθώς διέσχιζε με το αυτοκίνητό του τον φιδωτό δρόμο που ένωνε τη χώρα με τον κόλπο της Εμπατής. Ωστόσο, το κρύο εδώ ήταν πιο μαλακό από αυτό της πόλης, με τη διαφορά ότι στο νησί φυσούσε περισσότερο.

Ο Νικηφόρος τον υποδέχτηκε σκεπασμένος με δύο κουβέρτες από τα ρίγη:
-Συγγνώμη, γιατρέ, που σε ανησύχησαν βραδιάτικα, αλλά δεν είμαι καλά! απολογήθηκε με βραχνή φωνή από την φαρυγγίτιδα.

Ο Άρης τον διαβεβαίωσε πως δεν υπήρχε σοβαρός λόγος ανησυχίας, αλλά επειγόντως θα ξεκινούσε το ίδιο βράδυ την αντιβίωση, που του είχε φέρει. Η αλήθεια ήταν ότι χαιρόταν πάντα την παρέα του αρχαιολόγου με τα γκριζα μαλλιά και τα σοφιστικά γυαλάκια, που του προσέδιδαν έναν ξενικό τόνο στο παρουσιαστικό του, σαν αυτό των λαών της Βόρειας Ευρώπης. Στο σπίτι του δεν είχε τύχει να ξαναπάει ως τότε και τώρα δεν μπορούσε να κρύψει τον θαυμασμό του .

-Εντυπωσιακό το σπίτι σας, κ. Νικηφόρε, του είπε, και σε πολύ ωραία θέση!

Πράγματι, όταν έμπαινε κανείς στην μικρή κάτασπρη αυλή έβλεπε παντού παρτέρια φορτωμένα με λουλούδια και στενά πλακόστρωτα μονοπατάκια ανάμεσά τους. Στο ασβεστωμένο κατάφλι ένας μεγαλόσωμος μαύρος γάτος ήταν ξαπλωμένος νωχελικά, ενώ στο εσωτερικό του σπιτιού δημιουργούνταν η ψευδαίσθηση πως βρισκόσουν μέσα στο πέλαγος, καθώς υπήρχαν ολόγυρα μεγάλα παράθυρα ανοιχτά προς το Αιγαίο. Κατά τα άλλα, σχεδόν όλοι οι τοίχοι του σπιτιού ήταν καλυμμένοι με βιβλιοθήκες και πίνακες ζωγραφικής.

-Πώς και αποφασίσατε να εγκαταλείψετε την πόλη και να εγκατασταθείτε εδώ μόνιμα; τον ρώτησε με ενδιαφέρον ο Άρης.

-Εδώ ο κόσμος είναι πιο αληθινός. Βλέπεις, αισθάνεσαι με τα μάτια και την ψυχή! του απάντησε εκείνος με ένα ήρεμο χαμόγελο.

Ο Άρης ξαφνικά σοβάρεψε:

- Και αν αυτά που βλέπεις σε τρομάζουν; τον ρώτησε ξανά πιο σκυθρωπός.
- Όλα υπάρχουν στην φύση, γιατρέ, του απάντησε ο Νικηφόρος συμβουλευτικά, κι αυτά που δεν βλέπουμε. Και κρύβονται κυρίως μέσα μας. Όλο αυτό το νησί –συνέχισε κάνοντας μια κυκλική χειρονομία στον αέρα- είναι ο καθρέφτης μας, και το χέρι του ακούμπησε μαλακά στην καρδιά του.
- «Τι είναι Θεός; τι μη Θεός και τι το ανάμεσό τους;» απήγγειλε ονειροπόλα από τον αγαπημένο του τραγικό ποιητή.

Όταν αργότερα ξεπροβόδιζε το γιατρό ως την εξώπορτα του κήπου, τον χτύπησε φιλικά στον ώμο:

-Καληνύχτα, παιδί μου, και να μη φοβάσαι το σκοτάδι. Θάρρος! Έχει και αυτό την ομορφιά του, τον συμβούλεψε αινιγματικά.

Στον δρόμο του γυρισμού τα λόγια του Νικηφόρου στριφογύριζαν στο μυαλό του Άρη. Τελικά, ίσως να είχε δίκιο ο αρχαιολόγος: εδώ όλα φαίνονται πιο καθαρά, ενώ στην πόλη μεταμφιέζονται. Η ματιά του πλανήθηκε στο λιμάνι. Τι όμορφο που φάνταζε μέσα στη νύχτα με τα χριστουγεννιάτικα λαμπιόνια στα κατάρτια των καϊκιών να χοροπηδούν ρυθμικά στο κύμα!

Το μικρό αυτοκίνητό του μούγκρισε καθώς ξεκινούσε η ανηφόρα για τη Χώρα. Μετά βίας διέκρινε τις στροφές, γιατί είχε πέσει ομίχλη. Κάθε φορά που συνέβαινε αυτό ένα τεράστιο σύννεφο πάχνης ξεπηδούσε από την ρεματιά δίπλα από τον δρόμο και κάλυπτε ως πέπλο τα πάντα μέχρι την Χώρα. Ευτυχώς, γνώριζε πλέον καλά τον δρόμο, γιατί δεν υπήρχε φωτισμός.

Στα μισά της διαδρομής περίπου, ένας άσπρος όγκος ορθώθηκε με μεγαλοπρέπεια μπροστά του. Σάστισε και ενστικτωδώς πάτησε το φρένο απότομα.

-Η Παλιά Βρύση! έκανε ανακουφισμένος, που να καταλάβω με τόση ομίχλη στο σκοτάδι!

Έκανε να ξεκινήσει ξανά, όταν κάτι του φάνηκε ότι κινήθηκε πάνω στο άσπρο πεζούλι της βρύσης. Προσπάθησε να διακρίνει καλύτερα στο σκοτάδι. Μια σκιά σαν φιγούρα ανθρώπινη! Ένας αδιόρατος φόβος «μάγκωσε» την καρδιά του. Μετά από εκείνο τον εφιάλτη που είχε δει πριν μέρες, φοβόταν πως μπορεί και να έχανε τα λογικά του.

Η περιέργεια όμως νίκησε. Πλησίασε αργά ρίχνοντας τα φώτα του αυτοκινήτου πάνω στην βρύση και τότε είδε καθαρά: μια γυναίκα με μακριά λυτά σκούρα μαλλιά και μακρύ λευκό φόρεμα καθόταν στο πεζούλι.

- Κατερίνα, τι κάνεις εδώ; της φώναξε κατεβάζοντας το τζάμι του παραθύρου του.

Εκείνη πετάχτηκε όρθια και τον πλησίασε αργά με μάτια που άστραφταν.

-Θα παγώσεις εδώ έξω! της ξανάπε ο Άρης βλέποντας το λεπτό υφασμάτινο φόρεμά της, έλα να σε πάω σπίτι!

Χωρίς άλλη κουβέντα κάθισε δίπλα του στη θέση του συνοδηγού και ξεκίνησαν. Αυτός της έριχνε κλεφτές ματιές, χωρίς να τολμά να ρωτήσει τι γύρευε εκεί πέρα νυχτιάτικα. Τι παράξενη κοπέλα που ήταν, σκεφτόταν. Άπλωσε το χέρι του για να την αγγίξει, περισσότερο για να βεβαιωθεί ότι ήταν αληθινή. Έπιασε τα βρεγμένα μαλλιά της.

-Εσύ είσαι μούσκεμα! αναφώνησε έκπληκτος και φρέναρε το αυτοκίνητο, αλλά χωρίς να τραβήξει το χέρι του.

Εκείνη το πίεσε απαλά πάνω στο υγρό μάγουλό της στυλώνοντας τα βελούδινα μάτια της πάνω του.

-Κατερίνα! ψέλλισε εκείνος μαγεμένος και πλησίασε το πρόσωπό του κοντά στο δικό της.

Η αλμυρή ανάσα της τον χάιδευε στο πρόσωπο και μια άφατη γλύκα τον διαπερνούσε σύγκορμο. Τον έκανε να θέλει να την αρπάξει και να την κλείσει στην αγκαλιά του χωρίς άλλη κουβέντα, χωρίς φόβο ή δισταγμό.

Ο ήχος όμως μηνύματος στο κινητό του τηλέφωνο τον έκανε να αναπηδήσει. Φανερά ταραγμένος το άνοιξε. Μήνυμα από τη Στέλλα: « Καληνύχτα, αγάπη μου!» Όσπου να σηκώσει ξανά τα μάτια του, η Κατερίνα είχε πεταχτεί έξω από το αυτοκίνητο .

- Κατερίνα! της φώναξε ο Άρης, αλλά εκείνη την είχαν ήδη καταπιεί το σκοτάδι και η ομίχλη.

Κεφάλαιο 7ο

Σε τέσσερις μέρες έρχονταν τα Χριστούγεννα. Ο Άρης κοιτούσε σκεπτικός το εισιτήριό του για το μεθεπόμενο πρωί: Θασιά - Πειραιάς, ώρα αναχώρησης 8:30 πμ. Μέσα του τα συναισθήματα ένα κουβάρι μπερδεμένο. Τόσο, που χαιρόταν στην σκέψη ότι ο Σταύρος και η Αγγελική θα έφευγαν με ταχύπλοο την επόμενη κιόλας μέρα και δεν θα υπέμενε στην διάρκεια του ταξιδιού της επιστροφής την πολυλογία και τις αδιάκριτες ερωτήσεις της δασκάλας.

-Χαζέ, τον μάλωνε ναζιάρικα εκείνη, θα κάνεις δεκατέσσερις ώρες να γυρίσεις αντί για τέσσερις;

-Το ταξίδι δεν μετράει πάνω απ' όλα; αστειεύτηκε ο άντρας νωρίτερα το μεσημέρι που είχαν μαζευτεί οι τρεις τους στην «Θράκα» για το αποχαιρετιστήριο γεύμα.

-Άντε, εβίβα ,παιδιά! έκανε εύθυμα ο Σταύρος και σήκωσε το ποτήρι του, και με τη νέα χρονιά πάλι εδώ όλοι μαζί! ευχήθηκε.

- Εβίβα! έκαναν και οι άλλοι δύο τσουγκρίζοντας τα ποτήρια τους.

Κόντευε να νυχτώσει κι ο Άρης παρέμενε στο ιατρείο του καθισμένος στο γραφείο κοιτάζοντας ακόμα το εισιτήριο μπροστά του. Τι μου συμβαίνει; αναρωτιόταν. Από την πρώτη στιγμή που πάτησε το πόδι του σ' αυτό το νησί, ονειρευόταν την επιστροφή του στην πρωτεύουσα, στους δικούς του ανθρώπους και τώρα που έφτανε αυτή η στιγμή η καρδιά του ήταν μάλλον απρόθυμη. Άνοιξε το συρτάρι του και έβγαλε έξω μια κορνίζα . Στην φωτογραφία αυτός και η Στέλλα με υγρά μαλλιά, φορώντας τα μαγιό τους στην παραλία χαμογελούσαν αγκαλιασμένοι. Ήταν στιγμιότυπο από τις διακοπές τους, τον καιρό της ευτυχίας.

Ξάφνου, ένα μικρό σύρσιμο τον έβγαλε από τις σκέψεις του. Κοίταξε προς την πόρτα και διέκρινε ένα μικρό άσπρο χαρτί κάτω από την χαραμάδα. Τινάχτηκε όρθιος και την άνοιξε διάπλατα για να δει ποιος ήταν, αλλά ο μυστηριώδης αποστολέας είχε ήδη εξαφανιστεί στο σκοτεινό στενό. Καθώς όμως έσκυβε για να σηκώσει το σημείωμα με κρυφή χαρά, ήξερε ήδη μέσα του ποιος ήταν...

«Αύριο στις 2 το μεσημέρι στο λιμάνι στη Γοργόνα, Κ.»

Ο Άρης χαμογέλασε πλατιά και ξεκίνησε για το σπίτι του ανάλαφρος σαν παιδί. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά.

Εκείνη η νύχτα κύλησε απελπιστικά αργά και την επόμενη ξημέρωσε μια μέρα φτιαγμένη λες μόνο γι' αυτούς. Ένας ολόλαμπρος ήλιος έφεγγε και στο λιμάνι επικρατούσε νηνεμία. Πάνω από τις βάρκες πετούσαν κρίζοντας χαρούμενα οι γλάροι, ενώ που και που βουτούσαν κατακόρυφα μέσα στα νερά για να αρπάξουν την λεία τους. Αν δεν έκανε τόση ψύχρα, θα νόμιζε κανείς πως ήταν άνοιξη.

Ο Άρης έφτασε εγκαίρως στο ραντεβού τους. Εκεί στην άκρη της προκουμαίας, ήταν αραγμένη η «Γοργόνα» και στο εσωτερικό της ολόρθη στεκόταν η Κατερίνα με το μακρύ φόρεμά της, τα λυτά μαλλιά της ξέπλεκα και ξυπόλητη. Ίδια γοργόνα! σκέφτηκε ο γιατρός με θαυμασμό. Πώς δεν κρυώνει, αναρωτήθηκε μέσα του κουμπώνοντας το μπουφάν του, σαν να μην την αγγίζουν οι εποχές ούτε ο χρόνος!

- Πού πάμε; την ρώτησε κεφάλτα μόλις πάτησε στην βάρκα.

- Θα δεις! του απάντησε λάμποντας εκείνη κι άναψε τη μηχανή.

Η βάρκα έσχιζε τα νερά και η Κατερίνα την οδηγούσε καθισμένη στην πλώρη με τα μαλλιά της ν' ανεμίζουν και το λεπτό φόρεμά της κολλημένο πάνω της να διαγράφει το λυγερό κορμί της. Ο Άρης καθόταν πιο πίσω παραδομένος στο θέαμα. Σαν θαλάσσια νεράιδα, σκεφτόταν αμίλητος.

Η «Γοργόνα» απομακρύνθηκε από το λιμάνι κι έστριψε προς τον νότο. Λίγα λεπτά διαδρομής ακόμα και μπροστά τους εμφανίστηκε ένας μικρός βραχώδης κόλπος. Η Κατερίνα χαμήλωσε ταχύτητα και οδήγησε την βάρκα απαλά προς το αριστερό άκρο της ακτής, όπου τα βράχια σχημάτιζαν ένα φυσικό σπήλαιο.

-Ο Άγιος Νικόλαος! φώναξε χαρούμενη σαν παιδί και πήδηξε έξω για να δέσει το παλαμάρι σ' έναν βράχο. Το βλέπεις το εκκλησάκι στην κορυφή; τον ρώτησε δείχνοντάς του μία άσπρη εκκλησούλα σκαρφαλωμένη στον απόκρημνο λόφο που υψώνονταν κατακόρυφα σχεδόν πάνω από την ακτή.

-Κατέβα ντε! τον παρότρυνε βλέποντάς τον διστακτικό. Χωρίς τα παπούτσια σου, συμπλήρωσε.

Σαστισμένος ο Άρης έβγαλε τα παπούτσια και τις κάλτσες του και πήδηξε έξω από την βάρκα. Μηχανικά ακολούθησε την Κατερίνα που χόθηκε στο στόμιο της σπηλιάς μπροστά τους. Ένωθε τα πέλματά του να κόβονται πάνω στον βράχο, αλλά βγαίνοντας από την άλλη πλευρά το θέαμα ήταν μαγευτικό: μια ακτή με διάφανα βότσαλα και πράσινα νερά σαν μικρή πισίνα απλώνονταν μπροστά τους. Μπορούσες να διακρίνεις ακόμα και τα ψάρια στον βυθό! Η Κατερίνα κρατούσε ανασηκωμένες τις άκρες του φορέματός της και πηδούσε σαν κατσίκι από πέτρα σε πέτρα χαμογελαστή.

-Δεν σαν είναι όνειρο; έκανε με ενθουσιασμό.

-Πέρα από κάθε φαντασία! παραδέχτηκε ο γιατρός ακόμα σαστισμένος.

-Που να δεις και τον βυθό, τι χρώματα έχει! του είπε εκείνη και –προς μεγάλη έκπληξη του Άρη- ανασήκωσε τελείως το φόρεμά της και με μια κίνηση το έβγαλε και το πέταξε παραπέρα στα βότσαλα.

Εμβρόντητος εκείνος την παρακολουθούσε, καθώς το ολόγυμνο κορμί της άστραφτε απεγάδιαστο στον χειμωνιάτικο ήλιο, να χορεύει κάνοντας στροφές πάνω στα βότσαλα με τα μαλλιά της να χύνονται σαν μαύρος χείμαρρος ως την μέση της. Μουδιασμένος και άφωνος την είδε τελικά να κάνει ένα σάλτο και να βουτάει μέσα στα πράσινα νερά!

-Τι στέκεσαι έτσι σαν χαζός; του είπε πειραχτικά όταν αναδύθηκε στην επιφάνεια.

Άπλωσε το χέρι της προς το μέρος του, κάρφωσε τα μάτια της λάγνα στα δικά του και τον περίμενε. Οι γυμνοί της ώμοι λαμπίριζαν προβάλλοντας ελαφρώς έξω από το νερό. Ο Άρης σαν υπνωτισμένος έβγαλε υπάκουα τα ρούχα του ένα προς ένα και βούτηξε στην χειμωνιάτικη θάλασσα. Το παγωμένο νερό τον χτύπησε σαν να μπήγονταν χιλιάδες μαχαίρια στο κορμί του. Η ανάσα μεμιάς του κόπηκε!

- Είσαι τρελή! κατάφερε να φωνάξει, απορώντας περισσότερο με τα καμώματά του χειμωνιάτικα παρά με την γυμνή γυναίκα, θα πάθουμε ανακοπή, πνευμονία!

Κι ενώ πάλευε να κουνήσει τα μελανιασμένα άκρα του, η Κατερίνα ήρθε κοντά του και κόλλησε με ολόκληρο το σώμα της πάνω του. Ένα κύμα γλυκιάς ζέστης τον κατέκλυσε αμέσως από το κεφάλι ως τα δάχτυλα των ποδιών του. Αγκάλιασε το γυμνό σώμα της με λαχτάρα και την φίλησε βαθιά στο αλμυρό στόμα. Ξανά και ξανά κι ένιωθε να γίνεται μια σταλιά, ανίσχυρος μέσα στην τρομερή αγκαλιά της! Η ανάσα του κόβονταν, η ζωή του έφευγε μέσα σε έναν γλυκό ηδονικό θάνατο...

Δεν κατάλαβε πόση ώρα κράτησε εκείνο το ατελείωτο φιλί, όμως ένας ξαφνικός αέρας άρχισε να φυσά άγρια και η θάλασσα ανακατεύτηκε μουγκρίζοντας γύρω τους. Η Κατερίνα παρέμενε γαντζωμένη πάνω του κι εκείνος προσπαθούσε να στερεωθεί όρθιος πατώντας στον βυθό, καθώς το κύμα τον χτυπούσε ανελέητα και τον παρέσυρε προς τα κοφτερά βράχια.

-Θα πνιγούμε! έκανε αλαφιασμένος και προσπάθησε για άλλη μια φορά να την τραβήξει προς τα έξω.

Το κύμα όμως δεν τους άφηνε, τους τραβούσε ξανά μέσα στα βαθιά.

-Άρη! φώναξε η Κατερίνα και κόλλησε ξανά τα χείλη της πάνω στα δικά του τραβώντας τον προς τα κάτω στον βυθό.

Το στόμα του γέμισε νερό, τα μαλλιά της του κάλυπταν τα μάτια και πάλευε για μια ανάσα, για να ξεφύγει από τον υγρό τάφο. Όταν τελικά τα κατάφερε, πετάχτηκε έξω από το αφρισμένο κύμα με ρόγχο από το νερό που είχε καταπιεί. Κατάφερε να κολυπήσει ως τα ρη-

χά και από εκεί να συρθεί στα βότσαλα της ακτής πέφτοντας μπρούμυτα και ξερνώντας αλμύρα.

Πέρασε κάμποση ώρα. Όταν επιτέλους κατάφερε ν' ανοίξει με κόπο τα πρησμένα μάτια του, η Κατερίνα καθόταν δίπλα του ντυμένη με τα μαλλιά της υγρά να στάζουν.

-Άρη, ξύπνα! τον σκούνηξε, πρέπει να φύγουμε, ο καιρός άλλαξε.

Ξέπνοος, αποκαμωμένος ντύθηκε και την ακολούθησε πίσω στη βάρκα. Δεν είπε κουβέντα σε ολόκληρη τη διαδρομή της επιστροφής μέσα στην θαλασσοταραχή. Μόνο κρατιόταν σφιχτά από την κουπαστή με τα δυο του χέρια. Κι εκείνη κοιτούσε με απάθεια το ταραγμένο γκρίζο πέλαγος γύρω τους, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα! Τι πλάσμα είναι αυτό; αναλογιζόταν ο γιατρός με ένα ανεξήγητο ρίγος να διατρέχει την ραχοκοκαλιά του.

Όταν έφτασαν τελικά στο λιμάνι, την χαιρέτησε βιαστικά κι απομακρύνθηκε με ασταθή βήματα. Τα πόδια του δεν τον κρατούσαν πια. Είχε περάσει από την απόλυτη ηδονή στην φρίκη μέσα σε ένα μόνο μεσημέρι! Πίσω του εκείνη στεκόταν όρθια στην κλυδωνιζόμενη από τα κύματα «Γοργόνα» κι ένιωθε την διαπεραστική ματιά της σαν κοφτερό μαχαίρι καρφωμένο στην πλάτη του. Τα δόντια του χτυπούσαν από το ρίγος και από μέσα του ανάβλυζε για άλλη μια φορά ένα ξεχασμένο συναίσθημα: ο φόβος!

Κεφάλαιο 8ο

Λίγο πριν ξημερώσει η παραμονή των Χριστουγέννων στο μικρό νησί, η Κατερίνα σηκώθηκε κεφάτη και ζωηρή για να φτιάξει μελομακάρονα. Με κρυφό χαμόγελο ετοίμασε ένα καλάθι: έβαλε μέσα φρέσκα αυγά και τα μοσχομυριστά χριστουγεννιάτικα ντόπια γλυκίσματα, που μόλις είχε ψήσει.

-Για ποιόν ετοιμάζεις το πεσκέσι; την ρώτησε η μάνα της αγουροξυπνημένη.

Της χτύπησε τα ρουθούνια μέσα στον ύπνο η μοσχοβολιά και σηκώθηκε απορημένη για να βρει την κόρη της να έχει ψήσει ήδη τρεις λαμαρίνες μελομακάρονα. Τι κορίτσι κι αυτό! Να σηκώνεται πριν από αυτή, αν κοιμόταν δηλαδή καθόλου όλη την νύχτα. Αυτό το πλάσμα από μωρό έμενε ξάγρυπνο στην κούνια, χωρίς να κλαίει. Μόνο έπαιζε με τα δάχτυλά του με τις ώρες και κατά διαστήματα χαμογελούσε σε αόρατες λες μορφές. Και πρόσφατα όμως πολλές φορές είχε βρει το κρεβάτι της τη νύχτα αδειανό και γνώριζε ότι γύριζε έξω σαν αγρίμι μέχρι να ξημερώσει. Ωστόσο, όλη τη μέρα ήταν στο πόδι ακούραστη στις δουλειές, σαν να της ήταν υπεραρκετές οι δυο- τρεις ώρες ύπνου! Μήπως έχει αρρωστήσει και ποτέ; προσπαθούσε να θυμηθεί η Άννα, αλλά τίποτα σχετικό δεν της ερχόταν στο νου.

Σήμερα όμως η κόρη της ήταν διαφορετική: μια λάμψη λες την τύλιγε και το περιποιημένο καλάθι πάνω στο τραπέζι ήταν μάλλον ύποπτο.

-Για ποιόν το πεσκέσι; ξαναρώτησε καχύποπτα.

-Θα το πάω στην Χώρα γι' αυτούς που βοήθησαν να χτίσουμε ξανά την αποθήκη, αποκρίθηκε εκείνη ψύχραιμη.

-Και στον γιατρό; ρώτησε με νόημα η Άννα ρίχοντάς της μια άγρια ματιά .

-Σάμπως αυτός δεν βοήθησε; της αντιγύρισε εκείνη και η ματιά της σκλήρυνε.

Κάτι πήγε να πει η μάνα της, αλλά η Κατερίνα είχε ήδη πεταχτεί σαν σίφουνας έξω με το καλάθι αγκαλιά. Απέμεινε να την κοιτάζει από το παράθυρο, καθώς κατηφόριζε για τη Χώρα και η καρδιά της σφιγγόταν από κακά προμηνήματα. Ένιωθε όμως τόσο κουρασμένη για ν' αντιδράσει πια.

Τελευταία κανγάδιζαν συχνά. Για την ακρίβεια, εκείνη και ο Τάκης την κατσάδιαζαν και η Κατερίνα τους άκουγε με απάθεια. Τα Χριστούγεννα ανήμερα θα έτρωγαν μαζί με τον Κωνσταντή και τους γονείς του –την Δέσποινα και τον Θοδωρή. Αυτό το παιδί, τι προκομμένο που είναι! σκεφτόταν η κυρά Άννα, να δεις που θα πάει καλά και με τ' αμπέλια! Τον έβλεπε πως κοίταζε την κόρη της και το χαιρόταν, αλλά εκείνη δυστυχώς δεν του έδινε καμία σημασία. Με το ζόρι συμφώνησε να' ρθει και στο γιορτινό τραπέζι. Όσο για το βράδυ που θα

πήγαιναν για ποτό στο «Αλώνι», ούτε λόγος! Και τώρα ήρθε κι αυτός ο γιατρός. Καλό παιδί, συλλογιόταν, αλλά ξένος και δεσμευμένος. Άρα επικίνδυνος!

-Είναι κακά μαντάτα... μουρμούρισε τρίβοντας τα ξυλιασμένα χέρια της πάνω από την αναμμένη ξυλόσομπα. Διαβολομαζέματα...

Την ίδια ώρα, η Κατερίνα κατέβαινε τρέχοντας –σχεδόν πετούσε δηλαδή– τον δρόμο για τη Χώρα. Με λαχτάρα έφτασε στο σπίτι του γιατρού και χτύπησε την πόρτα. Κανείς δεν αποκρίθηκε. Θα πήγε στο ιατρείο, σκέφτηκε φουρκισμένη στη σκέψη ότι η μάνα της την καθυστέρησε να φύγει νωρίτερα, όπως σχεδίαζε, και δεν τον πρόλαβε. Χτύπησε κι εκεί την πόρτα μάταια. Η καρδιά της σφίχτηκε.

-Τον γιατρό γυρεύεις; την ρώτησε μια σκυφτή μαυροφορεμένη γριούλα, που περνούσε από κει στηριγμένη στη μαγκούρα της.

-Ναι, κυρά Μαγδαληνή, απάντησε με λαχτάρα η Κατερίνα, ξέρεις αν πετάχτηκε πουθενά;

-Έφυγε, κορίτσι μου, για την Αθήνα. Μετά τις γιορτές θα ξανάρθει! κι έκανε μια κίνηση στον αέρα για χαιρετισμό καθώς απομακρυνόταν κουτσαίνοντας.

Η Κατερίνα έμεινε εκεί ασάλευτη σαν να την χτύπησε κεραυνός. Το καλάθι έπεσε από τα χέρια της ενώ αυγά και μελομακάρονα πήραν την κατρακύλα στο στενό. Με μικρά μουνδιασμένα βήματα στην αρχή πήρε το δρόμο του γυρισμού. Μετά βάλθηκε να τρέχει σαν δαιμονισμένη. Δεν σταμάτησε παρά μόνο στο τέρμα, στον ναό του Θόα στην Απολλωνία. Γύριζε ανάμεσα στα ξερόχορτα και στα ξέσκεπα παλιά πηγάδια της αυλής με πελώρια, σκοτεινά μάτια και σφιγμένα δόντια. Τέλος, ανέβηκε στον πιο ψηλό βράχο, που κρέμονταν πάνω από το Αιγαίο, άνοιξε τα πνευμόνια της κι άφησε ένα τρομαχτικό ουρλιαχτό στο βάραθρο που απλωνόταν μπροστά της. Τα κύματα και ο αέρας μούγκρισαν ανατριχιαστικά, σαν να άκουσαν το κάλεσμά της. Θα περίμενε και θα της τον έφερναν πίσω. Ήταν σίγουρη, δεν γινόταν αλλιώς.

Ο Άρης Στεργίου έφυγε σαν κυνηγημένος για την Αθήνα εκείνο το πρωί της Παραμονής των Χριστουγέννων. Πολύ πριν την ώρα αναχώρησης του πλοίου βρισκόταν στην προκυμαία με τις βαλίτσες του και μόνο όταν πια άφηναν το νησί πίσω τους ένιωσε επιτέλους ασφαλής. Με νοσταλγία αναλογίστηκε την Στέλλα, τους γονείς του που τον περίμεναν με τόση λαχτάρα! Σε τέσσερις ώρες θα ήταν στον Πειραιά. Είχε κλείσει θέση στο ταχύπλοο και αυτή ακριβώς ήταν η ανησυχία του το προηγούμενο βράδυ: μήπως έχει πολλά μποφόρ και ακυρωθεί το δρομολόγιο. Ευτυχώς όμως όλα πήγαν καλά, η θάλασσαν ήταν καλοτάξιδη και

το μεσημέρι έσφιγγε στην αγκαλιά του την Στέλλα, που τον περίμενε στην αποβάθρα. Την σήκωσε ψηλά και την στριφογύρισε δύο κύκλους γύρω του, ενώ αυτή φώναζε γελώντας:

-Να σε δω, θέλω να σε δω, να σε χορτάσω! έκανε κρατώντας το πρόσωπό της στα χέρια του και το γέμιζε αχόρταγα φιλιά.

-Δεν άλλαξα και τόσο πολύ! έκανε εκείνη χαμογελαστή, ενώ μέσα της σκεφτόταν ότι εκείνος όμως είχε αλλάξει, σαν να γύρισε δέκα χρόνια γεροντότερος, χλωμός και αδύνατος...

-Σου' λειψα καθόλου; τον ρώτησε τρυφερά.

-Ανυπομονώ να σου δείξω πόσο! της απάντησε εκείνος σφίγγοντάς την πάνω στην καρδιά του.

Εκείνο το απόγευμα το πέρασαν μαζί στο κρεβάτι. Έκαναν έρωτα με τις ώρες. Χάζευε το κορμί της, χάιδευε τα ξανθά μαλλιά της, τα μύριζε για να ξαναθυμηθεί...

-Πώς φαίνεται η στέρηση τριών μηνών! τον πείραζε εκείνη. Ακόμα και αν ανησυχούσα για το αν ήσουν φρόνιμος στο νησί, τώρα βεβαιώθηκα. Άντε, πρέπει να ντυθούμε, θα μας περιμένουν και οι δικοί σου! τον μάλωσε τρυφερά.

-Μετά, της είπε εκείνος και την τράβηξε ξανά πάνω του. Σε θέλω ακόμα!

Ήθελε να την νιώσει σε κάθε κύτταρό του, να διώξει ό,τι άρρωστο κουβαλούσε μέσα του. Έκλεισε τα μάτια του και φώναξε τ' όνομά της, αλλά όταν τα ξανάνοιξε είδε για μια στιγμή το κορίτσι της Απολλωνίας πάνω του γυμνό με τα σκούρα μαλλιά του να πέφτουν στο στέρνο του βρεγμένα! Άφησε μια σιγανή κραυγή κι έκλεισε τα βλέφαρά του με την ελπίδα να την ξορκίσει...

Όταν τελικά ηρέμησαν, με ανακούφιση αναγνώρισε το ξανθό κεφάλι της Στέλλας ακουμπισμένο στο στήθος του.

-Σ' αγαπώ... της είπε, θέλω να είμαστε για πάντα μαζί!

-Και γω... μουρμούρισε ευτυχισμένη εκείνη στην αγκαλιά του.

Τα Χριστούγεννα κύλησαν σε εύθυμη ατμόσφαιρα: οικογενειακό τραπέζι με τους γονείς του και τη Στέλλα, που επιτέλους έβλεπαν ξανά το μονάκριβό τους γιο. Πρώτη φορά έλειπε τόσο καιρό από το σπίτι. Φαινόταν όμως ταλαιπωρημένος, σκεφτόταν η μητέρα του ανήσυχη. Κάτω από το αψεγάδιαστο μακιγιάζ της και το επιμελημένο χτένισμα κάλυπτε επιτηδευμένα την αγωνία για τον μοναχογιό της. Δεν έκανε λάθος, κάτι σοβαρό του συνέβαινε τον τελευταίο καιρό, που δεν ήθελε να μοιραστεί με κανέναν.

-Πόσο ακόμα θα μείνεις στο νησί; τον ρώτησε, ενώ έτρωγαν.

-Πιστεύω σε εννέα μήνες, έναν χρόνο το πολύ θα έχω ξεμπερδέψει, απάντησε εκείνος ευδιάθετος.

-Κοίτα να γυρίσεις, του έκανε εκείνη αγγίζοντάς του στοργικά το χέρι.

Ο Άρης την κοίταξε ξαφνιασμένος, αλλά αμέσως σηκώθηκε ο πατέρας του όρθιος με το ποτήρι στο χέρι για πρόποση.

- Καλές γιορτές να έχουμε! Και με το καλό να μπει ο νέος χρόνος! ευχήθηκε με μεγαλοπρέπεια.

- Χρόνια πολλά! απάντησαν όλοι εύθυμα και τσούγκρισαν τα κρυστάλλινα ποτήρια τους .

Στο σπίτι του Κωνσταντή στην Χώρα του νησιού, σε ένα άλλο πιο λιτό χριστουγεννιάτικο τραπέζι , έτρωγαν οικογενειακά ο ίδιος μαζί με τους γονείς του – τον Θοδωρή και την Δέσποινα – και τους καλεσμένους τους - τον Τάκη, την Κατερίνα και την Άννα. Ευχήθηκαν όλοι με το κρασί από τ' αμπέλια τους και έφαγαν την παραδοσιακή γαλοπούλα, που είχε σφαχτεί την παραμονή.

Η Κατερίνα τελικά ήρθε και στην εκκλησία το πρωί για την χριστουγεννιάτικη λειτουργία και στο γιορτινό τραπέζι το μεσημέρι αδιαμαρτύρητα, αν και ήταν περισσότερο απαθής απ' ό,τι συνήθως, σαν άδειο κέλυφος. Μια μικρή λογομαχία προηγήθηκε μόνο με την μητέρα της για να φορέσει τουλάχιστον το καλό της άσπρο φόρεμα και όχι πια εκείνο το μακρύ σκούρο, που είχε λιώσει πάνω της χειμώνα – καλοκαίρι! Αυτό το κορίτσι ούτε βάφεται, ούτε στολίζεται σαν φυσιολογική κοπέλα της ηλικίας της, σκεφτόταν η Άννα, μα σάμπως το έχει ανάγκη; Σαν νεράιδα είναι! την καμάρωνε από μακριά, καθώς στεκόταν όρθια στην εκκλησία.

Το βράδυ της Πρωτοχρονιάς, ο έναστρος ουρανός του νησιού γέμισε από βροχή πυροτεχνημάτων, που αντήχησαν από το λόφο του Μοναστηριού της ως την Απολλωνία!

-Καλή χρονιά! αντάλασσαν φιλιά οι ντόπιοι στα στολισμένα σπίτια τους με τις οικογένειές τους.

-Καλή χρονιά! αγκαλιάζονταν οι νέοι του νησιού στο πρωτοχρονιάτικο πάρτι που έγινε στο «Αλώνι», το μπαράκι στο λιμάνι που άνοιξε αποκλειστικά για την περίπτωση.

Η Κατερίνα χάζευε από το παράθυρό της την πολύχρωμη βροχή των πυροτεχνημάτων και στ' αυτιά της έφτανε ο χαρμόσυνος χτύπος της καμπάνας του χωριού. Ήταν ήρεμη και σίγουρη ότι εισακούστηκε η προσευχή της στο ναό της Απολλωνίας τη μέρα που έφυγε εκείνος από το νησί με προορισμό την Αθήνα.

Ο Άρης μακριά στη χειμωνιάτικη πρωτεύουσα πέρασε τις γιορτές σε μεγάλα κέντρα διασκέδασης και ολονύχτια πάρτι σε πολυτελή σπίτια. Κάθε βράδυ ήταν καλεσμένοι και σε διαφορετική συνάντηση, αφού είχε να δει τους φίλους του τόσο καιρό.

Παρατηρούσε την Στέλλα καθώς ετοιμαζόταν μπροστά στο μεγάλο καθρέφτη της κρεβατοκάμαράς της: φορούσε μια εντυπωσιακή κατακόκκινη τουαλέτα που αναδείκνυε το λεπτό κορμί της με τις αρμονικές καμπύλες. Είχε πιάσει τα μαλλιά της ψηλά για να τονιστεί ο αγαλματένιος λαιμός της και προσπαθούσε να κρεμάσει κάτι μακριά σκουλαρίκια στ' αυτιά της.

-Δεν τα χρειάζεσαι! της είπε ο Άρης φιλώντας την απαλά στον ώμο. Τίποτα απ' όλα αυτά δεν χρειάζεσαι! Ξανάπε παρατηρώντας την μέσα από τον καθρέφτη. Ειδικά το κραγιόν, συμπλήρωσε και την φίλησε παθιασμένα στο στόμα.

Ήταν ίσως οι πιο κοσμικές γιορτές της ζωής του με γιορτινά ψώνια, ατελείωτα ξενύχτια και χαρούμενες φλυαρίες σε παρέες –τόσα νέα είχε να μάθει από τους παλιούς φίλους του! Το αλκοόλ έρρεε άφθονο μέσα του και το επόμενο μεσημέρι ξυπνούσε με βαρύ κεφάλι. Όλη η Αθήνα ήταν ένας στολισμένος φανταχτερός τόπος γεμάτος βουή. Η πόλη που δεν κοιμόταν όλο το εικοσιτετράωρο!

Ωστόσο, τίποτα δεν ήταν τόσο όμορφο όσο το στολισμένο караβάκι της πλατείας του νησιού, τίποτα τόσο γλυκό όσο οι φωνές των λιγοστών παιδιών που θα έλεγαν τα κάλαντα της παραμονής με τα τρίγωνά τους γυρνώντας από σπίτι σε σπίτι στη Χώρα! Εδώ ήταν όλα τόσο ψεύτικα «μακιγιαρισμένα», τόσο επιφανειακά! Η Αθήνα, σαν γερασμένη πόρνη που φτιασιδώνεται για να προσελκύσει πελάτες, ξενυχτούσε στις μουσικές πίστες, στις φανταχτερές βιτρίνες των καταστημάτων και στο ογκώδες χριστουγεννιάτικο δέντρο, που ορθώνονταν αλαζονικά στην πλατεία Συντάγματος.

Μέχρι να τελειώσουν οι γιορτές, ο Άρης σχεδόν νοσταλγούσε την αγνότητα του νησιού, την καθαρότητά του. Και το κυριότερο –κι ας μην το ομολογούσε ούτε στον ίδιο του τον εαυτό- νοσταλγούσε εκείνη! Πέρα από κάθε φόβο πια, μια εικόνα στοίχειωνε το νου του: το γυμνό κορμί της Κατερίνας τυλιγμένο πάνω του μέσα στο κρύο νερό και το αλμυρό της στόμα κολλημένο στο δικό του....

Κεφάλαιο 9ο

Αμέσως μετά τα Φώτα ο Άρης επέστρεψε στην Θασιά. Το ένιωσε η Κατερίνα όταν άκουσε το σφύριγμα του πλοίου της γραμμής, καθώς πλησίαζε στο λιμάνι, ενώ εκείνη καθάριζε τα δίχτυα εκεί κοντά μαζί με τον αδερφό της. Δεν τόλμησε όμως ν' αντιδράσει. Μόνο κλεφτές ματιές έριχνε προς την προβλήτα, αλλά δεν μπορούσε να διακρίνει καθαρά τους λιγοστούς ταξιδιώτες από τόση απόσταση. Ήταν όμως σίγουρη ότι ήταν κι αυτός ανάμεσά τους!

Δεν έκανε λάθος. Ο Άρης γύρισε με το βραδινό πλοίο, ώστε το πρωί να είναι στο ιατρείο του. Είχε ένα σωρό κόσμο να εξετάσει, οι φίλοι του τον περίμεναν στην «Θράκα» για φαγητό το μεσημέρι και κυρίως υπήρχε εκείνη, που του είχε λείψει απρόσμενα πολύ...
-Ανανεωμένο σε βρίσκω, Άρη! παρατήρησε παιχνιδιάρικα η Αγγελική, φαίνεται ότι πέρασες καλά!

Είχαν καθίσει ξανά, όπως παλιά, οι τρεις φίλοι σε ένα από τα στέκια τους για να μοιραστούν τις γιορτινές εμπειρίες τους.

-Ωραία ήταν, αλλά κουραστικά με τόσες κοινωνικές υποχρεώσεις και ξενύχτια! απάντησε ο Άρης.

-Ναι, κακομοίρη, πόσο σε λυπάμαι! Από πάρτι σε πάρτι με μια κούκλα δίπλα σου! πετάχτηκε εύθυμος ο Σταύρος. Εγώ πάντως επιτέλους ξεστράτισα από τον ίσιο δρόμο! Λίγη βαβούρα, βρε παιδί μου! Α, παιδιά, συνέχισε με ενθουσιασμό, το βράδυ πάμε για ποτό όλοι στο «Μελτέμι», έτσι; Μέχρι και τον παπά «φήνω» να έρθει!

-Εγώ δεν μπορώ να έρθω δυστυχώς, είπε κάπως διστακτικά ο Άρης, δεν έχω κοιμηθεί όλη τη νύχτα στο καράβι. Θα πάω για ύπνο. Άλλη φορά!

-Γέρασες, γιατρέ! τον χτύπησε εγκάρδια στην πλάτη ο Σταύρος και η Αγγελική μόρφασε δυσαρεστημένη.

Όχι ότι ήταν ψέμα η κούρασή του, αλλά μέσα του κάτι του έλεγε ότι μπορεί να είχε ειδοποίηση από την Κατερίνα ή τουλάχιστον έτσι ήλπιζε. Άλλωστε, στα μπαράκια δεν σύχναζε ποτέ, οπότε ήταν απίθανο να την συναντήσει εκεί. Και το ήθελε τόσο πολύ!

Το βράδυ στο δωμάτιό του καθόταν κολλημένος στο παράθυρο μήπως και την δει να περνά. Έξω έκανε τσουχτερό κρύο, μάλιστα αραιές νιφάδες στροβιλίζονταν στον αέρα. Τις παρατηρούσε στο χαμηλό φως της λάμπας του απέναντι σπιτιού και σκεφτόταν με απογοή-

τευση πως ήταν μάλλον απίθανο να έρθει με τόσο κρύο... Ξάπλωσε με βαριά καρδιά, όταν του φάνηκε ότι άκουσε χτύπους από δίπλα.

-Μπά! Ξύπνησε και το παλιό αρχοντικό; αναρωτήθηκε σχεδόν με νοσταλγία.

Οι χτύποι όμως συνέχιζαν πιο επίμονοι τώρα και δεν έρχονταν από την μεσοτοιχία, όπως νόμιζε αρχικά, αλλά από την πόρτα του σπιτιού του. Κατερίνα! σκέφτηκε με λαχτάρα και πετάχτηκε όρθιος.

Πράγματι, στην πόρτα του όρθια με νιφάδες να στολίζουν τα σκούρα μαλλιά της και φορώντας μόνο το μακρύ φόρεμά της στεκόταν η Κατερίνα.

-Θα έχεις πεθάνει από το κρύο, Θεέ μου! αναφώνησε και την τράβηξε βιαστικά μέσα στο δωμάτιό του.

Την κρατούσε σφιχτά στην αγκαλιά του και της έτριβε τα παγωμένα χέρια για να τα ζεστάνει. Εκείνη κόλλησε πάνω του και μουρμούρισε γλυκά:

-Γύρισες...

-Γύρισα, Κατερίνα, της απάντησε χαϊδεύοντας της τα μαλλιά.

-Μην ξαναφύγεις... του ξανάπε ικετευτικά.

-Όχι, Κατερίνα, της αποκρίθηκε αυτός αυθόρμητα. Δεν θα φύγω μακριά σου ποτέ ξανά!

Εκείνη του χαμογέλασε με αγάπη, στάθηκε όρθια μπροστά του, έβγαλε το φόρεμά της και ξάπλωσε ολόγυμνη στο κρεβάτι του απλώνοντάς του τα χέρια της. Ο Άρης για λίγο σάστισε, όπως τότε στον Άγιο Νικόλαο, αλλά αμέσως πήγε κοντά της και τη σκέπασε με φιλιά...

Τι περίεργο σμίξιμο! Όσο παντοδύναμη και ξελογιάστρα κι αν φαινόταν η Κατερίνα στον έρωτα, όμως ήταν η πρώτη της φορά που έκανε έρωτα, κάτι που δεν φανταζόταν ποτέ ο γιατρός. Το γεγονός αυτό τον έκανε να νιώθει υπεύθυνος γι' αυτό το ξεχωριστό πλάσμα που διάλεξε αυτόν για να γνωρίσει τον έρωτα.

Ως το χάραμα εξερευνούσε το κορμί με την αλμυρή γεύση, βυθιζόταν στην σκούρα θάλασσαν των μαλλιών της και στ' αυτιά του ηχούσαν οι ερωτικές της κραυγές. Όταν τελικά εκείνη αποκοιμήθηκε σαν μικρό παιδί στην αγκαλιά του, έμεινε ξάγρυπνος να την παρατηρεί, καθώς κοιμόταν γαλήνια: τα γραμμένα φρύδια, το γλυκό στόμα, ο μακρύς λαιμός και αυτά τα αγαματένια στήθη... τί πλάσμα! Εκείνο το βράδυ ήταν τόσο διαφορετική: γλυκιά, συνάμα τρομερή, γεμάτη λαγνεία. Καμία σχέση με την αλλόκοτη γυναίκα που του είχε προκαλέσει φρίκη στο παρελθόν!

Φαίνεται πως σε κάποια στιγμή αποκοιμήθηκε και αυτός, γιατί όταν ξύπνησε το πρωί βρήκε το κρεβάτι άδειο δίπλα του.

-Κατερίνα! την κάλεσε και αναρωτιόταν αν όσα συνέβησαν την προηγούμενη νύχτα ήταν αληθινά ή κάποιο όνειρό του. Ο κόκκινος λεκές όμως πάνω στο σεντόνι του ήταν αδιαμφισβήτητος μάρτυρας: η Κατερίνα ήταν εκεί και είχε γίνει δική του!

Παρά τον λιγιστό ύπνο, πετάχτηκε όρθιος γεμάτος ευεξία για να ετοιμαστεί για το ιατρείο του, ενώ καθώς ξυριζόταν έπιασε τον εαυτό του σφυρίζει στο ρυθμό ενός εύθυμου τραγουδιού.

Αργότερα στο ιατρείο ο Άρης εξέταζε τον Νικηφόρο, που ακόμα τον βασάνιζε τον κρουολόγημά του. Η υγρασία του σπιτιού του προφανώς επιβράδυνε την ανάρρωσή του. Ο γιατρός τον ακροάστηκε και του έδωσε ένα αντιβηχικό σιρόπι μαζί με αντιπυρετικά χάπια.

-Καλύτερα σε βλέπω, γιατρέ, του είπε λίγο πριν φύγει ο αρχαιολόγος . Πώς πάνε τα στοιχειά σου;

-Τα εξημερώνω, του απάντησε εκείνος χαμογελαστά.

-Οι κόρες του Θόα δεν εξημερώνονται! του απάντησε εκείνος σοβαρά.

-Εντάξει κ. Νικηφόρε, με πιάσατε ξανά αδιάβαστο, συνέχισε με αμείωτο κέφι ο Άρης, οι κόρες ποιού;

-Ο Θόας βρήκε καταφύγιο εδώ γλυτώνοντας τη σφαγή στη Μικρά Ασία από μανιασμένες γυναίκες. Παντρεύτηκε λοιπόν μια θαλάσσια Νύμφη, συνέχισε να αφηγείται ο αρχαιολόγος ισιώνοντας τα γυαλάκια του, και απέκτησαν –όπως λέει ο μύθος- πολλά αλλόκοτα πλάσματα, που είναι απόγονοί τους: Ανεραΐδες , Νύμφες, Γοργόνες, όλες κόρες του Θόα.

-Και γιατί δεν εξημερώνονται ; ξαναρώτησε ο Άρης που μάλλον το διασκεδάζε.

-Γιατί είναι κόρες δαίμονα, άρα δαιμόνισσες, σοβάρεψε ο αρχαιολόγος . Όλα υπάρχουν στην φύση, αρκεί να σέβεσαι τη δύναμή τους και – αλίμονο- αν τα βάλεις μαζί τους!

Τα τελευταία λόγια χάλασαν ελαφρώς την διάθεση του γιατρού, αλλά μόνο για λίγη ώρα. Το βράδυ θα ερχόταν γρήγορα και θα την έκανε ξανά δική του, δαιμόνισσα ή άνθρωπος ή ό,τι άλλο πλάσμα κι αν ήταν! Η Κατερίνα του ανήκε, το κορμί της ήταν και δικό του κορμί και αυτό ήταν πια αδιαπραγμάτευτο.

Η Κατερίνα ξανάρθε το ίδιο βράδυ και το επόμενο και το μεθεπόμενο. Οι νυχτερινές βόλτες της στο λιμάνι πλέον είχαν εγκαταλειφθεί. Μόλις περνούσαν τα μεσάνυχτα πεταγόταν έξω στο σκοτάδι κι έτρεχε κοντά σε κείνον. Μόλις της άνοιγε την πόρτα, χιμούσε πάνω του σαν αγρίμι, χωρίς να προφτάσουν συχνά να πέσουν στο κρεβάτι του! Νωρίς πριν χαράξει, επέστρεφε σπίτι της κι όταν έβγαινε ο ήλιος, η μάνα της την έβρισκε ζύπνια να τακτοποιεί τη σόμπα με μάτια στεφανωμένα από μαύρους κύκλους.

- Σαν πολύ δεν γυρνάς έξω νυχτιάτικα τελευταία με αυτό το κρύο; την ρώτησε ένα πρωί υποψιασμένη.
- Δεν κρυώνω, της απάντησε ξερά η Κατερίνα.
- Κοίτα να δεις που έφτασα να εύχομαι να τριγυρίζεις στις ερημιές παρά εκεί που φαντάζομαι! έκανε η Άννα καρφώνοντας το βλέμμα της αυστηρό πάνω στην κόρη της.
- Δεν έχω ιδέα τι φαντάζεσαι και ούτε με νοιάζει! της αποκρίθηκε απότομα εκείνη και σηκώθηκε για να βγει έξω στην αυλή διακόπτοντας έτσι τη συζήτηση.
- Τουλάχιστον γυρίζει... μουρμούρισε η κυρά Άννα και ο νους της ταξίδεψε με πίκρα στον άντρα της, τον Στάθη.

Κι ο Άρης όμως από την δική του πλευρά είχε απομονωθεί από όλους. Τα περισσότερα βράδια δεν έβγαινε πια, γιατί περίμενε εκείνη. Όταν πλέον δεν μπορούσε να αποφύγει κάποια έξοδο, κανόνιζε νωρίτερα το απόγευμα ή το πρωί να ανεβαίνει στην Απολλωνία, όπου συναντιόντουσαν κρυφά οι δύο εραστές. Μέσα στο προαύλιο του αρχαίου ναού αντάλλαζαν καυτά φιλιά και γλυκόλογα με τις ώρες, ενώ από πάνω τους ζυγιάζονταν τ' αγριοπούλια.

-Θα μας δουν, μάτια μου! της έλεγε ανήσυχος ο Άρης μη μπορώντας όμως να πάρει τα χέρια του από πάνω της.

-Ποιος θα μας δει; του απαντούσε εκείνη με τα χέρια της τυλιγμένα γύρω στο λαιμό του.

-Κανένας βοσκός, ο Κωνσταντής ίσως.

-Ας μας δει! έκανε εκείνη με πείσμα και δεν έπαυε να τον φιλά αχόρταγα.

Επειδή όμως τον έβλεπε ανήσυχος να κοιτά τριγύρω, ένα απόγευμα τον τράβηξε από το χέρι μέσα στον ναό. Γύρω τους ορθώνονταν οι πανάρχαιοι κίονες σαν να αιωρούνταν και οι πέτρες κάτω από τα πόδια τους σείονταν επικίνδυνα σε κάθε κίνησή τους.

-Θα θαφτούμε ζωντανοί εδώ μέσα! αναφώνησε ο γιατρός, αλλά η Κατερίνα είχε ήδη κατεβάσει το φόρεμά της ως τη μέση και το στήθος της πρόβαλε προκλητικό και αφράτο.

Έπεσε πάνω της χωρίς να τον νοιάζει πια αν θα μείνει πέτρα όρθια ή θαφτούν για πάντα εκεί....

Ένα βροχερό απόγευμα ο Άρης ήταν ακόμα στο ιατρείο του και σκεφτόταν ότι μάλλον με τέτοιο καιρό δεν θα την έβλεπε το βράδυ. Η σκέψη αυτή τον μελαγχολούσε αφάνταστα. Έξω τα στενά δρομάκια της Χώρας είχαν μετατραπεί σε ρυάκια και αστραπές έσκιζαν τον ουρα-

νό, όπως τότε που έπιασε φωτιά το σπιτάκι της Απολλωνίας. Τότε άρχισαν όλα, αναπολούσε χαμογελώντας.

Δυο χτυπήματα στην πόρτα τον έκαναν να τιναχτεί από την θέση του με λαχτάρα. Προς απογοήτευσή του όμως, όταν άνοιξε φουριόζος την πόρτα, αντίκρισε τον Σταύρο να στέκεται στο κατώφλι μουσκεμένος κάτω από την ομπρέλα του.

-Μη χαίρεσαι τόσο πολύ που με βλέπεις, γιατρέ! του είπε πειραχτικά και πέρασε μέσα τινάζοντας το νερό της βροχής από το παλτό του.

-Φίλε, άσε τ' αστεία, το ξέρεις ότι πάντα χαίρομαι να σε βλέπω, άρχισε να λέει ο Άρης, αλλά τώρα τελευταία...

Ο μαθηματικός του έκανε νόημα να σωπάσει. Κάθισε σε μια καρέκλα απέναντί του και άρχισε να μιλά σε ασυνήθιστα σοβαρό τόνο:

- Άρη, εγώ σε καταλαβαίνω και από καιρό ήθελα να σου μιλήσω. Μια και δεν έρχεσαι πια εσύ σε μας όμως, έρχομαι εγώ σε σένα. Άσε που ήθελα να μη μας ακούει η Αγγελική, συμπλήρωσε με συνωμοτικό ύφος.

Κάτι πήγε να πει ο Άρης, αλλά ο Σταύρος συνέχισε απτόητος:

-Μη με διακόπτεις! Νιώθω ότι κάτι δυνατό έχει μπει στη ζωή σου και αν αυτό το «κάτι» είναι αυτή που υποθέτω, μπράβο σου, ωραία κοπέλα! Και γω το ίδιο θα' κανα στη θέση σου!

Ο Άρης τώρα τον άκουγε σιωπηλός.

- Εσύ όμως, γιατρέ, συνέχισε αυτός σε αυστηρό πλέον τόνο, είσαι περαστικός, ενώ αυτή θα μείνει εδώ. Τι θα γίνει; Εκτός βέβαια αν αποφάσισες να τ' αφήσεις όλα για χατίρι της και να γίνεις Θασιώτης κι εσύ!

Το χαμηλωμένο βλέμμα του Άρη ήταν η απάντηση στα λόγια του.

-Το περίμενα, είπε κουνώντας το κεφάλι του ο Σταύρος, δεν έχεις πάρει αποφάσεις ακόμα, αν δηλαδή τολμήσεις να πάρεις.

-Τι αποφάσεις; ξέσπασε ο γιατρός, ούτε καν το έχω πει στη Στέλλα και δεν ξέρω αν θέλω να το πω...

-Την αγαπάς; τον ρώτησε ο φίλος του, ή μάλλον ποια αγαπάς;

-Δεν ξέρω, δεν ξέρω... έκανε κουνώντας το κεφάλι του με απόγνωση ο Άρης. Την Στέλλα την αγαπάω, αλλά κάτι πολύ δυνατό με τραβάει στην Κατερίνα!

-Επιτέλους, το παραδέχτηκες! χαμογέλασε ο Σταύρος. Όμως, φίλε, συνέχισε σοβαρά, άσε το κοριτσάκι να κάνει την τύχη του. Εσύ θα φύγεις κι αυτή θα μείνει εδώ και ξέρεις πως είναι στις κλειστές κοινωνίες τα πράγματα.

Ο Άρης παρέμενε σιωπηλός και γι' αυτό ο μαθηματικός συνέχισε :

- Έμαθα ότι ο Κωνσταντής, ένα καλό κι εργατικό παιδί, την αγαπά. Άστην να νοικοκυρευτεί μαζί του!

Δεν είχε προλάβει να τελειώσει το λόγο του, όταν ο γιατρός πετάχτηκε κατακόκκινος από τη θέση του:

- Δεν θα μου την πάρει κανείς! έκανε χτυπώντας τη γροθιά του στο γραφείο, έξαλλος από ζήλια. Κανείς! Το κατάλαβες;

- Φίλε μου, βλέπω πως είσαι παθιασμένος, είπε ήρεμα ο Σταύρος. Τι μένει να σου πω, παρά καλή τύχη! πρόσθεσε και σηκώθηκε να φύγει.

Λίγο πριν βγει έξω, ο Άρης τον άρπαξε από το μπράτσο:

- Ας μείνει μεταξύ μας αυτή η συζήτηση, σε παρακαλώ! τον παρακάλεσε αγχωμένος.

- Γιατρέ, ό τι είπαμε είναι μεταξύ αντρών, τον διαβεβαίωσε εκείνος. Να μην φοβάσαι εμένα, αλλά τον εαυτό σου, μην προδοθείς μόνος σου. Και την Αγγελική, πρόσθεσε χαμηλόφωνα, γιατί είναι ξαναμμένη και φουρκισμένη σαν ύαινα...

Αργά το βράδυ έφτασε ο Άρης στο δωμάτιό του πολύ σκεφτικός. Για πρώτη φορά ευχόταν να ήταν σε κάποιο μαγαζί με τους φίλους τους και να πίνει ξέγνοιαστος ρακόμελα... Ενδόμυχα αναγνώριζε πως ο Σταύρος είχε δίκιο, αλλά πέρα από τις ενοχές του, ένιωθε τόσο αδύναμος μπροστά στον μαγνητισμό της Ανεραΐδας του! Και η Στέλλα; Πόσο την είχε παραμελήσει τον τελευταίο καιρό! Από τότε που επέστρεψε στο νησί με το ζόρι της έκανε ένα τηλεφώνημα κάθε δυο – τρεις μέρες κι αυτό ψυχρό. Τι κι αν τον ρωτούσε εκείνη συνέχεια τι έχει αλλάξει στη σχέση τους, αν την αγαπάει ακόμα και άλλα παρόμοια. Εκείνος απαντούσε με ηλίθιες υπεκφυγές. Την ντρεπόταν κι αυτή και κυρίως τον εαυτό του.

Μια εξήγηση απέμενε: ήταν άρρωστος, δεμένος με ξόρκια μαγικά και – το χειρότερο – δεν ήθελε με κανένα τρόπο να γιατρευτεί!

Κεφάλαιο 10ο

Ο Φλεβάρης μπήκε χαρίζοντας στο νησί τις αλκυονίδες μέρες. Μαλάκωσε ο καιρός, τα μεσημέρια ήταν περισσότερο ηλιόλουστα και οι νύχτες γλυκές. Οι ντόπιοι ξεμύτιζαν πλέον πιο συχνά σε πρωινούς ή και απογευματινούς περιπάτους στην πλατεία ή στο λιμάνι, μια και οι δουλειές τους ακόμα ήταν λιγосτές. Η Θασιά αποκτούσε ξανά ζωή στα καλντερίμια της και στις αυλές, τις οποίες οι νησιώτισσες άρχισαν να περιποιούνται πιο συστηματικά για την επερχόμενη άνοιξη.

Το γεγονός αυτό ανάγκασε τον Άρη να γίνει πιο προσεχτικός στην σχέση του. Ναι μεν συναντιόταν ακόμα στο δωμάτιό του με την Κατερίνα, αλλά όχι πλέον σε καθημερινή βάση. Επιπλέον φρόντιζε να δίνει το παρόν περιστασιακά και στα στέκια του νησιού, ενώ απέφευγε τις βόλτες στην Απολλωνία κατά τη διάρκεια της μέρας.

Η Κατερίνα από την πλευρά της ένιωθε δυσανρεστημένη με την νέα κατάσταση, αλλά δεν διαμαρτυρόταν. Μέσα της βαθιά είχε την πεποίθηση ότι κάποτε θα ήταν και επίσημα μαζί. Για το δεσμό του στην Αθήνα δεν τον είχε ρωτήσει ποτέ, αλλά θεωρούσε δεδομένο ότι, εφόσον έκανε όλα αυτά μαζί της, θα το είχε διαλύσει ήδη με την νεαρή δικηγόρο.

Όταν όμως ο Άρης αποφάσισε να ακολουθήσει την παρέα του σε μια εκδρομή, που διοργάνωνε ο δήμαρχος –περιήγηση με σκάφος στα διπλανά νησάκια, τα Γλαρονήσια, και στάση για μεσημεριανό στην γειτονική Σίκινο- δεν κρατήθηκε άλλο:

-Θα είσατε πολλοί; έκανε με κρυφή ζήλια ξαπλωμένη ακόμα στην αγκαλιά του το προηγούμενο βράδυ.

-Μπα... απάντησε αδιάφορα εκείνος, ο δήμαρχος, ο Νικηφόρος και τα παιδιά –εννοώντας τον Σταύρο και την Αγγελική.

Η Κατερίνα μόρφασε με δυσαρέσκεια, αλλά το σκοτάδι έκρυβε το πρόσωπο και τις αντιδράσεις της. Ανασηκώθηκε απότομα και τον κοίταξε κατάματα:

- Με μένα γιατί δεν έρχεσαι πια για βόλτες με την «Γοργόνα»; του παραπονέθηκε.

- Γιατί, μάτια μου, της απάντησε εκείνος τρυφερά χαϊδεύοντας τα μακριά μαλλιά της, την τελευταία φορά παραλίγο να πνιγούμε, θυμάσαι;

Εκείνη ξάπλωσε ξανά δίπλα του νευριασμένη.

-Και θα πας μετά και στο πάρτι του Κωνσταντή στο «Μελτέμι»; συνέχισε στον ίδιο τόνο.

-Αφού είναι τα γενέθλιά του, της ξανάπε εκείνος χωρίς να σταματήσει να τη χαϊδεύει. Άλλωστε είσαι και συ καλεσμένη, γιατί δεν έρχεσαι; την ρώτησε.

Η Κατερίνα ξανασηκώθηκε με μάτια όλο φωτιά.

- Αφού το ξέρεις καλά, ότι δεν πάω σε τέτοια! του πέταξε με θυμό.

Εκείνος την αγκάλιασε χαμογελώντας.

-Έλα, αγρίμι μου, μη θυμώνεις... της έκανε τρυφερά.

-Παράτα με, του έκανε αυτή σε μια προσπάθεια να τον απωθήσει, αλλά αυτός δεν την άφησε από την αγκαλιά του.

-Αγρίμι... της ψιθύρισε με πάθος και την γύρισε βίαια ανάσκελα πέφτοντας πάνω της....

Η εκδρομή αποδείχτηκε άκρως διασκεδαστική: η θάλασσα ήρεμη άστραφτε κάτω από τον ήλιο, ιδανική για βόλτα με το σκάφος. Η παρέα θαύμασε τις σπηλιές στις γειτονικές παρθένες βραχονησίδες με τα διάφανα νερά, ενώ ο Νικηφόρος τους πρόσφερε λεπτομερή ξενάγηση.

«Οι κόρες του Θόα» αντηχούσαν στ’ αυτιά του Άρη ακόμα τα λόγια του αρχαιολόγου, που ειπώθηκαν ένα μήνα πριν στο ιατρείο του και τον τάραξαν τόσο.

-Και γιατί κατέφυγε ο Θόας εδώ; ρώτησε με ενδιαφέρον τον Νικηφόρο ο Σταύρος αργότερα στο Κάστρο της Σικίνου, όπου σταμάτησαν για φαγητό.

-Γιατί η Αφροδίτη καταράστηκε τις γυναίκες της Μιρκάς Ασίας, που δεν της απέδιδαν τιμές κι έσφαξαν όλες τους άντρες τους μια νύχτα, του απάντησε ο γκριζομάλλης λόγιος.

-Ανατριχιαστικό! σχολίασε η Αγγελική ρίχνοντάς του μια ερευνητική λοξή ματιά.

Καλή περίπτωση ο Νικηφόρος, σκεφτόταν, αλλά απρόσιτος και μοναχικός. Όχι να γίνω κι ερημίτισσα! Μια περιπέτεια μαζί του βέβαια δεν ήταν άσχημη ιδέα, αλλά δεν της έδειχνε κανένα ενδιαφέρον κι αυτό την φούρκιζε. Γι’ αυτό πίσω από την πλάτη του τον αποκαλούσε περιπαιχτικά «γυαλάκια».

Επέστρεψαν στο νησί το απόγευμα με μαλακό καιρό.

-Ραντεβού το βράδυ στο «Μελτέμι»! υποσχέθηκαν καθώς αποχαιρετίστηκαν.

Είναι τα γενέθλια του Κωνσταντή, σκεφτόταν νοσταλγικά η Αγγελική, κάμποσα χρόνια μικρότερος, αλλά ωραίο αγόρι! Τι κορμί όλο μύες, τι μάτια μεγάλα! Και σε όλο το δρόμο της επιστροφής ως το δωμάτιό της προβάριζε προκλητικά ρούχα στο μυαλό της για το πάρτι.

Το βράδυ στο «Μελτέμι» είχε μαζευτεί όλη η νεολαία του χωριού για να σβήσει ο Κωνσταντής είκοσι δύο κεράκια. Ήταν ένα συμπαθητικό στέκι με πέτρινους τοίχους, γλυκό φωτισμό και καλή μουσική. Το κέφι ήταν διάχυτο στην ατμόσφαιρα, γιατί κάτι τέτοια γεγονότα στο νησί έχουν μια ιδιαιτερότητα. Όλα τα κορίτσια περιτριγύριζαν τον Κωνσταντή, που ήταν εγκάρδιος αλλά και απόμακρος μαζί. Ήλπιζε πως θα ερχόταν εκείνη, αλλά μέσα του

γνώριζε ότι αυτό δεν επρόκειτο να συμβεί. Σφίχτηκε η καρδιά του όταν μπήκε ο Τάκης στο μπαράκι μόνος του.

Η Αγγελική με τον Σταύρο και τον Άρη καθόταν στη μπάρα, φορώντας ένα μαύρο ε-φαρμοστό φόρεμα με αβυσσαλέο ντεκολτέ και κατακόκκινο κραγιόν, που τόνιζε τα σαρκώδη χείλη της. Έπινε ήδη το τρίτο ποτό της ρίχνοντας λιγωμένες ματιές πότε στον Κωνσταντή, πότε στους φίλους του με ένα χαμόγελο μόνιμα χαραγμένο στο πρόσωπό της.

- Σαν πολύ δεν πίνεις τελευταία, κυρά δασκάλα; της φώναξε στ' αυτή της ο Σταύρος προσπαθώντας να ακουστεί πάνω από την δυνατή μουσική.

- Κεριά και λιβάνια! Σκάσε και χόρεψέ με! του είπε εκείνη και μισοζαλισμένη σηκώθηκε από το σκαμπό της τραβώντας τον στην μέση του μαγαζιού.

- Έχει ξεφύγει αυτή! σκέφτηκε γελώντας ο Άρης, ενώ παρακολουθούσε τον αισθησιακό χορό της από μακριά.

Είχε πει και αυτός δυο ποτά και –παραδόξως- ένιωθε να διασκεδάζει, Η μορφή της Κατερίνας ήρθε στο μυαλό του μια δυο φορές, αλλά και ο ίδιος αναγνώρισε ότι δεν θα ταίριαζε εκεί μέσα με εκείνο το μακρύ «ράσο» που φορούσε. Ενώ η Στέλλα με τη φινέτσα της ήταν άλλο πράγμα! Παρήγγειλε και τρίτο ποτό στο όμορφο κορίτσι πίσω από την μπάρα.

Όταν ο Άρης πήρε το δρόμο του γυρισμού προς το δωμάτιό του, κόντευε τέσσερις το πρωί. Πάνω του μια ολόλαμπρη πανσέληνος φώτιζε την πλάση σαν να' ταν μέρα. Ευτυχώς που δεν χρειάζομαι αυτοκίνητο εδώ πέρα, σκέφτηκε ο Άρης, θα ήταν αδύνατο να οδηγήσω! Όταν τελικά έφτασε, κοντοστάθηκε έξω από το ερειπωμένο αρχοντικό. Ανασηκώθηκε στα δάχτυλα των ποδιών του για να δει μέσα από το μισάνοιχτο παράθυρο. Αυτό το έκανε συχνά και αναρωτιόταν πώς να ήταν το εσωτερικό αυτού του σπιτιού, αλλά εκείνη τη νύχτα έπεφτε άπλετο το φως του φεγγαριού στα παράθυρα: ένας καλόγερος, μια παλιά κασέλα, δυο καρέκλες. Η περιέργειά του πάντα τον ωθούσε να μπει μέσα, αλλά ένας αδιόρατος φόβος τον εμπόδιζε. Σήμερα όμως ήταν αρκετά μεθυσμένος για να το τολμήσει. Το πολύ πολύ να πέσω σε καμιά τρύπα στο πάτωμα! σκέφτηκε εύθυμα.

Τριγύρισε το σπίτι για να βρει μια είσοδο. Τελικά, ανακάλυψε στο πίσω μέρος μια μισάνοιχτη πόρτα καρφωμένη με σανίδες. Ευτυχώς, δύο από αυτές είχαν λασκάρει και άφηναν ένα πέρασμα. Ο Άρης έσκυψε και χώθηκε στο άνοιγμα. Βρέθηκε στο εσωτερικό του σπιτιού. Απίστευτο του φαινόταν μετά από τόσους μήνες που έμενε ακριβώς δίπλα! Κρατούσε την αναπνοή του στην απόλυτη σιγή και σιγά- σιγά συνήθιζε το μάτι του στο σκοτάδι. Παλιά ξεθωριασμένα κάδρα κρέμονταν στους τοίχους, τριγύρω υπήρχαν βελούδινα αραχνιασμένα έ-

πιπλα, ενώ το τα σανίδια του πατώματος έτριζαν επικίνδυνα σε κάθε του βήμα. Το καθιστικό, σκέφτηκε ο Άρης, τι ζωή θα είχε άλλοτε εδώ, πόσες γιορτές θα είχαν γίνει!

Προχώρησε νιώθοντας μια εσωτερική συγκίνηση προς το άλλο δωμάτιο προσεχτικά, αυτό που φαινόταν από το παράθυρο του δρόμου. Στον μικρό διάδρομο σκόνταψε πάνω σε ένα γυναικείο καλόγερο. Τρόμαξε και κράτησε το έπιπλο για να μην γκρεμιστεί μαζί του κάτω. Τότε μόνο πρόσεξε το μακρύ γυναικείο φόρεμα που ήταν περασμένο πάνω του. Αγριεύτηκε. Αυτό το φόρεμα έμοιαζε... .δεν ήθελε καν να το σκεφτεί ποια το φορούσε χειμώνα καλοκαίρι!

Αποφάσισε να φύγει, όταν κάτι μουρμουρητά από το διπλανό δωμάτιο έφτασαν ξαφνικά στ' αυτιά του. Κράτησε την αναπνοή του, ευχόμενος ότι το αλκοόλ στο αίμα του δημιουργούσε ψευδαισθήσεις, αλλά όχι. Τα μουρμουρητά συνέχιζαν ν' ακούγονται. Στράφηκε έντρομος προς την έξοδο, αλλά η περιέργεια νίκησε τελικά τον φόβο. Αθόρυβα και με φρίκη πλησίασε στο δωμάτιο. Το θέαμα τον άφησε εμβρόντητο: στην μέση τουωματίου όρθια στεκόταν μια μακρυμαλλούσα με ριχτό φόρεμα και μουρμούριζε ακατάληπτα λόγια προς την πανσέληνο που φώτιζε το παράθυρο!

-Κατερίνα! αναφώνησε σοκαρισμένος εκείνος. Τι κάνεις εδώ; Με ποιόν μιλάς; τραύλισε μετά από κάμποσα δευτερόλεπτα σιωπής.

-Ήθελα να σε δω και ήξερα ότι θα' ρθεις, απάντησε αυτή με αινιγματικό χαμόγελο. Πού να σε περίμενα χωρίς να με δουν, έξω στο κρύο; δικαιολογήθηκε.

-Πάμε σπίτι, έκανε ο γιατρός επιτακτικά ανακτώντας κάπως την ψυχραιμία του. Και δω παγωνιά έχει.

- Ναι, αλλά εδώ δεν με βλέπουν οι περαστικοί. Γιατί να φύγουμε όμως; έκανε εκείνη κι έτρεξε προς το μέρος του τυλίγοντας τα χέρια της γύρω από το λαιμό του.

-Τι γιατί; Εδώ θα κάτσουμε; την ρώτησε νιώθοντας ακόμα ρίγη στην ραχοκοκαλιά του.

Η Κατερίνα άρχισε να τον φιλά παθιασμένα στο στόμα κατεβαίνοντας στον λαιμό του.

- Κατερίνα, θα υποχωρήσει το πάτωμα και επίσης είναι όλο σκόνη εδώ μέσα, προσπάθησε να την απωθήσει ο Άρης τραβώντας τα μπράτσα της από το λαιμό του, αλλά εκείνη με ένα πήδημα τύλιξε τα πόδια της γύρω από την μέση του χωρίς να σταματά να τον φιλά πεινασμένη. Την κράτησε για να μην κατακυλήσουν μαζί στο πάτωμα κι έπιασε την υγρή γύμνια της κάτω από το φόρεμά της. Μεμιάς η αίσθηση τον τρέλανε και την πέταξε πάνω στην παλιά κασέλα μπαίνοντας άγρια μέσα της.

Την ίδια ώρα ο Κωνσταντής επέστρεφε σπίτι του περπατώντας στα στενά. Το πάρτι του ήταν πετυχημένο, όλοι είχαν περάσει καλά. Αν όμως είχε έρθει και εκείνη... Αναστέναξε βαθιά και κοίταξε την πανσέληνο. Σαν μέρα λάμπει! αναλογίστηκε με νοσταλγία.

Παντού επικρατούσε απόλυτη ησυχία, η Χώρα κοιμόταν. Μόνο τα βήματά του αντηχούσαν στο παγωμένο πλακόστρωτο. Όταν όμως έφτασε έξω από το ερειπωμένο αρχοντικό του φάνηκε ότι άκουσε κάποιο θόρυβο. Στάθηκε ν' αφουγκραστεί κάτω από το παράθυρο. Ναι, δεν έκανε λάθος, βογκητά σιγανά έφταναν στ αυτιά του. Μια ανατριχίλα τον διαπέρασε, γιατί γνώριζε τους θρύλους του νησιού. Κάτι όμως τον έσπρωχνε μέσα του να δει, μια ακατανίκητη λαχτάρα.

Ανασηκώθηκε στις μύτες των ποδιών του και κρεμάστηκε από το περβάζι. Αμέσως όμως ξανάπεσε κάτω και λύγισε στα γόνατά του. Όχι, όχι, δεν είναι δυνατόν! σκεφτόταν, όχι! Κάθισε για λίγο ξέπνοος στην ίδια στάση με τ' αυτιά του γεμάτα από τις βαριές ανάσες. Ξανασηκώθηκε για να δει καλύτερα με τρελό καρδιοχτύπι. Ω ναι! Ο πιο φρικτός εφιάλτης ήταν εκεί ολοζώντανος: η αγαπημένη του πάνω στην παλιά κασέλα μισόγυμνη με τα μακριά λευκά της πόδια τυλιγμένα γύρω από τη μέση του γιατρού στέναζε από ηδονή!

Η καρδιά του έσπασε σαν να τον μαχαίρωναν πισώπλατα. Γονάτισε τρέμοντας κάτω από το περβάζι. Μια πικρή γεύση πλημμύριζε το στόμα του και τα μάτια του θόλωσαν. Δεν άντεχε άλλο να τους ακούει. Άρχισε να τρέχει σαν κυνηγημένος, ενώ καυτά δάκρυα αυλάκωναν τα μάγουλά του. Δεν σταμάτησε παρά στην άλλη άκρη της Χώρας στα τελευταία σπίτια. Εκεί σωριάστηκε σε μια ασπρισμένη πέτρα και έκλαψε σαν μικρό παιδί που του είχαν στερήσει το πιο μεγάλο και όνειρό του, που χρόνια τώρα απαιτούσε επιτακτικά εκπλήρωση.

Κεφάλαιο 11ο

Χρειάστηκαν λίγες μέρες προκειμένου ν' ανακτήσει την ψυχραιμία του ο Κωνσταντής κι έπειτα βρήκε το κουράγιο ν' ανεβεί στην Απολλωνία. Χτύπησε την πόρτα του μικρού σπιτιού, ενώ εκείνη την ώρα η Άννα έστρωνε το βραδινό τραπέζι. Όπου να' ναι θα γύριζε σπίτι και ο Τάκης, που είχε πάει για ψάρεμα, για να φάνε όλοι μαζί. Στάθηκε για λίγο στην πόρτα για να παρατηρήσει την μεσόκοπη γυναίκα. Έμοιαζε σαν μια μικρή κουκίδα ανθρώπινης ύπαρξης απροσδιόριστης λες ηλικίας, έτσι σκυφτή που μοίραζε τα πιάτα στο τραπέζι με τα λιπόσαρκα χέρια της!

-Πέρασε ,παιδί μου, τον υποδέχτηκε θερμά, πάνω στην ώρα ήρθες για να φάμε όλο μαζί!

-Όχι, κυρά Άννα, απάντησε εκείνος σοβαρός, την Κατερίνα γυρεύω.

-Είναι έξω στα ζώα, του απάντησε εκείνη χαμογελαστή. Πήγαινε να την βρεις!

Ο Κωνσταντής βγήκε έξω τρέμοντας από εσωτερική ταραχή. Την βρήκε να ταΐζει τις κόττες και να τους αλλάζει τα νερά.

- Καλησπέρα, Κατερίνα! την χαιρέτησε σκυθρωπός, ενώ η εικόνα της μισόγυμνη πάνω στην παλιά κασέλα του τρύπησε πάλι το μυαλό σαν σφαίρα.

- Γεια σου, Κωνσταντή, του απάντησε εκείνη ανυποψίαστη.

Της έκανε νόημα να έρθει πιο κοντά.

- Γιατί είσαι τόσο σοβαρός; τον ρώτησε απορημένη.

Μετά από μια μικρή παύση αμηχανίας, της είπε αργά κοιτώντας την στα μάτια:

-Κατερίνα.... ξέρω!

-Τι ξέρεις; ρώτησε εκείνη ατάραχη.

-Για σένα και τον γιατρό, της είπε απότομα.

-Α, μάλιστα.... μουρμούρισε αιφνιδιασμένη, από πού;

-Τι σημασία έχει; της πέταξε εκείνος κοφτά.

-Σωστά, συμφώνησε εκείνη, και τι θες;

Η σκληράδα της φωνής της τον πόνεσε ακόμα περισσότερο, αλλά δεν το έδειξε.

- Κατερίνα, είσαι τρελή; Δεν ξέρεις ότι αυτό είναι αταίριαστο, ότι δεν έχει μέλλον; την ρώτησε έντονα.

- Και γιατί να μην έχει; του αντιμίλησε εκείνη, επειδή εκείνος είναι γιατρός και γω φτωχή;

- Επειδή είναι περαστικός από δω και δεσμευμένος, απάντησε ετοιμόλογα ο Κωνσταντής.

- Δεσμευμένος από μακριά. Σιγά την δέσμευση! κάγχασε η Κατερίνα, το πιο πιθανό είναι να έχουν ήδη χωρίσει από καιρό.

- Στο' χει πει ο ίδιος; την ρώτησε με σκληρότητα.

Η Κατερίνα τα' χασε για λίγο, αλλά βρήκε γρήγορα το κουράγιο ν' απαντήσει:

- Δεν χρειάζεται να πει τις λέξεις, ακόμα κι αν δεν το' χει κάνει ακόμα, θα πάρει στο τέλος τη σωστή απόφαση. Είμαι σίγουρη γι' αυτό!

Και αμέσως πέρασε στην αντεπίθεση:

-Εσένα τι σε κόφτει όμως;

-Το ξέρεις ότι νοιάζομαι για σένα από παιδί, της εξομολογήθηκε εκείνος σοβαρά για πρώτη φορά.

Η Κατερίνα σιώπησε και γύρισε το βλέμμα αμήχανα προς την πορφυρή δύση, ενώ ο Κωνσταντής παρατηρούσε το γεωμετρικό προφίλ της. Η ομορφιά της τον πονούσε. Κίνησε να φύγει, αλλά λίγο πριν της πέταξε πληγωμένος:

- Αν ήμουν εγώ στη θέση του δεν θα χρειαζόμουν πάνω από ένα δευτερόλεπτο για να πάρω την σωστή απόφαση! κι έφυγε με υγρά μάτια.

Η Κατερίνα παρέμενε στη θέση της ατενίζοντας τη θάλασσα, ενώ στ' αυτιά της ηχούσαν κρωξίματα από αγριόπουλα που πήγαιναν να κουρνιαίνουν στις φωλιές τους πριν τα βρει η νύχτα. Ο Κωνσταντής την είχε πονέσει με τα λόγια του, γιατί μέσα σ' αυτά υπήρχε ο σπόρος της αλήθειας. Γι' αυτήν ο Άρης δεν ήταν μόνο πάθος, αλλά ο ένας, ο εκλεκτός της καρδιάς της. Εκείνος όμως; Ένωθε το ίδιο; Θα έμενε στο νησί μαζί της ή θα γύριζε στην Στέλλα; Έπρεπε να μάθει άμεσα και φοβόταν τόσο πολύ τις απαντήσεις του.

Το ίδιο βράδυ στο κρεβάτι του Άρη του πέταξε ξαφνικά, ενώ είχαν σχεδόν αποκοιμηθεί:

-Ο Κωνσταντής ξέρει για μας.

- Τι; έκανε ο Άρης ναρκωμένος από την νύστα.

- Ο Κωνσταντής ξέρει για μας, του επανέλαβε ξερά.

- Σοβαρά μιλάς; έκανε εκείνος και ανακάθισε στο κρεβάτι απότομα. Και τώρα, τι κά-
νουμε; ρώτησε πιάνοντας το κεφάλι του με απόγνωση.

Η Κατερίνα τεντώθηκε νωχελικά στο κρεβάτι και είπε ατάραχη:

- Καλύτερα έτσι, ας το ανακοινώσουμε να μην κρυβόμαστε πια!

- Είσαι τρελή; φώναξε εκείνος αρπάζοντάς της το μπράτσο απότομα.

- Γιατί, Άρη; σοβάρεψε εκείνη, ντρέπεσαι για μένα;

- Όχι... όχι... δεν είναι αυτό, κόμπιασε ο άντρας.

- Ή σου αρέσει να μ' έχεις εδώ στα κρυφά για τις ορμές σου όσο λείπεις από την Αθήνα; αγρίεψε εκείνη ακόμα περισσότερο.

- Κατερίνα, ηρέμησε, μαλάκωσε ο Άρης. Τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά.

- Να τα κάνουμε τότε! του πέταξε έξαλλη και τίναξε την κουβέρτα από πάνω της. Χώρισε την Στέλλα και μείνε εδώ, μαζί μου!

Τα μάτια της έγιναν δυο άβυσσοι που ξερνούσαν φωτιά.

-Κάτσε, βρε μάτια μου, δώσε μου λίγο χρόνο! την ικέτευσε ο γιατρός απλώνοντας το χέρι του για να την αγγίξει.

Εκείνη τραβήχτηκε πίσω αγριεμένη.

-Πόσο χρόνο; Περιμένω, περιμένω ...πόσο ακόμα; φώναξε.

-Μη φωνάζεις, θα μας ακούσουν! την παρακάλεσε έντρομος ο Άρης.

Αυτό το τελευταίο μάλλον την ερέθισε περισσότερο, γιατί σηκώθηκε όρθια, ολόγυμνη, τρομερή και του είπε επιβλητικά:

-Να μας ακούσουν και να μας δουν! Να μας καμαρώσουν!

Κι έξαλλη από θυμό σήκωσε το φόρεμα και τα παπούτσια της από το πάτωμα και άνοιξε την εξώπορτα βγαίνοντας έξω στο κρύο ολόγυμνη. Ο Άρης νόμιζε ότι θα πάθει εγκεφαλικό επεισόδιο. Άφωνος την παρακολουθούσε από το παράθυρο να περνά πρόχειρα το φόρεμα στο λαιμό της και ξυπόλητη, αγριεμένη να τρέχει! Μέσα του παρακαλούσε να μην την έχει δει κανένα μάτι τριγύρω.

- Θεέ μου, τι δαιμόνισσα είναι αυτή; μονολόγησε όταν την έχασε από τα μάτια του.

Αμέσως άναψε τσιγάρο και ρούφηξε αχόρταγα τον καπνό. Το είχε κόψει πριν τρία χρόνια, αλλά τον τελευταίο καιρό υπέκυψε και σ' αυτόν τον πειρασμό.

Αύριο θα πάω να την βρω, σκέφτηκε κατεβάζοντας τον καπνό στα πνευμόνια του, θα της ζητήσω συγνώμη και θα τα ξαναβρούμε. Είναι πολύ επικίνδυνη αυτή η γυναίκα! Η ανυπότακτη πλευρά της, το ανεπιτήδευτο πάθος και το ασυμβίβαστο πνεύμα της τον γοήτευε αφάνταστα. Ήταν μια όαση ανάμεσα στις συμβατικές και υποταγμένες γυναίκες του νησιού. Ταυτόχρονα όμως, υπήρχε μια σκοτεινή και αδίστακτη εκδοχή του εαυτού της που τον τρόμαζε. Κάτι το ζωώδες και επικίνδυνο μαζί, σχεδόν μη ανθρώπινο που ανάβλυζε από μέσα της. Τότε θυμήθηκε ξανά τα λόγια του Νικηφόρου. Πως οι κόρες του Θόα δεν εξημερώνονται, γιατί είναι κόρες δαίμονα. Για έναν άγνωστο λόγο ρίγησε ξανά στην σκέψη αυτή και έπεσε ξέπνοος στο κρεβάτι του φυσώντας τον καπνό στο ταβάνι.

-Κόρη δαίμονα, μουρμούρισε και για άλλη μια φορά του φάνηκε ό,τι πιο λογικό είχε ακούσει στην μέχρι τότε ζωή του.

Κεφάλαιο 12ο

Κυριακή απόγευμα και η Αγγελική μέσα στο δωματιάκι της είχε αδειάσει ήδη μισό καρφάκι ρακόμελο για να παρηγορηθεί. Άλλοτε τις Κυριακές τις περνούσε κάνοντας βόλτες μαζί με τους φίλους της. Τώρα όλοι την απέφευγαν: ο Σταύρος ήταν αδιάφορος και ο Άρης-αχ, ο γιατρός με τα μελιά μάτια και τα πλούσια ανοιχτόχρωμα καστανά μαλλιά- αυτός σίγουρα κάτι κρύβει! Πάντα της άρεσε της Αγγελικής ως άντρας, αλλά συκρατιόταν, γιατί ήρθε στο νησί ως δεσμευμένος. Άλλωστε, σαν φίλοι που ήταν, βλέπονταν σχεδόν καθημερινά κι αυτό ήταν μια παρηγοριά στην μοναξιά της.

Τους τελευταίους όμως μήνες κάτι ύποπτο συνέβαινε. Γυναίκα ήταν, καταλάβαινε την ματιά του όταν μιλούσαν για την Κατερίνα. Κάτι τέτοια δεν της ξέφευγαν. Όπως τότε που είχαν ανεβεί όλοι στην Απολλωνία για να βοηθήσουν στην επιδιόρθωση της αποθήκης και τους έπιασε στα πράσα να γλυκομιλούν οι δυο τους απομονωμένοι στο σπίτι. Αυτό πήγαινε πολύ! Αν ήθελε ν' απιστήσει, γιατί διάλεξε αυτήν την «πρωτόγονη»; Χάθηκαν οι άλλες κοπέλες; Αυτά αναλογιζόταν συνεχώς η Αγγελική και αναστέναζε.

Ένωθε απίστευτα μόνη –και το χειρότερο- αισθανόταν ότι κρατούσαν όλοι μυστικά από αυτήν. Χωρίς να το καταλάβει, είχε μετατραπεί από παιχνιδιάρικη γυναίκα σε γκρινιάρικη και ιδιότροπη γεροντοκόρη. Ακόμα και τα παιδιά στο Δημοτικό, που την λάτρευαν παλιά, τώρα την έτρεμαν, γιατί «η κυρία είχε πάντα τα νεύρα της» και τα έβαζε διαρκώς τιμωρία.

Τα βράδια που ξεβαφόταν στον καθρέπτη της και αποκαλύπτονταν οι μικρές ρυτίδες του προσώπου της, την έπιανε απέραντη θλίψη. Έπειτα ξάπλωνε μόνη, ανέραστη και τα σαράντα ένα της χρόνια βάραιναν διπλά πάνω της. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, θα την αποκαλούσαν και χαζή πίσω από την πλάτη της, που δήθεν δεν έπαιρνε χαμπάρι τι συνέβαινε. Θα τους δείξω εγώ! σκέφτηκε φουρκισμένη η Αγγελική και ήπιε το τελευταίο ρακόμελο μονορούφι. Δεν μπορεί, κάτι θα τους προδώσει τελικά!

Η δασκάλα λοιπόν παραμόνευε καιρό για να βρει την κατάλληλη ευκαιρία να αποκαλύψει το μυστικό του Άρη και να τον ξεμπροστιάσει. Η ευκαιρία της δόθηκε λίγες εβδομάδες αργότερα και φυσικά δεν την άφησε ανεκμετάλλευτη.

Είχε προχωρήσει η χειμωνιάτικη νύχτα, όταν χτυπήματα ακούστηκαν στην πόρτα της. -Κυρία, κυρία! ακούστηκε αγωνιώδης η φωνή της δεκάχρονης κόρης της σπιτονοικοκυράς της απ' έξω, που τύχαινε να είναι και μαθήτριά της στο σχολείο.

-Τι τρέχει, Σμαραγδή; την ρώτησε εκείνη ανήσυχη όταν της άνοιξε την πόρτα φορώντας την βελούδινη ρόμπα της.

-Η μαμά μου δεν είναι καλά, κυρία. Κάνει εμετούς και ζαλίζεται και ο μπαμπάς λείπει ταξίδι! απάντησε με μια ανάσα η μικρή, έτοιμη να κλάψει.

-Μην ανησυχείς, Σμαραγδούλα, την καθησύχασε η Αγγελική. Πήγαινε κοντά στη μαμά σου να την προσέχεις και γω θα πεταχτώ να φέρω το γιατρό. Σε λίγα λεπτά θα είμαι πίσω!

Βέβαια θα μπορούσε να του τηλεφωνήσει απλά, αλλά δεν θα έχανε με τίποτα στον κόσμο αυτήν την ευκαιρία να τον αιφνιδιάσει στις δύο το πρωί στο δωμάτιό του!

Έριξε κάτι πρόχειρο πάνω της, ίσιωσε τις ατίθασες κατακόκκινες μπούκλες της και βγήκε έξω. Ο χειμωνιάτικος άνεμος της ράπισε βίαια το πρόσωπο. Με γρήγορα βήματα τυλιγμένη στο παλτό της διέσχισε τα πλακόστρωτα στενά της Χώρας ώσπου έφτασε στην πόρτα του γιατρού και την χτύπησε δυνατά. Καμιά απόκριση.

-Άρη! φώναξε χτυπώντας δυνατότερα τώρα.

Η πόρτα τότε μισάνοιξε και φάνηκε ο γιατρός μισόγυμνος και αγουροξυπνημένος να κρύβεται σχεδόν πίσω από αυτή .

- Τι τρέχει, Αγγελική; την ρώτησε έκπληκτος με εμφανή δυσαρέσκεια.

- Επείγον περιστατικό! του απάντησε θριαμβευτικά εκείνη, η σπιτονοικοκυρά μου ζαλίζεται και είναι μόνη με τη μικρή.

- Δώσε μου δύο λεπτά να ντυθώ και έρχομαι, αποκρίθηκε απρόθυμα ο γιατρός, ενώ μέσα του καταριόταν την κακή του τύχη.

Πήγε να της κλείσει την πόρτα κατάμουτρα, αλλά η Αγγελική πρόλαβε και έβαλε το πόδι της στο άνοιγμα.

- Και θα μ' αφήσεις να περιμένω έξω στην παγωνιά; έκανε ζωνηρά και όρμησε παραμερίζοντάς τον μέσα στο δωμάτιο. Τι αγένεια!

Ο Άρης πήγε να την εμποδίσει, αλλά ήταν αργά πλέον. Λίγα δευτερόλεπτα χρειάστηκε η γερακίσια ματιά της Αγγελικής για να εντοπίσει το ξέστρωτο κρεβάτι δίπλα στο παράθυρο και την γυμνή πλάτη της κοπέλας, που κοιμόταν με τα σκούρα μαλλιά της απλωμένα στο μαξιλάρι.

- Α, συγνώμη! Δεν ήξερα! αναφώνησε δήθεν απολογητικά η δασκάλα, ενώ τα πονηρά ματάκια της έλαμψαν από χαιρεκακία.

- Ευχαριστήθηκες τώρα; της πέταξε κατάμουτρα ο Άρης τρέμοντας από οργή. Θα με αφήσεις λοιπόν να ντυθώ ή θα με κοιτάς;

- Όχι, όχι, κάνε την δουλειά σου, είπε εκείνη και γύρισε προς τον τοίχο.

Τώρα σε κρατάω στο χέρι μου, γιατρέ μου! σκεφτόταν σαν αγρίμι που μόλις είχε καταπιεί το θήραμά του.

Όταν μετά από δύο ώρες περίπου επέστρεψε ο Άρης κατάκοπος στο δωμάτιό του, αφού είχε περιθάψει την ασθενή του, η Κατερίνα τον περίμενε ξύπνια και ντυμένη.

-Όλα καλά; τον ρώτησε.

-Τι καλά! έκανε εκείνος νευριασμένος και πέταξε την τσάντα με τα εργαλεία του σε μια άκρη. Αυτή η σκρόφα μας ανακάλυψε! Αύριο θα βουίζει όλο το νησί!

-Ε και; Αυτό δεν θέλουμε; απάντησε ατάραχη η Κατερίνα. Το πώς έγινε τελικά δεν παίζει ρόλο!

-Όχι ,βρε Κατερίνα, όχι ακόμα! ξέσπασε ο Άρης ανάβοντας νευρικά τσιγάρο. Χρειάζομαι χρόνο...

Εκείνη τον αγριοκοίταξε.

- Τι ανθρωπάκι που είσαι! του πέταξε περιφρονητικά η κόρη του Θόα και με περήφανη περπατησιά άνοιξε την εξώπορτα και την βρόντηξε με δύναμη πίσω της, καθώς έφευγε.

Πράγματι, η Αγγελική δεν έχασε χρόνο. Την επόμενη κιόλας μέρα μόλις σχόλασε το Δημοτικό πήγε στο κτίριο που συστεγάζονταν Γυμνάσιο και Λύκειο για να βρει τον Σταύρο, που τελείωνε δύο ώρες αργότερα. Περίμενε υπομονετικά ως το διάλειμμα, ώσπου τα έξι παιδιά του διθέσιου σχολείου ξεχύθηκαν με χαρούμενες φωνές στο προαύλιο.

Τον βρήκε στο γραφείο, όπου συζητούσε με την φιλόλογο, μια μεσόκοπη κυρία με χαμηλό κότσο και γλυκό πρόσωπο, την Όλγα, γέννημα θρέμμα του νησιού. Χαιρέτησε βιαστικά και ζήτησε να δει τον φίλο της ιδιαίτερος για κάτι σημαντικό.

-Πώς από δω, φιλενάδα; την ρώτησε πρόσχαρα ο μαθηματικός.

-Είπα να περάσω να σε δω μια και εσύ δεν έρχεσαι ποτέ, του έκανε παραπονιάρικα εκείνη και να σου πω και τα νέα!

-Ποια νέα ; ρώτησε αδιάφορα εκείνος.

-Χτες το βράδυ αρρώστησε η σπιτονοικοκυρά μου και φώναξα τον Άρη να την εξετάσει, άρχισε ν' αφηγείται η Αγγελική όλο ενθουσιασμό.

-Και; έχει μήπως κάτι σοβαρό η γυναίκα; ξαναρώτησε ο Σταύρος, που τα κουτσομπολιά τον έκαναν να βαριέται αφάνταστα.

-Αυτή καλά είναι, ο φίλος σου όμως όχι! συμπλήρωσε όλο υπονοούμενο.

-Έπαθε κάτι ο Άρης; ρώτησε τώρα όλο ανησυχία ο μαθηματικός.

-Ξέρεις με ποια τον έπιασα να κοιμάται; ξεφούρνισε η δασκάλα, που πια δεν κρατιόταν άλλο, με την Κατερίνα!

Το τελευταίο το ανακοίνωσε θριαμβευτικά περιμένοντας να δει τις αντιδράσεις του φίλου της. Εκείνος ξαναρώτησε δήθεν έκπληκτος:

-Σοβαρά;

Η Αγγελική όμως δεν γελιόταν εύκολα.

- Ε όχι! αναφώνησε αγανακτισμένη, ώστε και συ το ήξερες και μόνο εγώ η ηλίθια το αγνούσα; Ωραιοί φίλοι είστε! Μ' έχετε διαρκώς στην απέξω...

- Έλα, βρε Αγγελική, προσπάθησε να την ηρεμήσει ο Σταύρος, τι σημασία έχει; Απλά το υποπτεύθηκα και θεώρησα ότι είναι πολύ προσωπικό του θέμα για να ανακατευτώ.

- Προσωπικό του θέμα! κάγχασε εκείνη, και είναι και δεσμευμένος!

-Αυτό δεν σε αφορά, της ξανάπε εκείνος επιτιμητικά.

Η Αγγελική έγινε έξαλλη με τα λόγια του και μούγκρισε απειλητικά με αναποκοκκινισμένα μάγουλα:

-Αφορά όμως άλλα πρόσωπα... της οικογένειάς της, ας πούμε! και του γύρισε την πλάτη απότομα για να απομακρυνθεί με γρήγορα βήματα.

Ο Σταύρος άκουσε την πόρτα του γραφείου να κλείνει με τόση ορμή, που ένα κάδρο στον τοίχο έπεσε κάτω κι έγινε θρύψαλα.

- Αχ βρε φίλε! μονολόγησε ανήσυχος, ούτε ψύλλος στον κόρφο σου!

Κι ένιωθε τυχερός που η ζωή του ήταν τόσο απλή.

Στο μεταξύ η Αγγελική είχε πάρει τον δρόμο της Απολλωνίας με μάτια όλο φωτιά και μάγουλα κατακόκκινα σαν τις μπούκλες της. Πού και που σκόνταφτε πάνω στα ψηλοτάκουνα παπούτσια της, αλλά συνέχιζε το δρόμο της απτόητη.

-Ωστε έτσι ε; μουρμούριζε όλο θυμό, πάλι απ' έξω εγώ.... αλλά θα δείτε... θα δείτε όλοι σας!

Έφτασε κατά το μεσημεράκι στο σπίτι της Κατερίνας στην Απολλωνία. Προσπάθησε να αφουγκραστεί το εσωτερικό του πριν χτυπήσει την πόρτα. Τίποτα. Κρυφοκοίταξε και από το παράθυρο, αλλά δεν είδε κανέναν. Ήθελε ν' αποφύγει την ίδια την Κατερίνα ή την μάνα της. Ένας ήχος όμως από τσεκούρι ερχόταν από τη μεριά της αποθήκης. Περπάτησε αθόρυβα ως εκεί και κοίταξε μέσα από την μισάνοιχτη πόρτα: ο Τάκης έκοβε ξύλα πάνω σ' ένα κούτσουρο. Τι τύχη! σκέφτηκε. Για λίγο θαύμασε το μυώδες ψηλό ανάστημά του με τις φαρδιές πλάτες και τα δυνατά μπράτσα κι έπειτα χτύπησε την πόρτα φορώντας ένα επιτηδευμένο χαμόγελο στο πρόσωπό της:

-Γεια σου, Τάκη! έκανε φιλάρεσκα.

-Γεια σου, κυρά δασκάλα! της ανταπόδωσε εκείνος τον χαιρετισμό χωρίς να σταματήσει τη δουλειά του. Πώς από δω;

Εκείνο το «κυρά» της την έδωσε στα νεύρα, αλλά συνέχισε δήθεν λυπημένη:

-Έχω έρθει για σοβαρό λόγο, Τάκη. Έμαθα κάτι και στενοχωρήθηκα πολύ, γιατί ξέρω πως εδώ υπολογίζετε την ηθική πάνω απ' όλα.

-Τι θες να πεις; ξαναρώτησε εκείνος σταματώντας τη δουλειά του και ρίχοντάς της μια διαπεραστική ματιά.

Τι ωραίες οι μπούκλες στο ιδρωμένο του μέτωπο! αναλογίστηκε η Αγγελική, αλλά απάντησε σοβαρή:

-Να, βρε Τάκη μου, εγώ για το καλό της ήρθα, γιατί είναι μικρή και ανύπαντρη, έλεγε ναζιάρικα και τον πλησίαζε σαν τίγρης γύρω από το θήραμά της.

-Κυρά δασκάλα, μπες στο ψητό! έκανε απειλητικά ο Τάκης πετώντας το τσεκούρι στην άκρη.

-Η αδερφή σου τα' χει με τον γιατρό! του ξεφούρνισε εκείνη γρήγορα, γιατί τον φοβήθηκε λίγο έτσι που τον είδε να την αγριοκοιτάζει.

Για λίγο επικράτησε σιωπή ανάμεσά τους.

-Πού το ξέρεις εσύ; την ρώτησε στον ίδιο τόνο τρέμοντας από οργή.

-Τους έπιασα στο κρεβάτι επ' αυτοφώρω! του πέταξε χαιρέκακα εκείνη.

Ο Τάκης δεν ήξερε τι να κάνει. Ένιωθε σαν να τον είχε χτυπήσει κάποιος καταπρόσωπο.

-Κι εσένα τι σε νοιάζει, μου λες; ξέσπασε τελικά στην δασκάλα.

Ε όχι! Αυτό πήγαινε πολύ! Όλοι τα έβαζαν μαζί της χωρίς λόγο. Την έπιασε το παράπονο κι άρχισε τις φωνές:

-Τι έχετε πάθει όλοι; ούρλιαξε σαν υστερική, εγώ φταίω που η αδερφή σου η τσούλα πηδιέται κρυφά με τον γιατρό;

Δεν πρόλαβε ν' αποσώσει την φράση της κι ένα δυνατό χαστούκι στο μάγουλό της την αποσβόλωσε. Έκπληκτη πισωπάτησε πιάνοντας το καυτό μάγουλό της. Έπειτα όμως όρμησε καταπάνω στον Τάκη για να τον ξεσκίσει με τα νύχια της γρυλίζοντας. Εκείνος την άρπαξε από τους καρπούς των χεριών της και την ακινητοποίησε κολλώντας την στον τοίχο, πριν προλάβει να το κάνει. Η Αγγελική πάλευε σαν αφηνιασμένη ύαινα για να ξεφύγει με κλωτσιές και δαγκωματιές. Στην προσπάθειά της όμως αυτή, ξεκουμπώθηκαν τα δύο πρώτα κουμπιά του φορέματός της και πετάχτηκαν έξω αυθάδικα τα αφράτα λευκά στήθη της με τις σκούρες μυτερές ρώγες να μισοβγαίνουν από το μαύρο σουτιέν της. Ο Τάκης ζαλίστηκε από το θέαμα. Οι καταπιεσμένες όλο τον χειμώνα ορμές του τον κατέκλυσαν μεμιάς. Με μια κί-

νηση της έσκισε το φόρεμα, με μια δεύτερη την πέταξε κάτω και αμέσως έπεσε βαρύς και ιδρωμένος πάνω της σαν αιμοβόρο θηρίο.

Όταν αργότερα η Αγγελική πήρε τον δρόμο της επιστροφής προς την Χώρα ισιώνοντας το σκισμένο φόρεμά της και τινάζοντας ροκανίδια από τις μπούκλες της, ένα τεράστιο χαμόγελο είχε ζωγραφιστεί στο πρόσωπό της. Μεμιάς όλος της ο θυμός είχε εξανεμιστεί και ό,τι την απασχολούσε πριν, τώρα φάνταζε πια ανούσιο. Δεν βαριέσαι, σκέφτηκε, ας τραβιέται ο γιατρός με την μικρή! Ο Τάκης δεν συγκρίνεται μαζί του, σωστός ταύρος! Στην σκέψη αυτή το χαμόγελό της πλάτυνε. Ξαφνικά, η ζωή στο νησί άρχισε ν' αποκτά ιδιαίτερο ενδιαφέρον γι' αυτήν. Μέσα σ' ένα απόγευμα είχε ζήσει όσα ονειρευόταν χρόνια στο μοναχικό κρεβάτι της και τελικά αυτό άξιζε πολύ περισσότερο από οτιδήποτε άλλο.

Δεν συνέβαινε όμως το ίδιο με τον Τάκη. Ήταν έξαλλος με όλους και όλα: με την αδερφή του, που ήταν τόσο άμυαλη, με τον γιατρό- που τον θεωρούσε και φίλο του- με αυτή την ύαινα τη δασκάλα και κυρίως με τον εαυτό του, που υπέκυψε στα θέληγτρα της.

Κούμπωσε το παντελόνι του και πήγε κατευθείαν στο σπίτι για να βρει την Κατερίνα και να της τα ψάλλει ένα χεράκι. Την βρήκε στην κουζίνα να μαγειρεύει.

-Έχεις τρελαθεί τελείως; της φώναξε τραβώντας την από το μπράτσο.

-Τι έπαθες εσύ; τον ρώτησε εκείνη απορημένη βλέποντάς τον έτσι αναποκοκκινισμένο.

-Ρωτάς τι έπαθα; ξαναρώτησε εκείνος καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια για να μην τη χτυπήσει.

-Με πονάς! διαμαρτυρήθηκε η αδερφή του τραβώντας το μπράτσο της για να το ελευθερώσει από την λαβή του.

-Πώς σου ήρθε να τα μπλέξεις με τον γιατρό; ξέσπασε ο Τάκης. Δεν ξέρεις ότι είναι αλλού; Θα περάσει την ώρα του μαζί σου και μετά θα γυρίσει στη φιλεναδίτσα του στην Αθήνα!

Η Κατερίνα τον κοιτούσε ατάραχη.

- Δεν μιλάς; ούρλιαξε εκείνος έξαλλος θέλοντας να ρίξει κι άλλο χαστούκι, αλλά η πόρτα του σπιτιού άνοιξε και μπήκε μέσα φουριόζα η Άννα.

- Τι πάθατε; Ακούγεστε ως έξω! ρώτησε η γυναίκα ανήσυχη.

-Ρώτα την κόρη σου! της είπε αυτός και βγήκε έξω σαν σίφουνας προτού χάσει ξανά τον έλεγχό του.

Περπάτησε ώρα πολλή σχεδόν έφτασε ως τον αρχαίο ναό και δεν είχε ηρεμήσει ακόμα. Μέσα στο κουβάρι των εκρηκτικών αισθήσεων εκείνου του απογεύματος, ένα αίσθημα κυριαρχούσε μέσα του πλέον ξεκάθαρα: αυτό της προδοσίας.

Κεφάλαιο 13ο

Όσο προχωρούσε ο Μάρτης επέστρεφε η άνοιξη στο νησί. Οι βουκαμβίλιες δειλά – δειλά άνθιζαν στα στενά, ενώ ο αέρας μοσχοβολούσε θυμάρι. Η θάλασσα δεν ήταν πια το ανήμερο θεριό του χειμώνα, αλλά άστραφτε γαλήνια κάτω από τον ανοιξιάτικο ήλιο και οι περιστασιακές αγριάδες της δεν κρατούσαν πολύ πλέον. Τα καϊκια ανοίγονταν ξανά στο πέλαγος, ενώ οι αγροτικές ασχολίες γίνονταν πλέον εντατικές δίνοντας πιο ζωντανούς ρυθμούς στο νησί, μετά τη νάρκη του χειμώνα. Γέμισαν οι λόφοι από βελάσματα κατσικιών που σκαρφάλωναν πάνω στις ξερολιθιές, ενώ τα αμπέλια πέταξαν τα πρώτα φύλλα.

Η Κατερίνα περνούσε τις ελεύθερες ώρες της στον ναό της Απολλωνίας, καθισμένη εκεί στον πιο απόκρημνο βράχο, που έμοιαζε μετέωρος πάνω από το βάραθρο. Ο θαλασινός αέρας χτυπούσε το πρόσωπό της, ανέμιζε τα μαλλιά της. Στ' αυτιά της έφταναν μόνο κρωξίματα πουλιών και μακρινοί ήχοι από τα κουδούνια των τράγων, που έβοσκαν στις γειτονικές πλαγιές.

Είχε να δει τον εραστή της από τότε που τους ανακάλυψε η Αγγελική, πριν κάμποσες βδομάδες. Της έλειπε πολύ... Τα βράδια τον αναζητούσε, αλλά η αξιοπρέπειά της δεν την άφηνε να πάει να τον βρει. Έπρεπε αυτός να πάρει τη σωστή απόφαση. Περίμενε λοιπόν.

Η Αγγελική πάλι, μετά την γρήγορη ευχαρίστηση που της πρόσφερε ο Τάκης, έμεινε ακόμα πιο μόνη από πριν. Τώρα πια όλοι την απέφευγαν απροκάλυπτα. Ο Σταύρος την θεωρούσε κουτσομπόλα και ανακατώστρα. Δεν της το είχε πει βέβαια ποτέ κατάμουτρα, αλλά μετά την τελευταία τους συζήτηση στο σχολείο ήταν πολύ τυπικός απέναντί της. Όσο για τον Άρη, ούτε συζήτηση! Της κρατούσε μούτρα που του διέλυσε τον δεσμό.

Το χειρότερο όμως ήταν η στάση του Τάκη, που ήταν απόμακρος και ψυχρός μαζί της. Όποτε τύχαινε να τον συναντήσει στο δρόμο ή στην πλατεία την χαιρετούσε μ' ένα αδιόρατο κούνημα του κεφαλιού ή μερικές φορές την αγριοκοιτούσε κιόλας!

Κατάντησε λοιπόν ξανά μόνη να τα πίνει στο δωμάτιό της. Αχ! Έτσι φανταζόταν τον διορισμό της στο νησί; Οι φίλοι της στην Αθήνα της είχαν πει ότι γίνονται πιο εύκολα γνωριμίες στις μικρές κοινωνίες. Ήλπιζε λοιπόν να είχε δεσμευτεί με κάποιο συνάδερφο ή κάτι ανάλογο κι επιτέλους να δημιουργούσε οικογένεια, αν ακόμα προλάβαινε. Αλλά έστω κι αν δεν γινόταν αυτό, ας ήταν τα πράγματα όπως στην αρχή: μια ζεστή παρέα φίλων με τις βόλτες και τις εκδρομές τους.

Στην σκέψη αυτή δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της αυλακώνοντας τα βαμμένα μάγουλά της. Έξω είχε νυχτώσει. Τέτοια ώρα παλιά μαζεύονταν ή στην «Θράκα» ή στην «Σπηλιά» για φαγητό και κρασάκι. Δεν άντεξε σηκώθηκε απότομα όρθια, διόρθωσε το μακιγιάζ της, άρπαξε το παλτό της και βγήκε έξω για να βρει τον Τάκη. Σε ένα από τα δύο στέκια θα βρισκόταν, δεν μπορεί!

Πράγματι, τον είδε από μακριά να κάθεται με τους φίλους του μέσα στην «Θράκα» και να πίνουν κρασί συνοδευόμενο με μεζέ. Μπήκε μέσα στο μαγαζί και χαιρέτησε φιλάρεσκα: -Καλησπέρα παιδιά! Γεια σου, Τάκη! Μπορώ να σου μιλήσω για λίγο; τον ρώτησε πλησιάζοντάς τον με χαμόγελο.

-Είμαι με τους φίλους μου τώρα! της απάντησε εκείνος άγρια.

-Το βλέπω, του έκανε ειρωνικά, αλήθεια τους έχεις πει τα τελευταία νέα σου;

Ο Τάκης χλόμιασε απότομα. Σηκώθηκε, την τράβηξε παράμερα μπροστά στους απορημένους φίλους του και της ψιθύρισε θυμωμένα:

-Τι θες πια;

-Εσένα! του απάντησε η Αγγελική λάγνα. Πάω σπίτι και σε περιμένω, αλλιώς θα ξανάρθω εδώ να τα πούμε με την παρέα σου! τον απείλησε με μάτια όλο φωτιά και βγήκε έξω λικνίζοντας επιδεικτικά τους στρογγυλούς γοφούς της.

Λίγη ώρα αργότερα ο Τάκης χτυπούσε την πόρτα της εξοργισμένος. Ήθελε να την αρπάξει από τον λαιμό, που τον έκανε ρεζίλι στην παρέα του, αλλά όταν του άνοιξε έμεινε άναυδος: η δασκάλα φορούσε μόνο ένα μαύρο δαντελωτό νυχτικό άκρως αποκαλυπτικό!

Για λίγο έμεινε να την παρατηρεί σαν χαμένος, αλλά μετά την άρπαξε στα γέρα του χέρια με λύσσα. Φιλούσε αχόρταγα τα στήθη της, δάγκωνε τους μηρούς της, καθώς την έριχνε στο κρεβάτι. Εκείνη αναστέναζε από ηδονή με τα μάτια κλειστά. Ξάφνου, ο Τάκης σταμάτησε απότομα και την κοίταξε πολύ σοβαρός.

-Τι έπαθες; τον ρώτησε εκείνη ανοίγοντας τα βλέφαρά της.

-Όχι, δεν θα με κάνεις παιχνιδάκι σου, ρουφιάνια! της πέταξε κατάμουτρα και σηκώθηκε να φύγει σαν κυνηγημένος αφήνοντάς την σύξυλη στο κρεβάτι.

Για λίγα λεπτά η Αγγελική μαρμαρωμένη στη θέση της προσπαθούσε να συνειδητοποιήσει τι ακριβώς είχε συμβεί. Έπειτα τρέμοντας, σηκώθηκε και σέρβιρε ένα ρακόμελο για να πιει. Το άδειασε μονορούφι. Μετά και δεύτερο. Το τρίτο το κοίταξε με μίσος και το πέταξε με δύναμη στην πόρτα. Έγινε χίλια κομμάτια, όπως και η ψυχή της.

Κεφάλαιο 14ο

Η γιορτή του Ευαγγελισμού υπήρξε ανέκαθεν σημαντική για το νησί, γιατί γιόρταζε η Παναγία, η προστάτιδα της Θασιάς. Η μικρή μαθητική παρέλαση, που λάμβανε χώρα κάθε χρόνο στην πλατεία, ήταν για όλους μια μεγάλη στιγμή και συνήθως μετά –αν είχε καλό καιρό– ακολουθούσε τραπέζι για όλους στην κεντρική πλατεία με φρέσκα ψάρια και θαλασσινά, όπως απαιτεί η μέρα. Ήταν κάτι σαν αισιόδοξο προμήνυμα άνοιξης, αναγέννησης της πλάσης.

Εκείνη την χρονιά ανήμερα την εικοστή πέμπτη Μαρτίου ξημέρωσε μια ολόλαμπρη μέρα, πραγματικά ανοιξιάτικη. Όλο το νησί σχεδόν παραβρέθηκε στην πρωινή λειτουργία στον ναό της Γλυκοφιλούσας κι έπειτα ξεκίνησε η παρέλαση. Σε ένα βάθρο ανέβηκαν ο δήμαρχος, ο παπάς και δίπλα τους πιο χαμηλά στέκονταν όρθιοι οι εκπαιδευτικοί: ο Σταύρος με το καλό του κουστούμι, η Όλγα η φιλόλογος και παραδίπλα– αρκετά φανταχτερή για την περίπτωση και με φλογερό κραγιόν – η Αγγελική.

Τα λιγοστά παιδάκια έκαναν μερικές φορές τον γύρο της πλατείας περιφέροντας περήφανα τη σημαία. Τέτοιο καμάρι οι γονείς και τα παιδιά ούτε στις μεγάλες παρελάσεις στην Αθήνα δεν βλέπεις! σκεφτόταν ξαφνιασμένος ο Σταύρος. Όλοι οι νησιώτες παρευρίσκονταν καλοντυμένοι και χαμογελαστοί χωρίς βιντεοκάμερες, φωτογραφικές μηχανές και φανταχτερούς λόγους από τους επισήμους. Πραγματική γιορτή!

Κοντά στους επισήμους στεκόταν και ο Άρης Στεργίου, που έψαχνε με τα μάτια του τον συγκεντρωμένο κόσμο μήπως και εντοπίσει την Ανεραΐδα του. Μάταια όμως, εκείνη δεν βρισκόταν πουθενά.

Αμέσως μετά την παρέλαση στήθηκαν οι μακρόστενες ξύλινες τάβλες και στρώθηκαν με τραπεζομάντηλα για να αρχίσει το σερβίρισμα. Από το πρωί στον αέρα του νησιού πλανιόταν η τσίκνα από ψητά, αλλά τώρα κατέφταναν εντυπωσιακές πιατέλες με ψάρια, αστακούς, μύδια και άλλα θαλασσινά εδέσματα.

Στο τραπέζι του δημάρχου και του παπά κάθισαν οι εκπαιδευτικοί, ο γιατρός και ο Νικηφόρος. Όλοι ευγενικοί, αλλά παγεροί μεταξύ τους. Ο Άρης επιδίωξε να καθίσει δίπλα στον Νικηφόρο για να έχει κάποιον να συζητάει και να αποφύγει την Αγγελική. Εκείνη καθόταν ουσιαστικά μόνη, χωρίς να της απευθύνει τον λόγο κανείς και κοιτούσε τριγύρω ερευνητικά.

-Να και ο Τάκης με την μάνα του και την αδερφή του! έκανε δήθεν αδιάφορα σε μια στιγμή κοιτάζοντας τον Άρη.

Εκείνος γύρισε παραγμένος προς εκείνη την κατεύθυνση. Πράγματι, η Κατερίνα είχε φτάσει με το καλό λευκό της φόρεμα και τα μαλλιά της, όπως πάντα, λυτά. Ούτε μια ματιά όμως δεν του έριξε. Τι όμορφη που ήταν, σκεφτόταν ο γιατρός, που ένιωσε αμέσως να του κόβονται τα πόδια.

Μια χαρούμενη βαβούρα σαν μελίτσι απλωνόταν στην πλατεία του χωριού. Απλοί άνθρωποι, ζεστοί, που συναντιόντουσαν με όρεξη για αστεία, φαγητό και κρασί. Η Αγγελική γέμιζε συνέχεια το ποτήρι της.

-Θα μεθύσεις, πιο σιγά! της ψιθύρισε στ' αυτί ο Σταύρος .

-Αυτό θέλω και γω! του απάντησε εκείνη με πείσμα και άδειασε το ποτήρι της μονορούφι.

Μία ώρα αργότερα η δασκάλα ήταν τύφλα στο μεθύσι. Με μάγουλα κατακόκκινα και γυαλιστερά μάτια, έλεγε πρόστυχα αστεία και γελούσε κακαριστά σε τέτοιο σημείο, που είχε γίνει το θέαμα της γιορτής. Οι συνδαιτυμόνες της ένιωθαν αμηχανία, αλλά κάποιοι νεαροί πλησίασαν για να την πειράξουν και να κάνουν χάζι μαζί της. Ο Σταύρος δεν άντεχε άλλο να βλέπει αυτό το θλιβερό θέαμα και την σήκωσε από την καρέκλα της με το ζόρι:

-Πάμε να σε βάλω για ύπνο, της είπε πιάνοντάς την αγκαζέ.

-Από τώρα; Δεν θα χορέψουμε; τραύλισε εκείνη .

Κάποια χαχανητά ακούστηκαν από τα τραπέζια.

-Ποιος γελάει; έκανε η Αγγελική αγριεμένη. Γελάτε, έ; Γελάτε μαζί μου, ανθρωπάκια;

Ο Σταύρος προσπάθησε να την απομακρύνει προτού κάνει σκηνή, αλλά ήταν πλέον αργά. Η Αγγελική έξαλλη από τον θυμό, την μοναξιά της και το αλκοόλ να της έχουν αποπλίσσει κάθε αναστολή, άρχισε να φωνάζει:

- Γελάστε, σιγανοπαπαδίτσες, που τρέχετε ξεβράκωτες τις νύχτες στα ξένα κρεβάτια!

- Ωπα ,κυρά δασκάλα, σώπα! της είπε επιτιμητικά ο παπά Χαράλαμπος, έχεις περάσει τα όρια. Δεν σε πρόσβαλε ποτέ κανείς στο νησί μας!

- Εγώ έχω περάσει τα όρια; έκανε εκείνη έξω φρενών, ενώ ο Σταύρος με κόπο πια την κρατούσε από τη μέση με τη βοήθεια του Νικηφόρου.

- Τον γιατρό όμως που πηδάει το Κατερινάκι όλοι στα πούπουλα τον έχετε! κραύγασε και όλοι σώπασαν μεμιάς.

Κεραυνός να έπεφτε στην πλατεία δεν θα προκαλούσε τέτοιο σοκ . Ο Άρης αμέσως χλόμιασε κρατώντας την αναπνοή του. Ο Τάκης ήταν έτοιμος να ξεμαλλιάσει την δασκάλα και μόνο η Άννα με ορθάνοιχτα μάτια γύρισε προς την κόρη της και την ρώτησε με σβησμένη φωνή:

-Είναι αλήθεια, Κατερίνα;

-Ναι, αποκρίθηκε ατάραχη εκείνη.

Αμέσως ένα σούσουρο απλώθηκε από την μια άκρη της πλατείας στην άλλη. Ο Τάκης σηκώθηκε για ν' αρπάξει τη δασκάλα, αλλά τον συγκράτησαν οι φίλοι του, ενώ ο Σταύρος με τον Νικηφόρο την τραβούσαν για να την απομακρύνουν, καθώς εκείνη έκλαιγε γοερά σαν μικρό παιδί.

Ο Άρης δεν άντεχε άλλο όλα τα μάτια καρφωμένα πάνω του. Σηκώθηκε κι έφυγε τρέχοντας. Πίσω του όρμησε η Κατερίνα. Τον πρόλαβε ένα στενό πιο κάτω.

- Περίμενε! του είπε μαλακά, στάσου! Είναι καλύτερα έτσι. Όλα ήρθαν στο φως. Μπορούμε επιτέλους να είμαστε μαζί!

Ο γιατρός γύρισε και την κοίταξε ξέπνοος, πανιασμένος. Ήταν χαρούμενη και τον κοιτούσε με αγάπη.

- Δεν καταλαβαίνεις... της είπε κρύβοντας το πρόσωπό του στις χούφτες του με απόγνωση

- Τι να καταλάβω, τι; έκανε εκείνη, σ' αγαπώ, μ' αγαπάς, τι άλλο μένει;

Και πιάνοντάς του το χέρι τον ξαναρώτησε με αγωνία:

-Μ' αγαπάς, έτσι;

-Σ' αγαπάω, Κατερίνα, της είπε εκείνος σφίγγοντας την τρυφερή παλάμη, αλλά υπάρχει κάτι που δεν σου έχω πει....

Η καρδιά της σφίχτηκε απότομα.

- Τα Χριστούγεννα με την Στέλλα... κόμπιασε, αρραβωνιαστήκαμε!

Η Κατερίνα τράβηξε το χέρι της απότομα σαν να την δάγκωσε σκορπιός.

- Τι; έκανε άγρια. Και τόσο καιρό τι έκανες μαζί μου;

- Ήθελα να σου το πω, αλλά δεν έβρισκα την ευκαιρία ...τραύλισε ο Άρης.

- Δεν τολμούσες, θες να πεις! του αντιγύρισε με αλλαγμένη φωνή η Κατερίνα κατακεραυνώνοντάς τον με την σκοτεινή ματιά της. Κοιμόσουν μαζί μου, σχεδόν ζούσαμε μαζί και συ είχες δώσει τον λόγο σου λίγες μέρες πριν σε άλλη!

Μπροστά του φάνταζε πανύψηλη τώρα, τρομερή με μάτια που ξερνούσαν φωτιά, σχεδόν μη ανθρώπινη. Σκούπισε τον κρύο ιδρώτα, που έσταζε από το μέτωπό του με την ράχη της παλάμης του.

-Πες το όπως θες, Κατερίνα, δεν τόλμησα. Έχεις δίκιο. Σταυρώστε με όλοι... είπε αποκαμωμένος ο άντρας κι ακούμπησε την πλάτη του στον ασβεστωμένο τοίχο πίσω του.

-Αυτό διορθώνεται, του είπε εκείνη σκληρά. Της τηλεφωνείς αυτήν την στιγμή, το διαλύετε και γυρίζουμε στην πλατεία μαζί!

Ο Άρης χρειάστηκε να επιστρατεύσει όλη του την διπλωματία προκειμένου να ξεφύγει από την δύσκολη θέση:

- Και αυτό να γίνει, μάτια μου, παραμένει ένα άλυτο πρόβλημα-ίσως το πιο σοβαρό: οι δικοί σου μένουν εδώ στο νησί. Εγώ θα φύγω, πώς θα με ακολουθήσεις;

- Αυτό είναι πρόβλημα; ξαφνιάστηκε εκείνη.

- Ο αδερφός σου θα παντρευτεί κάποτε, συνέχισε ο γιατρός αναθαρρεμένος, η κυρά Άννα τι θ' απογίνει εδώ μόνη της; Οφείλεις να της σταθείς! τόνισε το τελευταίο, δεν θα σε δεχόμουν αλλιώς!

- Δηλαδή οι δικοί μου είναι το εμπόδιο; ρώτησε ξανά μπερδεμένη η Κατερίνα.

- Πες το κι έτσι, αν θες, αναστέναξε ο Άρης νιώθοντας μέσα του ότι δεν γινόταν να πέσει πιο χαμηλά.

- Αν δεν υπήρχαν δηλαδή οι δικοί μου, θα με έπαιρνες μαζί σου στην Αθήνα, Άρη; τον ρώτησε επίμονα η Κατερίνα με παράξενη φωνή και αλλόκοτο βλέμμα.

- Ναι ... τραύλισε εκείνος για να γλιτώσει από την πίεσή της, αηδιάζοντας τελείως με το ψέμα του. Ασφαλώς!

- Καλά τότε, απάντησε εκείνη κι έφυγε τρέχοντας μακριά.

Ο γιατρός ξαλαφρωμένος σωριάστηκε στο πεζούλι εκεί κοντά του. Ένα βουητό στο κεφάλι του από ώρα τον ξεκούφαινε και του ερχόταν λιγοθυμιά. Τον παραξένεψαν βέβαια οι τελευταίες αλλοπρόσαλλες ερωτήσεις της Κατερίνας, αλλά –προς το παρόν- είχε γλιτώσει το τομάρι του κι αυτό αρκούσε. Τώρα όφειλε ν' αντιμετωπίσει την κοινωνική κατακραυγή. Θα επιστράτευε όμως κάθε μέσο που διέθετε στην Αθήνα για να φύγει το συντομότερο από το νησί και όλα θα ξεχνιόντουσαν κάποτε.

Έπιασε τον σφυγμό στον καρπό του, που σφυροκοπούσε άτακτα.

-Άρη Στεργίου, διέγνωσε σαρκαστικά στον εαυτό του, διέρχεται κρίση ιλίγγου!

Και τρεκλίζοντας σηκώθηκε για να χωθεί στο δωμάτιό του.

Κεφάλαιο 15ο

Όπως ήταν αναμενόμενο, τα τελευταία γεγονότα συγκλόνισαν το νησί. Ο κρυφός δεσμός του Άρη Στεργίου με την Κατερίνα ήταν το κυρίαρχο θέμα συζήτησης σε όλα τα πηγαδάκια. Ο γιατρός βέβαια παρέμενε κλεισμένος ή στο δωμάτιο ή στο ιατρείο του, από όπου πια κανείς δεν περνούσε πια για να του πει μια «καλημέρα».

Στο μικρό σπιτάκι της Απολλωνίας, η Άννα με τον γιο της τον Τάκη παρέμεναν κλεισμένοι μέσα σε «αναμμένα κάρβουνα». Η Κατερίνα είχε εξαφανιστεί αμέσως μετά τα γεγονότα του Ευαγγελισμού και η μητέρα της ανησυχούσε πολύ γι' αυτήν.

-Τι σκας, βρε μάνα; την παρηγορούσε ο Τάκης που βημάτιζε πάνω κάτω στο δωμάτιο σαν αγρίμι στο κλουβί. Ή θα έχει κρυφτεί στου αγαπητικού της ή θα γυρνά στις ερημιές, την ξέρεις τώρα!

Η Άννα σώπαινε. Όλος ο αρχικός θυμός της και η ντροπή είχαν μετατραπεί σε αγωνία. Περίμενε ξάγρυπνη δύο βράδια στην σειρά για ν' ακούσει την κόρη της να επιστρέφει, αλλά μάταια. Κακά προαισθήματα την έζωναν κι όταν τελικά την πήρε για λίγο ο ύπνος στην πολυθρόνα της, είδε ένα κακό όνειρο.

Ήτανε δήθεν νύχτα και απ' έξω από το σπίτι ακούγονταν ποδοβολητά, ενώ τα παράθυρα και οι πόρτες έτριζαν σαν να προσπαθούσε να μπει κάποιος μέσα. Έντρομη εκείνη προσπάθησε να κρατήσει κλειστή την εξώπορτα, ρίχνοντας όλο το βάρος της πάνω της, αλλά δεν άντεχε. Κάποιος ή κάτι πιο ισχυρό από αυτή την μισάνοιξε σπρώχνοντας δυνατά απ' έξω και έβαλε το πόδι του στο άνοιγμά της. Τι πόδι ήταν εκείνο, Θεέ μου! σκέφτηκε ριγώντας, ένα κατάμαυρο τραγοπόδαρο! Τελικά, η πόρτα άνοιξε και όρμησε καταπάνω της ένας μαύρος τράγος με στριφογυριστά κέρατα και κατακόκκινα μάτια.

-Ο Ιησούς Χριστός νικάει! προσευχήθηκε και σηκώθηκε για να λιβανίσει.

-Δεν θα την σώσουν αυτά όταν γυρίσει! της έκανε άγρια ο Τάκης.

-Μη, γιε μου! Τον ικέτεψε εκείνη, άστηνε! Δεν θα βγει σε καλό! Θα δούμε τι θα κάνουμε, αρκεί να γυρίσει. Αφού την ξέρεις, μιλάει με αερικά, την δικαιολόγησε. Μην την χάσουμε κι αυτή... και η σκέψη της πήγε ξανά στον εξαφανισμένο άντρα της, τον Στάθη.

-Θα δούμε, μαλάκωσε ο Τάκης συμμαριζόμενος την αγωνία της μάνας του.

Το έβλεπε κι εκείνος πως είχε μαραζώσει πριν της ώρα της η γυναίκα, από τότε που έμεινε μονάχη με δύο παιδιά. Σαν να πέρασαν πολλές δεκαετίες με αδυσώπητη σκληρότητα από

το αυλακωμένο με ρυτίδες πρόσωπό της και το ξερακιανό κορμί της. Θεέ μου, σκέφτηκε ο Τάκης με φρίκη, φαντάζει σαν να είναι γριά και μόλις έχει περάσει τα σαράντα!

Επί δύο μέρες η Κατερίνα έμενε στον αρχαίο ναό της Απολλωνίας, χωρίς να βάλει μπουκιά στο στόμα της. Μόνο συνομιλούσε με τα κύματα καθισμένη στον βράχο της όλη μέρα και την νύχτα ξάπλωνε πάνω στις πέτρες κάτω από τ' αστέρια. Περίμενε απαντήσεις, μια λύση στο αίτημά της σχετικά με αυτόν τον άντρα που δικαιωματικά της ανήκε. Ήταν αποφασισμένη να μην φύγει από εκεί αν δεν πετύχαινε τον σκοπό της. Ούτε πεινούσε, ούτε διψούσε, ούτε το κρύο αισθανόταν. Είχε περάσει, λες, σε άλλο κόσμο, σε άλλη διάσταση.

Τελικά, γύρισε στο σπίτι της βρώμικη, αναμαλλιασμένη και ξυπόλητη ένα μεσημέρι. Άνοιξε την εξώπορτα και βρήκε την μάνα της στο τραπέζι να καθαρίζει μελιτζάνες για να μαγειρέψει να φάνε.

-Παιδί μου! αναφώνησε χαρούμενη εκείνη όταν την είδε και πετάχτηκε όρθια για να την αγκαλιάσει.

Την φιλούσε αχόρταγα κι έκλαιγε από ανακούφιση, σιάζοντας τα μαλλιά της κόρης της, καθαρίζοντας το βρώμικο πρόσωπό της.

-Είσαι άρρωστη; Πες μου! την ρωτούσε όλο αγωνία, βλέποντας τη χλομάδα της.

-Καλά είμαι, μάνα, της απάντησε εκείνη με απάθεια σαν αυτόματο. Άσε, θα μαγειρέψω εγώ σήμερα, είπε άχρωμα και κάθισε στην θέση της για να καθαρίσει τις υπόλοιπες μελιτζάνες.

Η Άννα τα' χασε, αλλά δεν αντέδρασε. Φτάνει που γύρισε! σκεφτόταν γεμάτη ευγνωμοσύνη. Κάθισε για λίγο στην πολυθρόνα της και αμέσως βυθίστηκε σε λήθαργο τελείως εξαντλημένη.

Η Κατερίνα στο μεταξύ έβραζε τις μελιτζάνες με άδειο βλέμμα και μηχανικές κινήσεις. Λίγο πριν γίνουν, έβγαλε από την τσέπη της ένα σακουλάκι με μια άσπρη σκόνη και το άδειασε μέσα στην κατσαρόλα. Έπειτα, έστρωσε το τραπέζι και περίμενε τον αδερφό της να γυρίσει από το ψάρεμα.

- Μπα! Καλώς την! της είπε εκείνος σαρκαστικά όταν την είδε.

- Τάκη! έκανε παρακλητικά η Άννα ξυπνώντας απότομα από τον ύπνο της.

- Τέλος πάντων, ας κάτσουμε να φάμε, είπε συγκαταβατικά εκείνος και μετά θα μιλήσουμε! τόνισε το τελευταίο κοιτάζοντας την αδερφή του αυστηρά.

Κάθισαν και οι τρεις στο τραπέζι. Ο Τάκης έπεσε με τα μούτρα στο φαγητό και η Άννα έβαλε με το ζόρι δυο μπουκιές στο στόμα της, γιατί δυο μέρες τώρα δεν κατέβαινε τίποτα στο στομάχι της. Της φάνηκε λίγο πικρό το φαί, αλλά δεν το σχολίασε.

- Εσύ δεν θα φας; Δεν πεινάς; έκανε στην κόρη της τρυφερά.

-Σε λίγο, μάνα, της απάντησε εκείνη και σηκώθηκε για να πάει δίπλα στο παράθυρο. '

Έκλεισε τα μάτια της και περίμενε. Λίγα λεπτά αργότερα, ακούστηκε ο μεταλλικός ήχος ενός πιρουνιού να πέφτει κάτω. Λοξοκοίταξε και είδε την μάνα της να πιάνει τον λαιμό της βγάζοντας έναν ανατριχιαστικό ήχο.

-Μάνα, τι έπαθες; Πνίγηκες; πετάχτηκε ο Τάκης κι άρχισε να την χτυπά απαλά στην πλάτη.

Εκείνη όμως τώρα είχε διπλωθεί στα δύο και έβγαζε σπαρακτικές κραυγές.

-Τι' ναι, ρε μάνα; της φώναξε απελπισμένος ο Τάκης .

-'Ωχου...ώχου...τα σωθικά μου! Καίνε... τραύλισε εκείνη, ενώ ρυάκια αφρών έτρεχαν από τα μελανά χείλη της.

-Τρέχα να φέρεις το γιατρό ,γρήγορα! έκανε εκείνος επιτακτικά προς την αδερφή του, που παρέμενε ακίνητη δίπλα στο παράθυρο.

-Τι στέκεις έτσι μαρμαρωμένη; ξανάπε άγρια, αλλά δεν πρόλαβε ν' αποσώσει την κουβέντα του, όταν ένας σουβλερός πόνος στην κοιλιά τον διαπέρασε. Κουλουριάστηκε βογκώντας και πισωπάτησε.

Η Άννα παραδίπλα με πρόσωπο μελανιασμένο και παραμορφωμένο από τον πόνο άφηνε μικρές κραυγές, καθώς πνιγόταν με τον εμετό της. Τέλος, σωριάστηκε κάτω και το σκελετωμένο κορμί της σφάδαζε από τους σπασμούς. Ο Τάκης είχε σωριαστεί λίγο πιο κάτω, δίπλα στο τραπέζι και δεν τον έβλεπε η Κατερίνα από την θέση της. Σε μια ύστατη προσπάθεια, έβαλε το χέρι του πάνω στο τραπέζι και με κόπο ανασήκωσε το πρόσωπό του μελανιασμένο και με μαύρα χείλη, που ξερνούσαν εμετό και αφρούς φώναξε στην αδερφή του:

- Τι έκανες, παλιοβρόμα, τι έκα- ,δεν μπόρεσε να κρατηθεί άλλο και σωριάστηκε ξανά κάτω ξερνώντας μαυροπράσινα υγρά.

Η Κατερίνα με διστακτικά βήματα πλησίασε την μάνα της. Οι σπασμοί είχαν σταματήσει πια. Τα μάτια της γυάλινα, ορθάνοιχτα από τον τρόμο του θανάτου κοιτούσαν το κενό, ενώ από το μαύρο στόμα έτρεχε ένα ρυάκι σκούρου αίματος. Το ασθενικό κορμί είχε χάσει γρήγορα την μάχη με το ποντικοφάρμακο. Ένα αναφιλητό έπνιξε την Κατερίνα. Ο αδερφός της όμως ήταν νέος, γερός σαν ταύρος και δεν παραδινόταν εύκολα στον επερχόμενο θάνατο.

- Μωρή διαβόλισσα! ξαναφώναξε με λύσσα. Τι μου έκανες, πουτάνα;

Η Κατερίνα δεν άντεξε άλλο. Έτρεξε στο διπλανό δωμάτιο να κρυφτεί τρέμοντας. Έκλεισε πίσω της την πόρτα με ορμή και κόλλησε πάνω της με την πλάτη. Για αρκετή ώρα ηχούσαν οι απειλές και οι βρισιές του αδερφού της ανακατεμένες με ουρλιαχτά πόνου. Μετά από κάμποση ώρα επιτέλους σώπασε.

Τελείωσε επιτέλους; αναρωτήθηκε χωρίς να τολμάει να πάει να δει. Μια αλλοιωμένη όμως από τον πόνο φωνή ακούστηκε αδύναμη από την κουζίνα:

-Νερό.... νερό....

Κι όπως δεν έπαιρνε απάντηση, η φωνή του έβγαινε πια ικετευτική, μέσα σε λυγμούς:

- Λίγο νεράκι, αδερφούλα, καίγονται τα σωθικά μου... σε παρακαλώ!

Εκείνη έκλαιγε σιωπηλά με αναφιλητά, αλλά δεν κουνιόταν από τη θέση της.

-Αδερφή, βοήθεια, βοήθεια! Καίγομαι, χάνομαι, ακούς; ακούστηκε τώρα πιο σπαραχτική φωνή του Τάκη.

Έκλεισε τ' αυτιά της για να μην τον ακούει και κουλουριάστηκε σε μια γωνιά. Άγνωστο το πόση ώρα πέρασε, της φάνηκε όμως ένας αιώνας. Βογκητά, που όμως σταδιακά εξασθενούσαν, έφταναν ακόμα από την κουζίνα ως τ' αυτιά της. Πού και που ξεχώριζε την ίδια λέξη: «νερό!», «νεράκι!»

Ξάφνου, ακούστηκε το τζάμι του παραθύρου της κουζίνας να σπάζει. Πετάχτηκε όρθια κι έτρεξε αμέσως μέσα. Ο Κωνσταντής στεκόταν στο δωμάτιο άφωνος από την φρίκη. Περνούσε απ' έξω και άκουσε τυχαία τις φωνές του Τάκη. Δοκίμασε να μπει, αλλά η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Έτσι, δεν έχασε καιρό και με μια πέτρα έσπασε το τζάμι. Τι να δει όμως; Η Άννα μαύρη, κοκαλωμένη μέσα σε μια λίμνη εμετού και αίματος! Έβαλε το χέρι του στον λαιμό της για να βρει σφυγμό, αλλά ήταν ήδη παγωμένη. Της έκλεισε τα μάτια τρέμοντας κι έτρεξε κοντά στον Τάκη, που σφάδαζε από τους πόνους και ξέρναγε μαυροπράσινα υγρά.

-Κατερίνα! φώναξε ο Κωνσταντής, πιάνοντας τον φίλο του από τις μασχάλες.

Την είδε να στέκεται πανιασμένη με κατακόκκινα μάτια στην άκρη του δωματίου.

-Βοήθα με να τον μεταφέρω στο αγροτικό έξω! την πρόσταξε.

Εκείνη υπάκουα έπιασε τα πόδια του αδερφού της και με κόπο τον έσυραν ως το αυτοκίνητο. Το κορμί του είχε βαρύνει, καθώς η ζωή σιγά-σιγά ξεγλιστρούσε από μέσα του.

-Τι έγινε; ρώτησε την Κατερίνα μετά ο Κωνσταντής, καθώς οδηγούσε το αυτοκίνητο όσο πιο γρήγορα μπορούσε προς τη Χώρα. Τι έπαθαν;

-Κάτι έφαγαν... μουρμούρισε εκείνη ένοχα.

Δεν την ρώτησε τίποτ' άλλο, αλλά δεν την πίστεψε. Εκείνη την στιγμή προείχε η σωτηρία του φίλου του. Ξύπνησαν τον γιατρό γύρω στα μεσάνυχτα και του έφεραν τον Τάκη στο δωμάτιό του, γιατί δεν γινόταν να μεταφερθεί αλλού. Τον ξάπλωσαν εκεί στο κρεβάτι του γιατρού πρόχειρα.

-Γιατρέ, κάνε κάτι! τον παρακάλεσε ο Κωνσταντής πιάνοντάς τον από το μπράτσο.

Τι να κάνει ο Άρης; Άφωνος έβλεπε το μελανιασμένο κορμί, τα μαύρα χείλη που διαρκώς ξερνούσαν τα λιωμένα σωθικά του... Φρίκη τον διαπέρασε, δεν είχε ξαναδεί κάτι παρόμοιο στη ζωή του.

-Φέρτε του λίγο νερό! πρόσταξε και έβγαλε μια ένεση από την τσάντα του.

-Θα γίνει καλά; ρώτησε όλο αγωνία ο Κωνσταντής.

-Δεν ξέρω, Κωνσταντή, απάντησε εκείνος, το δηλητήριο είναι βαρύ...

-Το δηλητήριο; έκανε με φρίκη ο Κωνσταντής.

Το είχε υποψιαστεί από την πρώτη στιγμή. Είχε δει πολλά ποντίκια να ψυχορραγούν έτσι, σφαδιάζοντας με υγροποιημένα όλα τους τα εσωτερικά όργανα. Έριξε το βλέμμα του στην Κατερίνα που στεκόταν όρθια σε μια γωνιά. Το πρόσωπό της μια μάσκα.

-Γρήγορα! έκανε ο γιατρός, τρέξτε στο δήμαρχο να ειδοποιήσει ελικόπτερο για την Αθήνα! Δεν έχουμε καιρό!

Αμέσως ο Κωνσταντής πετάχτηκε έξω. Ο Άρης έφερε το νερό στα χείλη του ετοιμοθάνατου. Ήπιε δυο γουλιές με λαχτάρα.

-Καίγονται τα σωθικά μου, γιατρέ, έκανε με φωνή παραπονιάρικου παιδιού. Μην μ' αφήσεις να πεθάνω! τον ικέτευε και δάκρυα κύλησαν από τα σβησμένα μάτια του.

Ο Άρης του έσφιξε δυνατά το χέρι:

- Δεν σ' αφήνω, Τάκη, μ' ακούς; Όλα θα πάνε καλά! τον διαβεβαίωσε συγκρατώντας με κόπο τα αναφιλητά, που τον έπνιγαν και μια αίσθηση ναυτίας στο στομάχι του.

Ποια ιατρική σχολή να τον προετοιμάσει γι' αυτό; Το νεανικό κορμί τιναζόταν από τους σπασμούς, καθώς όλα γίνονταν αίμα μέσα του και ανάβλυζαν από το μαύρο στόμα.

-Βοήθησέ με... έκανε σβησμένα σφίγγοντας το χέρι του γιατρού και στύλωσε τα πελώρια μάτια του πάνω του ικετευτικά.

Μέσα σε μια αναλαμπή ο άρρωστος ανασηκώθηκε απότομα και άρπαξε τον Άρη με τα δυο του χέρια από τους ώμους με απόγνωση. Γούρλωσε τα μάτια του και άφησε μια μακρόσυρτη αλλόκοτη κραυγή, όμοια με σφύριγμα. Μεμιάς, σωριάστηκε άψυχος ξανά στο στρώμα με μάτια γυάλινα, ανοιχτά προς το ταβάνι.

Ο γιατρός έπεσε πάνω του και άρχισε τις μαλάξεις στο στέρνο, αλλά μάταια. Το δηλητήριο είχε νικήσει, παρά την γενναία μάχη που είχε δώσει το νεανικό κορμί. Τώρα μπορούσε ν' αφήσει τα δάκρυά του ελεύθερα να κυλήσουν. Έκλεισε τα βλέφαρα του νεκρού απαλά, σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος και ξέσπασε σε ένα γοερό κλάμα απαρηγόρητος. Πρώτη φορά ήταν τόσο κοντά στον θάνατο οικείου ανθρώπου, ανήμπορος να βοηθήσει αυτό το πλάσμα, που είχε τόσο την ανάγκη του. Ούτε που πρόσεξε την Κατερίνα, που στεκόταν στη γωνιά της όλη αυτή την ώρα, ακίνητη σαν αράχνη στον ιστό της.

Αφού έκλαψε αρκετά, σκέπασε με το σεντόνι του το σώμα του νέου παιδιού και βγήκε έξω στον νυχτερινό καθαρό αέρα. Σωριάστηκε στο πεζούλι απαρηγόρητος, χωρίς να μπορεί να συγκρατήσει τους λυγμούς του. Αυτό το βλέμμα του Τάκη στυλωμένο πάνω του ικετευτικά τον στοίχειωνε ακόμα....

-Σώπασε, ακούστηκε μια φωνή δίπλα του.

Η Κατερίνα είχε καθίσει κοντά του και του χάιδευε τα πλούσια μαλλιά του. Με φωνή γλυκιά συνέχισε:

- Όλα τέλειωσαν πια. Τώρα τίποτα δεν μας εμποδίζει να φύγουμε μαζί για την Αθήνα!

Το κλάμα του Άρη κόπηκε απότομα. Τα λόγια της, το δηλητήριο, τι φρίκη! Τινάχτηκε πάνω σαν να τον δάγκωσε φίδι και την κοίταξε με γουρλωμένα μάτια.

-Εσύ; αγρίεψε, εσύ; ξαναρώτησε με αλλαγμένη φωνή, τόσο που η Κατερίνα τον φοβήθηκε και μαζεύτηκε στην άλλη άκρη του πεζουλιού.

Ο Άρης όμως ήταν πια εκτός εαυτού. Ένα νεαρό παιδί είκοσι δύο ετών πέθανε με φρικτό τρόπο στα δικά του χέρια και εκείνος δεν μπόρεσε να κάνει τίποτα για να το σώσει! Πώς θα ζούσε την υπόλοιπη ζωή του μετά απ' αυτό; Κι εκείνη ατάραχη έκανε σχέδια για την Αθήνα!

- Μέσα είναι ο αδερφός σου νεκρός! ούρλιαξε άγρια, με σωθικά λιωμένα από σένα, κακούργα!

Εκείνη μαζεύτηκε ακόμα πιο τρομαγμένη.

-Στο κρεβάτι μας πάνω είναι, δαιμόνισσα! έκανε κι όρμησε πάνω της.

Με τη βία την σήκωσε όρθια και την έστρεψε προς το εσωτερικό του δωματίου.

-Κοίτα, δολοφόνισσα, τι έκανες! Κοίτα! φώναζε ο Άρης σε κατάσταση αμόκ με μάτια καρφωμένα στο κρεβάτι του. Εκεί που κάναμε ό, τι κάναμε, εκεί πέρα βρίσκεται ο αδερφός σου, σκύλα!

Το σεντόνι που σκέπαζε το άψυχο σώμα νότιζε στο ύψος του κεφαλιού από το μαύρο αίμα.

-Το' κανα για μας... τραύλισε τελικά τελείως χαμένη η Κατερίνα, ενώ τα χέρια του γιατρού την τράνταζαν σύγκορμη.

-Για μας; ρώτησε εκείνος έξαλλος και την πέταξε παράμερα με αηδία. Σε σιχαίνομαι, φίδι φαρμακερό, φώναζε με μανία, σε σιχαίνομαι!

Οι κραυγές του έκαναν τα παράθυρα των γύρω σπιτιών να μισανοίξουν. Δειλά-δειλά κάποιιοι πρόβαλαν στις αυλές τους. Ο Άρης συνέχιζε να ουρλιάζει:

-Σε σιχαίνομαι! ενώ λυγμοί τον έπνιξαν ξανά.

Η Κατερίνα έντρομη το έβαλε στα πόδια. Ξαφνικά, ένα δυνατό βουητό απλώθηκε στο κεφάλι του γιατρού και το στομάχι του ανακατευόταν. Πήγε ν' ακουμπήσει στον τοίχο του

σπιτιού του, αλλά ένας τρομερός ίλιγγος τον έκανε να χάσει τη γη κάτω από τα πόδια του. Σωριάστηκε εκεί κατάχαμα πάνω στο πεζούλι, ενώ κόσμος μαζευτόταν ανήσυχος γύρω του.

Κεφάλαιο 16ο

Όταν άνοιξε ξανά τα μάτια του ο Άρης κόντευε πια να ξημερώσει. Μισοζαλισμένος διέκρινε μια μαυροφορεμένη φιγούρα καθισμένη στην καρέκλα δίπλα στο προσκέφαλό του.

-Πώς είσαι, γιατρέ; αναγνώρισε την φωνή της κυρά Μαγδαληνής, που τον χειμώνα την είχε βοηθήσει αρκετές φορές, όταν «φτερούγιζε» η καρδιά της, όπως ισχυριζόταν η ίδια.

-Ένα κεφάλι καζάνι... ,μουρμούρισε εκείνος και προσπάθησε να ανασηκωθεί, αλλά το δωμάτιο άρχισε πάλι να περιστρέφεται.

Ξανάπεσε στο στρώμα αποκαμωμένος και είπε ξέπνοα:

-Κυρά Μαγδαληνή, πιάσε μου το vertigo vomex – τι λέω! σκέφτηκε- ένα μωβ- άσπρο κουτάκι με χάπια στο πρώτο συρτάρι του κομοδίνου μου. διόρθωσε.

Με κόπο ανασηκώθηκε προσεχτικά και το κατάπιε με λίγο νερό. Ξαφνικά, με φρίκη κοίταξε τα σεντόνια του, συνειδητοποιώντας ότι λίγο πριν βρισκόταν ξαπλωμένος εκεί νεκρός μέσα σε δηλητηριασμένα υγρά εμετού ο Τάκης!

-Μη σκιάζεσαι, γιατρέ, διάβασε την σκέψη του η γριά, τα καθάρισα όλα λαμπίκο! Τον συγχωρεμένο τον πήρανε ο Κωνσταντής και οι άλλοι. Τον έχουν στο ιατρείο σου, μαζί και την μάνα του.

-Την μάνα του; ρώτησε απορημένος ο Άρης.

-Αχού! αναφώνησε η κυρά Μαγδαληνή, ξέχασα, εσύ δεν ξέρεις! Την βρήκανε την κυρά Άννα στον τόπο κι αυτή μέσα στο σπίτι της, Θεός σχωρέστην!

-Θεέ μου! έκανε με φρίκη ο γιατρός.

Τι έκανε αυτή η τρελή γυναίκα; Πώς μπόρεσε;... αναρωτιόταν διαρκώς, χωρίς να τολμά να το ξεστομίσει. Δεν γνώριζε τι ακριβώς είχε μάθει το χωριό και ποιες θα ήταν οι αντιδράσεις του.

-Σ' ευχαριστώ, κυρά Μαγδαληνή, της είπε μαλακά με ευγνωμοσύνη.

-Αχάριστη δεν είμαι, γιατρέ, απάντησε εκείνη. Τα χρόνια στην καμπούρα μου λένε ότι πολλά γίνονται στον κόσμο. Ειδικά αν πέσεις στα χέρια του δαίμονα...

Και με σοβαρό ύφος τον συμβούλεψε:

-Πρέπει να έχεις πολύ θάρρος και λίγοι μπορούν να το παλέψουν. Τους άλλους ας τους κρίνει ο Θεός! κατέληξε σοβαρή.

Από το παράθυρο έμπαινε ο ανοιξιάτικος ήλιος που ανέτειλε ολόλαμπρος. Μια μακρινή βοή έφτανε στ' αυτιά του Άρη, αλλά δεν μπορούσε να διακρίνει αν ήταν πραγματική ή αποκύημα της αναστάτωσης του κεφαλιού του.

-Ακούς κάτι, κυρά Μαγδαληνή; ρώτησε τελικά.

-Είναι το χωριό, του απάντησε εκείνη, πάνε να πιάσουν την κόρη της μακαρίτισσας. Ο Θεός να δώσει να μην έχουμε και τρίτο θανατικό! έκανε και σταυροκοπήθηκε.

Ο Άρης θυμήθηκε μια βραδιά πριν αρκετούς μήνες, που σύσσωμο το χωριό έτρεχε να σβήσει τη φωτιά στο σπιτάκι της Απολλωνίας. Πόσα είχαν αλλάξει δραματικά από τότε! Όχι μόνο στο νησί, αλλά κυρίως μέσα του.

- Πήγαινε, κυρά Μαγδαληνή, και σ' ευχαριστώ και πάλι! μουρμούρισε ο γιατρός. Είμαι καλύτερα τώρα κι ένιωθε το φάρμακο να τον ναρκώνει.

- Όπως θες, γιατρέ, αλλά αν με ξαναχρειαστείς, το σπίτι μου είναι κοντά! του είπε καλόκαρδα και σηκώθηκε να φύγει.

Για λίγο κοντοστάθηκε, καθώς θυμήθηκε κάτι:

-Α, γιατρέ, τώρα που το θυμήθηκα! Το τηλέφωνό σου χτυπούσε σαν παλαβό.

-Η Στέλλα... μουρμούρισε εκείνος μισοκοιμισμένος, αχ Στέλλα! κι έκλεισε τα βαριά βλέφαρά του.

Εντωμεταξύ, ένα μπουλούκι δέκα –δεκαπέντε ατόμων ανέβαινε προς το σπιτάκι της Απολλωνίας με γιουχαΐσματα και αγριεμένες φωνές.

-Να την κάψουμε την μάγισσα!

-Να την πετάξουμε στον γκρεμό! Αυτό της αξίζει!

Ήταν κυρίως φίλοι του Τάκη, αλλά και γυναίκες, που γνώριζαν χρόνια την Άννα. Όλη η φρίκη του διπλού φονικού δεν χωρούσε στο μυαλό τους κι έπρεπε να την ξορκίσουν τιμωρώντας τον φταίχτη παραδειγματικά. Ήταν απόλυτα αναγκαίο να διώξουν το «φυγίο»-το καταραμένο μίasma- από το χωριό τους με κάθε τρόπο. Κανένας δεν πίστεψε ότι θα μπορούσε να είναι ατύχημα ή δηλητηρίαση, αλλά κι αν ακόμη ήταν, ας έφευγε η δαιμόνισσα για καλό και για κακό, πριν συμβούν κι άλλα τρομερά. Πόσα τέτοια γεγονότα χωράει ένας τόπος μια σταλιά; Επικεφαλής του μπουλουκιού ήταν η Αγγελική άβαφη και κλαμένη, σαν κοκκινόμαλλο θηρίο:

-Εμπρός! Πάμε να την πιάσουμε! τους παρακινούσε βγάζοντας όλα της τα απωθημένα, τον πόνο της για το παλικάρι που χάθηκε έτσι άδικα και για κάτι που δεν τολμούσε να ομολογήσει ούτε στον ίδιο της τον εαυτό: ενοχή, γιατί η αποκάλυψή της στο γλέντι του Ευαγγελισμού προκάλεσε αυτές τις αλυσιδωτές αντιδράσεις.

Πίσω τους ξέπνοος και καταϊδρωμένος έτρεχε ο παπα- Βαγγέλης για να τους προλάβει.

-Μη! φώναζε, μην γίνετε και σεις δολοφόνοι! Δεν ξέρουμε στα σίγουρα... μεγάλο το κρίμα!

Κανείς όμως δεν τον άκουγε. Το μπουλούκι προχωρούσε σταθερά με άγριες κραυγές, ώσπου έφτασε στο μικρό σπιτάκι. Από το βάραθρο μπροστά τους ανέτειλε ο «βασιλιάς» μεγαλύτερο. Ιερή ώρα.

-Βγες έξω, πουτάνα! ούρλιαζαν, φόνισσα!

Καμιά κίνηση στο σπίτι.

-Βγες έξω, γιατί θα σε κάψουμε ζωντανή! συνέχιζαν οι φωνές των χωρικών.

-Ναι, ναι, τους παρακινούσε με λύσσα η Αγγελική, ας βάλουμε φωτιά στο σπίτι για να βγει έξω η άτιμη! Ας σπάσουμε την πόρτα επιτέλους, τι περιμένουμε;

Στην απειλή αυτή, η εξώπορτα άνοιξε δειλά- δειλά και από μέσα πρόβαλε η Κατερίνα χλωμή, αναμαλλιασμένη, ξυπόλητη και με μάτια σαν δυο πελώριες μαύρες τρύπες. Με έναν άγριο αλαλαγμό έπεσαν όλοι πάνω της. Πρώτη η Αγγελική της ξερίζωσε μια τούφα από τα μακριά μαλλιά της. Δεκάδες χέρια την άρπαξαν και την έσερναν με κατάρες στο γκρεμό, θυσία στον «βασιλιά»-ήλιο.

- Για όνομα του Θεού, χριστιανοί, μη! φώναξε ξανά ο παπα- Χαράλαμπος με απόγνωση.

Δυο βήματα πριν από το χείλος του γκρεμού κι ενώ έσερναν στο χώμα και κλωτσούσαν το ματωμένο νεανικό κορμί, δυο σιδερένια μπράτσα άνοιξαν δρόμο με γροθιές μέσα στον όγλο και ελευθέρωσαν την Κατερίνα από τα χέρια τους .

-Πίσω όλοι! αντήχησε η βροντερή φωνή του Κωνσταντή.

Για λίγο όλοι κοκάλωσαν στην θέση τους, αλλά μετά έκαναν να ξαναχυμήξουν πάνω τους.

-Όποιος την πειράξει, θα' χει να κάνει μαζί μου! ξαναφώναξε εκείνος κρύβοντάς την πίσω από τις τετράγωνες πλάτες του. Την ένιωθε γαντζωμένη πάνω του σαν τρομαγμένο πουλί να τρέμει.

-Δεν έχουμε κάτι με σένα, Κωνσταντή, ακούστηκε ένας συγχωριανός του. Αυτή την φόνισσα θέλουμε! και την έδειξε με το δάχτυλό του. Ντροπή να την υπερασπίζεσαι, ο Τάκης ήταν σαν αδερφός σου! συμπλήρωσε θυμωμένα.

-Ναι, ναι ! αντιφώνησαν οργισμένοι οι χωρικοί, μαζί και η Αγγελική με σφιγμένα δόντια από το μίσος.

-Ντροπή είναι να θέλετε να γίνετε και σεις φονιάδες! αντιμίλησε ο Κωνσταντής, νομίζετε ότι είστε καλύτεροι; Ακόμα δεν ξέρουμε καν πως έγινε το κακό. Θ' αναλάβουν οι αρχές, θα γίνουν ανακρίσεις. Θέλετε να λερώσετε τα χέρια σας με αίμα; Να γίνετε φονιάδες; τόνισε το τελευταίο.

Τα λόγια του φαίνεται βρήκαν απήχηση, γιατί όλοι μούδιασαν και χαμήλωσαν τα βλέμματα στη γη. Όλοι τον άκουγαν πλέον σιωπηλοί. Μόνο η Αγγελική ξεστόμιζε με αμείωτη οργή:

-Είναι ντροπή αυτή η γυναίκα για το νησί!

-Αυτό, της απάντησε επιτιμητικά ο άντρας, εμείς το ξέρουμε καλύτερα! Εσύ θα φύγεις σε δυο μήνες και μεις θα είμαστε το «νησί των φονιάδων», ποιος τουρίστας θα έρθει ξανά εδώ; Θα πεθάνουμε από την πείνα! χτύπησε επιδέξια το ευαίσθητο σημείο των ντόπιων, που οι περισσότεροι από αυτούς διατηρούσαν τουριστικές επιχειρήσεις.

-Δίκιο έχεις, Κωνσταντή, παραδέχτηκε ένας άντρας κι έκανε μεταβολή για να φύγει. Δεν αξίζει να τα χάσουμε όλα για την παλαβή!

Σιγά- σιγά όλοι τον ακολούθησαν.

-Και μ' αυτήν τι θα γίνει; Μίασμα είναι για μας! έκανε μια γυναίκα δείχνοντας προς το μέρος της Κατερίνας.

- Θα αναλάβουν οι αρχές, αυτό το είπαμε, επενέβη ο Νικηφόρος σαν ειρηνοποιός. Θα επιληφθώ ο ίδιος του θέματος, έχετε τον λόγο μου!

Τελικά, άρχισαν ν' αποχωρούν όλοι κάπως ανακουφισμένοι και ήρεμοι πια. Τελευταία αναγκάστηκε ν' αποχωρήσει η Αγγελική σιγοβρίζοντας για να μην την ακούσουν:

-Ανόητα ανθρωπάκια, με τις προλήψεις σας! Πανάθεμά σας!

Έμειναν μόνοι οι τρεις τους, ο Νικηφόρος και ο Κωνσταντής, που κρατούσε ακόμα σφιχτά στην αγκαλιά του την ματωμένη από τα γδαρσίματα Κατερίνα με το σκισμένο φόρεμα.

-Μείνετε για λίγο μακριά από το χωριό, ώσπου να καταλαγιάσουν τα πράγματα, τον συμβούλεψε ο αρχαιολόγος. Δεν είναι κακοί άνθρωποι, αλλά τρομαγμένοι.

-Ναι, Νικηφόρε, έχεις δίκιο. Σ' ευχαριστούμε! απάντησε με ευγνωμοσύνη. Δεν ξέρω τι θα γινόταν αν δεν ήσουν εδώ να τους ηρεμήσεις.

Εκείνος χαιρέτησε με ένα νεύμα και πήρε το δρόμο του γυρισμού κατάκοπος.

Ο Κωνσταντής σήκωσε στα χέρια του την Κατερίνα και την πήγε μέσα στο σπίτι. Την ξάπλωσε στο ντιβάνι του δωματίου που κοιμόταν με τη μάνα της και κάθισε δίπλα της. Την λυπήθηκε έτσι που ήταν ματωμένη και ξεμαλλιασμένη.

- Ησύχασε, της είπε τρυφερά και παραμέρισε μια τούφα απ' τα μαλλιά της, που της έπεφτε στο πρόσωπο.

Εκείνη δεν μιλούσε. Έτρεμε με μάτια ορθάνοιχτα σαν τρομαγμένο ζώο.

Στο μυαλό του Κωνσταντή ήρθε ξανά η εικόνα της μελανιασμένης μάνας της στο πάτωμα, οι κραυγές αγωνίας του Τάκη, καθώς ξεψυχούσε... Έκρυψε το πρόσωπό του στις παλάμες του. Όταν το ξανασήκωσε τα μάτια του ήταν υγρά.

-Γιατί, βρε Κατερίνα, γιατί; έκανε με παράπονο.

-Δεν γινόταν αλλιώς... τραύλισε εκείνη, νόμιζα ότι έπρεπε ...νό...νόμιζα ... προσπάθησε να αρθρώσει, αλλά την έπνιξαν οι λυγμοί.

-Σώπα! της είπε ο Κωνσταντής και την αγκάλιασε τρυφερά.

Ένα σπαρακτικό κλάμα με λυγμούς τράνταζε τώρα το λιγνό κορμί της, σαν αγρίμι που του σκοτώνουν τα μικρά του.

Τις επόμενες μέρες ο Κωνσταντής έμεινε στο σπιτάκι της Απολλωνίας, στο πλευρό της Κατερίνας. Ήθελε να την προστατεύσει από το χωριό και από τον εαυτό της. Οι γονείς του πήγαιναν να τρελαθούν από την αγωνία τους, αλλά μέσα τους καμάρωναν για την παλικαριά του γιου τους. Βέβαια, ο ιδιαίτερος σύνδεσμός του με αυτήν την αλλόκοτη γυναίκα αποτελούσε γι' αυτούς ανέκαθεν πηγή ανησυχίας. Ωστόσο, είχαν εμπιστοσύνη στην ορθή κρίση και στην σύνεση του Κωνσταντή.

Η διπλή κηδεία είχε προγραμματιστεί για το επόμενο πρωί στην εκκλησία της Γλυκοφιλούσας. Ωστόσο, το προηγούμενο βράδυ ο δήμαρχος με τον αγροφύλακα επισκέφτηκαν το σπίτι της Απολλωνίας. Ήθελαν ν' ανακρίνουν την Κατερίνα. Ο Κωνσταντής τους υποδέχτηκε στην πόρτα, φύλακας- άγγελός της. Κάθισαν δύο ολόκληρες ώρες ρωτώντας την για τα αποτρόπαια συμβάντα. Εκείνη με άδειο βλέμμα επαναλάμβανε μηχανικά:

- Δεν το ήθελα.... νόμιζα πως έπρεπε... δεν ήξερα.... Εκείνος μου απάντησε στον ναό και μου το υποσχέθηκε!

- Είναι σε κατάσταση σοκ, την υπερασπίστηκε ο Κωνσταντής .

Ο δήμαρχος, ένας ασπρομάλλης αξιοσέβαστος μεσήλικας, έκανε νόημα στον αγροφύλακα να μιλήσουν έξω ιδιαιτέρως.

Βγήκαν στην αυλή. Μια ανοιξιάτικη γλυκιά βραδιά όλο μυρωδιές τους τύλιξε.

-Εγώ κατάλαβα πως είναι διαταραγμένη, μίλησε πρώτος ο δήμαρχος. Όχι πως δεν ήταν πριν δηλαδή.

-Κανονικά πρέπει να την πάμε στην Σύρο στον ανακριτή, είπε ο αγροφύλακας ένα κοντό απλό ανθρωπάκι.

-Και θα βγάλουν εκεί άκρη; ξανάπε ο δήμαρχος. Νομίζω ότι ποτέ δεν θα μάθουμε τι πραγματικά έγινε, μουρμούρισε κοιτάζοντας σκεφτικός προς το μικρό σπίτι.

-Και τι θα κάνουμε; ρώτησε απορημένος ο αγροφύλακας.

-Άκου, Παναγή, έκανε αποφασιστικά ο δήμαρχος, εμένα η κοπέλα σαλεμένη μου φαίνεται, ναι! Ψυχρή δολοφόνος όχι! Ας θεωρήσουμε ότι όλα ήταν ένα φρικτό ατύχημα, δεν ήταν άλλωστε; ρώτησε. Ας μην δώσουμε άλλη έκταση στο θέμα.

-Και το νησί τι θα πει; έκανε προβληματισμένος ο Παναγής.

-Αν ξεσπάσει σκάνδαλο για διπλό φονικό, τότε είναι που θα πάθει πραγματική ζημιά το νησί μας. Από τον τουρισμό, τα γίδια και τ' αμπέλια ζει, απάντησε σοβαρά ο δήμαρχος. Ας μην αφήσουμε τρίτους ν' ανακατευτούν στα δικά μας ζητήματα!

Ο Παναγής σώπαινε συγκαταβατικά. Μέσα του βιαζόταν να φύγει μια ώρα αρχύτερα από κει. Το μέρος τούτο του' φερνε ανατριχίλα. Ειδικά ο γκρεμός δίπλα, αλλά και τ' αστέρια διάχυτα στο μαύρο στερέωμα φάνταζαν διαφορετικά στην δυτική πλευρά του νησιού.

- Σάμπως είναι άνθρωπος τούτη η ανεραΐδα για να την δικάσουν οι ανθρώπινοι νόμοι; μουρμούρισε προβληματισμένο το αγαθό ανθρωπάκι.

Εκείνη την στιγμή άνοιξε η εξώπορτα και τους πλησίασε ο Κωνσταντής. Με σοβαρό ύφος δήλωσε:

-Εγώ θα εγγυηθώ γι' αυτήν! Παίρνω την ευθύνη για ό,τι συμβεί από δω και μπρος!

-Είσαι σίγουρος; τον ρώτησαν και οι δυο με ένα στόμα.

-Απόλυτα, δήλωσε με σταθερή φωνή ο άντρας.

Λίγα λεπτά αργότερα, καθώς κατηφόριζαν προς την Χώρα ο δήμαρχος με τον αγροφύλακα έλεγαν έκπληκτοι ο ένας στον άλλο:

-Ο μικρός είναι τρελαμένος με τη μάγισσα. Του' χει πάρει τα μυαλά!

-Γενναίο παλικάρι όμως! έκανε με καμάρι ο δήμαρχος.

- Ας τελειώσουν όλα αύριο, ευχήθηκε ο Παναγής, σε δυο βδομάδες έχουμε Πάσχα.

- Μακάρι! ευχήθηκε ο δήμαρχος ολόψυχα.

Πηχτό, αδιαπέραστο πια το σκοτάδι πλάκωνε ολόγυρα το χωριό. Ειδικά εκείνη την άγρια δυτική πλευρά του, όπου βρίσκονταν το σκοτεινό βασίλειο του Θόα. Από εκεί ξεχνόταν παντοδύναμο και πλέον δέσποζε σε κάθε γωνιά της χέρσας γης. Η μικρή Θασιά είχε παραδοθεί στα χέρια της πατρογονικής δαιμονικής δύναμης χωρίς ελπίδα διαφυγής.

Κεφάλαιο 17ο

Η επόμενη μέρα ξημέρωσε πένθιμη για το νησί. Το μεσημέρι είχε προγραμματιστεί το διπλό ξόδι. Μετά θα πήγαιναν όλοι στο νεκροταφείο για το τελευταίο αντίο.

Ο Άρης Στεργίου σηκώθηκε πρωί αγάραγα και κατέβηκε στο λιμάνι με το αυτοκίνητό του. Αποβραδís είχε ετοιμάσει τις αποσκευές του και – επικαλούμενος λόγους υγείας- εγκατέλειπε σαν φυγάς το νησί. Αυτό εν μέρει αλήθευε, γιατί οι ζαλάδες δεν τον είχαν αφήσει τελείως. Δεν αποχαιρέτησε κανέναν, ούτε καν τον φίλο του τον Σταύρο. Ήθελε μόνο να φύγει μακριά από εκείνο τον καταραμένο τόπο.

Όταν τελικά βρέθηκε στο κατάστρωμα του πλοίου, ανέπνευσε με ανακούφιση το θαλασσινό αεράκι. Ξανά δραπέτης, σκέφτηκε με πικρία και αυτοσαρκασμό, ενώ παρακολουθούσε το λιμάνι της Εμπατής διαρκώς να μικραίνει, ώσπου χάθηκε στον ορίζοντα. Ζαλισμένος, κάθιδρος σωριάστηκε σε ένα κάθισμα. Το πρώτο που θα έκανε, μόλις συνερχόταν λίγο, θα ήταν να ορίσει ημερομηνία γάμου με την Στέλλα. Η απόφασή του ήταν πλέον αμετάκλητη. Αυτή την φορά δεν θα πισωγύριζε. Αρκετά το είχε καθυστερήσει.

Η καμπάνα της Γλυκοφιλούσας αντηχούσε πένθιμα σε όλο το νησί από το πρωί. Το μεσημέρι η πλατεία της Χώρας ήταν κατάμεστη από μαυροφορεμένο κόσμο. Όλοι είχαν έρθει ν' αποχαιρετήσουν την Άννα και το γιο της. Ποιος μπορούσε να μείνει ασυγκίνητος από μια τέτοια τραγωδία;

Ο παπά- Χαράλαμπος με κόπο συγκρατούσε τα δάκρυά του και από το εκκλησίασμα ακούγονταν σιγανοί λυγμοί και ρουφήγματα μύτης. Η Κατερίνα στεκόταν όρθια, ασάλευτη δίπλα στα δύο φέρετρα με κατάμαυρο μακρύ φόρεμα και τα μαλλιά της δεμένα πίσω σε σφιχτό κότσο. Ήταν χλωμή, υπερβολικά αδύνατη και υποβασταζόταν από τον Κωνσταντή. Όταν δε ο παπάς έψαλε το «Δεύτε τελευταίον ασπασμόν» κανείς πια δεν μπορούσε να συγκρατηθεί. Θρηνώντας γοερά ή χύνοντας άφθονα δάκρυα, όλοι πέρασαν ν' αποχαιρετήσουν τους συγχωριανούς τους, τους δικούς τους ανθρώπους.

Πρώτη η Κατερίνα ασπάστηκε το κέρινο μέτωπο της μάνας της και κατόπιν του αδερφού της, που φάνταζε αφύσικα όμορφος ξαπλωμένος ανάμεσα στα λουλούδια. Λύγισε μια δυο φορές και παραπάτησε, αλλά την στήριξε ο Κωνσταντής. Κάποια κακόβουλα σχόλια ακούστηκαν ψιθυριστά πίσω από την πλάτη της και γενικά όλοι οι συμπατριώτες της την συλλυπήθηκαν ψυχρά, αλλά η τελετή διεκπεραιώθηκε χωρίς έκτροπα.

Έπειτα, η πένθιμη πομπή ξεκίνησε για το νεκροταφείο, που βρισκόταν σ' ένα ερημικό λόφο έξω από την Χώρα.

- Ζωή σε μας! ευχήθηκε θλιμμένος ο Νικηφόρος στον Σταύρο, που περπατούσε δίπλα του.

- Ζωή σε μας! επανέλαβε ο ξανθός άντρας αναστενάζοντας, τι δράμα!

- Αλήθεια, ο γιατρός έχει έρθει, τον είδες; τον ρώτησε ο αρχαιολόγος αναζητώντας τον με τη ματιά του στο πλήθος.

- Κανείς δεν τον έχει δει, απάντησε προβληματισμένος εκείνος.

- Και η Αγγελική; ξαναρώτησε ο Νικηφόρος, γιατί είχε μάθει ότι πρωτοστατούσε στα επεισόδια της Απολλωνίας το προηγούμενο βράδυ.

- Πρώτη και καλύτερη! έκανε πικρόχολα ο Σταύρος δείχνοντας την μαυροφορεμένη πληθωρική σιλουέτα της να προπορεύεται ισορροπώντας στα ψηλά τακούνια της με δυσκολία.

Τα δύο φέρετρα θάφτηκαν στον ίδιο φτωχικό τάφο, σε μια ήσυχη γωνιά του νεκροταφείου. Όλοι έριξαν μια χούφτα χώμα πάνω τους ή ένα λουλούδι. Από τους τελευταίους πέρασε και η Αγγελική. Αγριοκοίταξε την Κατερίνα με μάτια μουντζουρωμένα από το αί- λάϊνερ, που είχε ανακατευτεί με τα δάκρυα της κι αφού έριξε από ένα τριαντάφυλλο πάνω στα φέρετρα, της σφύριξε στ' αυτή σαν φίδι:

-Φόνισσα!

Εκείνη παρέμεινε ατάραχη. Έστεκε εκεί ακίνητη, ώσπου έφυγαν όλοι, εκτός από τον Κωνσταντή. Το βλέμμα της παρέμενε προσηλωμένο πότε στο φρέσκο υπερυψωμένο χώμα του τάφου και πότε στον ξύλινο σταυρό, όπου ήταν χαραγμένα τα ονόματα της οικογένειάς της.

-Πάμε; της είπε μαλακά ο Κωνσταντής πιάνοντάς την από τους ώμους προστατευτικά, καθώς παρατηρούσε μαύρα σύννεφα να μαζεύονται απειλητικά από πάνω τους.

-Πάμε, απάντησε άβουλα εκείνη και άρχισε να περπατά μηχανικά δίπλα του.

Πίσω τους τα καντήλια των τάφων ξάγρυπνα ζέσταιναν τις ψυχές των νεκρών. Οι πρώτες αστραπές άρχισαν να σκίζουν το στερέωμα απ' άκρη σ' άκρη. Ο λόφος ολόκληρος αντηχούσε από τις βροντές πένθιμα και οι πρώτες σταγόνες άρχισαν να πέφτουν σαν δάκρυα στη γη.

Τις επόμενες μέρες ως το Πάσχα η Κατερίνα ζούσε σαν αγρίμι στο σπιτάκι της Απολλωνίας. Όλη τη μέρα ήταν κλεισμένη μέσα ή έκανε δουλειές στο κοτέτσι και την αποθήκη και τη νύχτα έβγαινε κρυφά και πήγαινε στο νεκροταφείο. Καθόταν δίπλα στον οικογενειακό

τους τάφο αμίλητη με τις ώρες. Γύρω της απλώνονταν απόλυτη γαλήνη στο σκοτάδι με το γλυκό φως των καντηλιών να φέγγει άγρυπνο.

Το σπίτι της φαινόταν απελπιστικά άδειο. Για πρώτη φορά ένιωσε να την βαραίνει η μοναξιά, παρότι μια ζωή την αναζητούσε. Σαν να συνερχόταν από ένα κακό όνειρο, άρχιζε σταδιακά να συνειδητοποιεί το μέγεθος της αποτρόπαιης πράξης της. Σηκωνόταν νωρίς το πρωί, μαγεύερε φτωχικά ό,τι έβρισκε και έστρωνε τραπέζι σαν να τους περίμενε για φαγητό. Ας είναι καλά ο Κωνσταντής, σκεφτόταν με ευγνωμοσύνη, που περνούσε καθημερινά και της έφερνε τρόφιμα.

Από μακριά άκουγε την καμπάνα της Γλυκοφιλούσας το απόγευμα της Μ. Πέμπτης και αναλογιζόταν με νοσταλγία:

-Τώρα θα ξενυχτάνε οι γυναίκες για να στολίσουν τον Επιτάφιο, και προσπαθούσε από μακριά ν' αφουγκραστεί τις ψαλμωδίες.

Ποτέ πριν δεν είχε συνειδητοποιήσει πόσο τα είχε αγαπήσει όλα αυτά, τις συνήθειες του τόπου της. Ο Άρης μια- δυο φορές πέρασε από το μυαλό της, αλλά τον απώθησε βιαστικά.

Η εβδομάδα των Παθών κύλησε σε κλίμα ιδιαίτερης ευλάβειας και συγκίνησης. Ολόκληρο το νησί πενθούσε για τον Θεάνθρωπο και για τους δυο συγχωριανούς τους, που έφυγαν από τη ζωή τόσο άδικα. Πολλά μάτια δάκρυσαν κατά την έξοδο του Επιταφίου και την περιφορά του στην κεντρική πλατεία του χωριού. Ακόμα και η φωνή του παπα-Χαράλαμπου «έσπασε» στα εγκώμια . «Η ζωή εν τάφω...»

Η Ανάσταση βρήκε το χωριό να λάμπει με πεντακάθαρες ασβεστωμένες αυλές φορτωμένες με βουκαμβίλιες και βασιλικά. Ο χαρμόσυνος ήχος της καμπάνας έφτανε ως την Απολλωνία. Ωστόσο, εκείνη την χρονιά δεν έπεσαν βαρελότα, λόγω των νεκρών. Ούτε έγινε το καθιερωμένο γλέντι στην πλατεία ανήμερα την Κυριακή του Πάσχα. Ο καθένας γιόρτασε συγκρατημένα στο σπίτι του οικογενειακά. Το πένθος βάραινε ακόμα το νησί.

Εκτός από τη φιλόλογο, την Όλγα, που ήταν ντόπια, οι άλλοι δύο εκπαιδευτικοί είχαν ήδη αναχωρήσει για την Αθήνα. Ο Σταύρος θα ξαναγύριζε για να ολοκληρώσει την σχολική χρονιά ως τις αρχές Ιουνίου. Μάλιστα, σκεφτόταν να κάνει και τις διακοπές του στο νησί. Πλέον με δυσκολία το αποχωριζόταν κατά τις αργίες και η Αθήνα τον έπνιγε ασφυκτικά.

Η Αγγελική όμως μετρούσε με αδημονία τις μέρες ως το Πάσχα για να φύγει επιτέλους! Δεν θα ξαναγύριζε, το είχε αποφασίσει. Θα έπαιρνε αναρρωτική άδεια ώσπου να τελειώσει η σχολική χρονιά. Τα νεύρα της είχαν κλονιστεί και άλλωστε δεν ένιωθε πια ευπρόσδεκτη στο νησί.

Ο Απρίλης προχωρούσε με ηλιόλουστες μέρες και γλυκές ευωδιαστές νύχτες, που προμήνυαν τον ερχομό του καλοκαιριού. Κάθε απόγευμα ο Κωνσταντής ανέβαινε ως το σπίτι της Απολλωνίας –ένα μήνα τώρα- για να δει την Κατερίνα και να της πάει κάτι για να μαγειρέψει. Γνώριζε πλέον ότι ζούσε σε απόλυτη φτώχεια. Αλλά και εκείνη με χαρά περίμενε τις επισκέψεις του. Συχνά τον υποδεχόταν στην αυλή και κάθονταν έξω ώσπου να βασιλέψει ο ήλιος πορφυρός μέσα στα κύματα του Αιγαίου αντίκρυ τους.

- Πώς θα ζήσεις, Κατερίνα; την ρώτησε μια μέρα σοβαρός.

- Θα δουλέψω την «Γοργόνα», του απάντησε εκείνη. Σ' ένα μήνα θ' αρχίσουν να' ρχονται οι ξένοι στο νησί.

- Και τους υπόλοιπους εννιά μήνες; την ξαναρώτησε εκείνος στον ίδιο τόνο.

- Κάτι θα γίνει, έκανε αυτή αδιάφορα ανασηκώνοντας τους ώμους της.

- Άκου, Κατερίνα, άρχισε να λέει ο Κωνσταντής με σοβαρό ύφος, εμένα οι δουλειές μου πάνε καλά. Εκτός από τα γίδια, τ' αμπέλια προκόβουν. Κάναμε σχέδια με τον πατέρα μου να φτιάξουμε οινοποιείο εδώ πιο κάτω στην άκρη του γκρεμού. Νομίζω πως θα πάει πολύ καλά! Κάτι τέτοιο δεν υπάρχει στο νησί.

Μιλούσε όλο ενθουσιασμό, με έξαψη στα σκούρα μάτια του σαν να το οραματιζόταν! Η Κατερίνα τον άκουγε σιωπηλή με τα μάτια καρφωμένα στο πέλαγος.

-Είναι η καλύτερη τοποθεσία, συνέχισε εκείνος φανερά ενθουσιασμένος. Θα το φτιάξουμε όμορφο για να έρχονται οι ξένοι να φάνε και να πιούνε το κρασί μας με θέα ολόκληρο το Αιγαίο. Ειδικά τούτη την ώρα που βασιλεύει ο ήλιος είναι παράδεισος!

-Ήρθες για να μου προσφέρεις δουλειά, Κωνσταντή; τον διέκοψε χαμογελαστή η Κατερίνα.

-Ήρθα για να σου προτείνω γάμο, Κατερίνα! της απάντησε ο Κωνσταντής με σταθερή φωνή.

Εκείνη έμεινε εμβρόντητη να τον κοιτάζει με το στόμα ανοιχτό.

-Και δεν θα δεχτώ καμιά αντίρρηση! συμπλήρωσε εκείνος αποφασιστικά.

Χρειάστηκαν λίγα λεπτά για να ξαναβρεί την φωνή της η Κατερίνα και τελικά τον ρώτησε κοιτώντας τον κατάματα με σοβαρή φωνή:

-Κωνσταντή, είναι τρελό αυτό που λες! Οι δικοί σου θα πεθάνουν από τη θλίψη τους, το νησί θα με λιντσάρει, το σκέφτηκες καλά;

-Τίποτα από αυτά δεν θα γίνει, την αποστόμωσε εκείνος. Οι δικοί μου θα το δεχτούν και το νησί θα σωπάσει όταν θα'σαι πια γυναίκα μου!

-Και θα παντρευτείς μια φόνισσα, μια δαιμόνισσα; διαμαρτυρήθηκε ξανά εκείνη με πίκρα χαμηλώνοντας το κεφάλι.

-Δεν σε φοβάμαι, Κατερίνα, της απάντησε ήρεμα ο Κωνσταντής. Δεν είσαι πλάσμα του κόσμου τούτου και δεν φταις... της έκανε αγγίζοντας δειλά τις άκρες των μαλλιών της.

-Και τι σε κάνει να πιστεύεις ότι εσύ θα με εξημερώσεις; ρώτησε εκείνη ρίχνοντας το βλέμμα της πάλι μακριά στα κόκκινα κύματα.

-Το ότι σ' αγαπώ! της ομολόγησε με θάρρος ο Κωνσταντής για πρώτη φορά μετά από τόσα χρόνια.

Η βαριά σιωπή που επικράτησε ανάμεσά τους επισφράγισε την απόφασή τους.

Κεφάλαιο 18ο

Η είδηση έπεσε σαν βόμβα στο νησί. Μέσα σε λίγους μόνο μήνες είχαν διαδραματιστεί τόσα συγκλονιστικά γεγονότα, που διατάραζαν την ήρεμη καθημερινότητα του: το σκάνδαλο της παράνομης σχέσης του γιατρού με την συγχωριανή τους καταρχάς, το διπλό φονικό έπειτα και τώρα η αναγγελία του αρραβώνα της Κατερίνας με τον Κωνσταντή. Όλο το νησί έπεσε σύσσωμο πάνω του για να του αλλάξει γνώμη, αλλά εκείνος παρέμενε ανένδοτος.

- Παιδί μου, τι πας να κάνεις; του φώναζε απελπισμένος ο Θοδωρής ξανά και ξανά.

- Την δαιμόνισσα θα βάλεις σπίτι μας; πεταγόταν από την άλλη η μάνα του. Τι παιδιά θα κάνετε; Διαβολοσπέρματα;

- Ωχου! Παρατήστε με! τους απόπαιρνε εκείνος νευριασμένος. Τίποτα απ' όλα αυτά δεν θα γίνει. Την απόφασή μου εγώ την πήρα, σας αρέσει ή όχι! δήλωνε πεισματικά.

- Ξεροκέφαλε! μουρμούριζε ο πατέρας του με απόγνωση, αγύριστο κεφάλι!

Χρόνια γνώριζαν οι δικοί του την αγάπη του γι' αυτό το κορίτσι. Λες και είχε γεννηθεί για να την αγαπά και να υποφέρει σιωπηλά. Μέσα τους βαθιά γνώριζαν ότι δεν θα έσβηνε αυτό το παντοδύναμο συναίσθημα, ό,τι κι αν του έλεγαν εκείνοι. Αργά ή γρήγορα θα συναινούσαν σ' αυτόν τον αταίριαστο γάμο, αλλά αντιστέκονταν ακόμα όσο μπορούσαν. Έβαλαν και τους φίλους του μεσολαβητές για να τον συνετίσουν, αλλά εκείνος παρέμενε ανένδοτος: θα έδιναν λόγο τον Μάιο για τους αποδεχτεί το νησί και μετά, προς το τέλος του καλοκαιριού, θα γινόταν και ο γάμος.

-Χριστιανέ μου, έκανε η μάνα του, οι δικοί της είναι ακόμα άλιωτοι στο χώμα!

-Το ξέρω, μάνα, απαντούσε εκείνος, αλλά είναι μόνη και αβοήθητη. Με χρειάζεται!

-Μόνη και αβοήθητη αυτή που τους «κανόνισε» με ένα πιάτο φαί! κάγχασε ο Θοδωρής, που ο θερμόαιμος χαρακτήρας του ήταν αδύνατο να συγκρατηθεί μπροστά σε αυτήν την αναπάντεχη τροπή των γεγονότων. Ναι, τώρα σε χρειάζεται. Σ' αγαπάει όμως όσο εσύ; Το σκέφτηκες άραγε αυτό;

-Σώπα, πατέρα! βρόντηξε ο Κωνσταντής, αυτή η γυναίκα σε λίγο καιρό θα είναι η νύφη σου, σ' αρέσει δεν σ' αρέσει! Ναι, μπορεί τώρα να μην ξέρει τι νιώθει, αλλά με τον καιρό θα το καταλάβει. Θα την κάνω να μ' αγαπήσει!

Οι γονείς του κουνούσαν σιωπηλά το κεφάλι τους με απόγνωση.

-Καλώς τα δέχτηκες, Δενσποινιώ! έλεγε θρηνώντας και σιγοβράζοντας από θυμό ο Θοδωρής στην γυναίκα του κι εκείνη σώπαινε συγκαταβατικά. Από την φύση της άλλωστε ήταν

ήπιος, καλόβολος άνθρωπος, μόνο να, θρηνούσε ακόμα την συνομήλικη και αδικοχαμένη φίλη της, την Άννα και τον γιο της . Όμως εδώ που είχαν φτάσει τα πράγματα, τι άλλο να έκανε; Δεν ήθελε να χάσει τον μοναχογιό της, το καμάρι του νησιού! Όμορφο και προκομμένο παλικάρι με καρδιά λιονταριού. Όλες τον ήθελαν κι εκείνος διάλεξε την μία, την διαφορετική. Αν κάποιος μπορεί να εξημερώσει μια ανεραΐδα, ίσως και να είναι αυτός... σκέφτηκε τελικά η Δέσποινα παρηγορώντας κάπως τον εαυτό της και τελικά έδωσε την συγκατάθεσή της.

Ο αρραβώνας έγινε στα μέσα του Μάη σε στενό οικογενειακό κύκλο στο σπίτι του Κωνσταντή. Μόνο το ζευγάρι, οι γονείς του γαμπρού και ο παπά Χαράλαμπος, που ευλόγησε τις βέρες, ήταν παρόντες. Ο Κωνσταντής ασπάστηκε την Κατερίνα στοργικά στο μέτωπο και μετά κάθισαν όλοι στο τραπέζι. Ευτυχώς που μαγεύειρα εγώ! σκεφτόταν η Δέσποινα. Η Κατερίνα έτρωγε σιωπηλή, αγέλαστη και ο νους της ταξίδευε σ' ένα άλλο μακάβριο τραπέζι λίγους μήνες πριν...

Εκείνο το φιλί στο μέτωπο ήταν στην ουσία το πρώτο άγγιγμα του Κωνσταντή προς την αγαπημένη του. Κι άλλες δυο φορές στο παρελθόν την είχε αρπάξει στην αγκαλιά του, όταν την έβγαλε από την φλεγόμενη αποθήκη στην Απολλωνία κι όταν την έσωσε από το ορισμένο χωριό την μοιραία νύχτα του φονικού. Πώς σφυροκοπούσε η καρδιά του τότε κρατώντας το πολύτιμο φορτίο στα χέρια του, σφίγγοντάς το προστατευτικά πάνω του! Ωστόσο, εκείνη παρέμενε ένα άψυχο κορμί, ένα άδειο κέλυφος στα χέρια του.

Τουλάχιστον, μετά τον αρραβώνα οι αντιδράσεις των ντόπιων κόπασαν. Η Κατερίνα πλέον έχαιρε κάποιας κοινωνικής αποδοχής. Άλλωστε και η ίδια αποτελούσε πρότυπο εργατικότητας: το σπίτι της στην Απολλωνία έλαμπε από καθαριότητα, ενώ τα απογεύματα πήγαινε και βοηθούσε στο χτίσιμο του οινοποιείου του αρραβωνιαστικού της.

-Γερή σαν μουλάρι και ακούραστη! δεν μπορούσε να μην θαυμάσει ο Θοδωρής την αξιοσύνη της νύφης του.

Οι νυχτερινές εξορμήσεις της στην Παλιά Βρύση ή στον ναό της Απολλωνίας είχαν κοπεί μαχαίρι, μετά από εκείνο το διήμερο που είχε περάσει εκεί πριν το φονικό. Φοβόταν να πάει ξανά μόνη. Φοβόταν τον εαυτό της, την φύση τη. Μόνο καμιά φορά περπατούσε προς τα εκεί με τον Κωνσταντή, που της κρατούσε το χέρι τρυφερά. Ήθελε να την αρπάξει, να την γεμίσει φιλία, να της εξομολογηθεί πόσα χρόνια την λαχταρούσε κρυφά, αλλά έκανε υπομονή. Η Ανεραΐδα του δεν είχε εξημερωθεί ακόμα.

Τα απογεύματα –φανερά πλέον- ανέβαινε μόνη της στο νεκροταφείο κι άναβε τα καντήλια της μητέρας και του αδερφού της. Πολλές συγχωριανές της, που έκαναν τα σαββατόβραδα την ίδια δουλειά για τους δικούς τους νεκρούς, την έβλεπαν να χύνει πικρά δάκρυα πάνω στον τάφο.

-Ποιος ξέρει ποιος δαίμονας μπήκε μέσα της τότε.... σχολίαζαν σιγανά μεταξύ τους νιώθοντας κάποιον οίκτο πλέον γι' αυτό το μοναχικό πλάσμα.

Η άνοιξη πέρασε γρήγορα κι έδωσε την θέση της στο ζεστό καλοκαίρι. Ο καυτός ήλιος έλουζε την Χώρα και τις ακρογιαλιές, τα τζιτζίκια τραγουδούσαν ακούραστα στα αλμυρικά της Εμπατής και το πρώτο κύμα τουριστών κατέφτασε στο νησί, σαν μικρό σμήνος μελισσών.

Ο Σταύρος, παρότι είχε πια τελειώσει η σχολική χρονιά, δεν είχε αναχωρήσει ακόμα για την Αθήνα. Συχνά καθόταν στη βεράντα του Νικηφόρου, που ήταν κρεμασμένη κυριολεκτικά πάνω στον κόλπο του λιμανιού, χτισμένη – όπως και το σπίτι ολόκληρο- πάνω στον βράχο. Καθόντουσαν με τις ώρες εκεί οι δύο άντρες πίνοντας ουζάκι και ρεμβάζοντας το πέλαγος με συζητήσεις ατελείωτες.

- Τώρα καταλαβαίνω, είπε ο Σταύρος μια μέρα, γιατί οι ντόπιοι αποκαλούν τους τουρίστες «βαρβάρους». Μετά από όσα έγιναν- καλά ή άσχημα, ανθρώπινα ή μη- είναι σαν να εισβάλουν ξένοι στα οικογενειακά μας!

Ο αρχαιολόγος γέλασε.

- Σε μάγεψε και σένα το νησί! του είπε χαμογελαστά.

- Αυτό είναι αλήθεια, παραδέχτηκε ο Σταύρος αναστενάζοντας. Τόσο, που δήλωσα ξανά την περιοχή πρώτη στις προτιμήσεις μου για διορισμό την ερχόμενη χρονιά.

Εκείνη την ώρα, η «Γοργόνα», ολόλευκη με μια μόνο κόκκινη γραμμή κάτω από την κουπαστή της περιμετρικά, περνούσε από μπροστά τους, καθώς ξεκινούσε το δρομολόγιό της για τις πλησιέστερες ακτές του νησιού. Η Κατερίνα στεκόταν όρθια στην πρύμνη διευθύνοντας το ξύλινο πηδάλιο με το δεξί της χέρι και ατένιζε περήφανα τον ορίζοντα μπροστά της, ενώ τα λυτά της μαλλιά ανέμιζαν στη θαλασσινή αύρα. Μέσα στην βάρκα επέβαιναν τέσσερις παραθεριστές, που τραβούσαν διαρκώς φωτογραφίες και γελούσαν.

Οι δύο άντρες σώπασαν για λίγο θαυμάζοντας την εικόνα της, ώσπου να βγει από το λιμάνι. Πρώτος ο Νικηφόρος διέκοψε την σιγή, κάνοντας συνειρμούς:

-Ο γιατρός έδωσε τελικά κανένα σημάδι ζωής;

-Μπα! εξαφανίστηκε την ημέρα της κηδείας, απάντησε απογοητευμένος ο Σταύρος. Μαύρη πέτρα έριξε πίσω του και αυτός και η δασκάλα!

-Αυτή καλύτερα, σχολίασε ο Νικηφόρος, είχε αγριέψει πολύ, δεν ταίριαζε άλλο εδώ.

-Πώς ήμασταν και πώς γίναμε! έκανε λυπημένος ο μαθηματικός.

-Θα' ρθουν άλλοι φίλοι, τον παρηγόρησε ο αρχαιολόγος, μια κοπέλα ίσως...

-Άντε γεια μας! έκανε ο Σταύρος αφήνοντας στην άκρη τις μελαγχολικές σκέψεις και σήκωσε το ποτήρι του.

-Εις υγείαν! αντιχαιρέτησε ο Νικηφόρος. Ζούμε στον παράδεισο και αυτό από μόνο του αρκεί!

Η «εισβολή» των τουριστών, πάντως, βοήθησε το χωριό να ξεπεράσει κάπως τα γεγονότα του χειμώνα. Οι περισσότεροι νησιώτες είχαν πλέον πολλή δουλειά στα ενοικιαζόμενα δωμάτια και στα μαγαζιά, με αποτέλεσμα να προσγειωθούν στην καθημερινότητα της βιοπάλης: οι ταβέρνες έψηναν ασταμάτητα όλη μέρα και τα θερινά στέκια του νησιού άνοιξαν ξανά και –καθώς ήταν λιγοστά- ασφυκτιούσαν νύχτα- μέρα από τον κόσμο.

Το οινοποιείο της οικογένειας του Κωνσταντή ήταν σχεδόν έτοιμο. Με τα πρώτα σταφύλια του Αυγούστου θα έμπαινε σε λειτουργία. Τα επίσημα εγκαίνια όμως θα γίνονταν μετά τα καλοκαίρι, αφού θα είχε τελεστεί ο γάμος του Κωνσταντή και της Κατερίνας. Προς το παρόν, λειτουργούσαν στο χώρο αυτό μόνο η ωραία καφετέρια και το εστιατόριο με θέα το ηλιοβασίλεμα στα διάσπαρτα γειτονικά νησιά: την Φολέγανδρο, την Μήλο και την Κίμωλο. Οι ξένοι δεν χόρταιναν να βγάζουν εκεί φωτογραφίες!

Ο Θοδωρής έτριβε τα σκληρά, ροζιασμένα χέρια του από ικανοποίηση, που ήταν ολοφάνερα αποτυπωμένη στο τραχύ πρόσωπό του. Οι δουλειές του για πρώτη φορά πήγαιναν πρίμα. Χρειάστηκε να ζήσει όλη του τη ζωή κάνοντας τη σκληρή δουλειά του κτηνοτρόφου, που του επέτρεπε απλώς μια αξιοπρεπή διαβίωση, για να γνωρίσει επιτέλους οικονομική ανάκαμψη τώρα, ενώ κόντευε τα πενήντα. Λες και του' φερε γούρι η κατσικοπόδαρη, σκεφτόταν με κρυφή χαρά. Κι εκείνη όμως δούλευε ακούραστη. Από το πρωί στις οχτώ έκανε δρομολόγια για τους τουρίστες με τη βάρκα της και μετά κατευθείαν ερχόταν στο οινοποιείο για να βοηθήσει στην κουζίνα ή πήγαινε να βοσκήσει τα γίδια. Αυτή η αξιοσύνη της σε συνδυασμό με τη σιωπή της την είχαν καταστήσει –κατά κάποιο τρόπο- αποδεκτή από τα πεθερικά της και κατ' επέκταση από το υπόλοιπο νησί.

Καμιά φορά, όταν ευκαιρούσε ο Κωνσταντής, την συνόδευε στα δρομολόγια της «Γοργόνας» κι έκανε και ο ίδιος συχνά βουτιές στα κρυστάλλινα νερά του νησιού.

-Έλα, βρε Κατερίνα, και συ! την καλούσε μέσα από τη θάλασσα, εδώ εσύ κάποτε έκανες μπάνιο μέσα στο καταχείμωνο!

-Άσε, άλλη φορά! έλεγε συνήθως εκείνη αποφεύγοντας το νερό.

Κατά κάποιο περίεργο τρόπο, το φοβόταν. Στο νου της ερχόταν εκείνο το μπάνιο στον Άγιο Νικόλαο με τον Άρη, που κόντεψε να τον πνίξει. Έπειτα, η ανάμνηση των νυχτερινών βουτιών της στη θάλασσαν της προκαλούσε σύγκρου. Το «αίμα» της κόρης του Θόα την καλούσε ακόμα κι εκείνη αντιστεκόταν, όσο μπορούσε. Ήθελε να τα βάλει όλα πίσω της, για πρώτη φορά να καταφέρει να ζήσει φυσιολογικά. Γι' αυτό αποποιήθηκε τις παλιές της συνήθειες, κοίμισε τις ορμές του νεανικού της κορμιού.

Η πεθερά της συνέχεια γκρίνιαζε που φορούσε ακόμα εκείνο το τρισάθλιο μακρύ σκούρο φόρεμα κι επέμενε να πάνε μαζί απέναντι στην Ίο να ψωνίσει δυο- τρία ρούχα της προκοπής. Η Κατερίνα δυσφορούσε στην σκέψη αυτή, αλλά δεν θέλησε να της χαλάσει το χατίρι.

- Όπως θέλετε, έκανε υπάκουα.

- Αρραβωνιασμένη είσινι, παιδί μου, της είπε μαλακά εκείνη και όμορφη! Η ματιά της την μέτρησε από πάνω μέχρι κάτω, όμορφη σαν νεράιδα!

Ένα μεσημέρι του Ιουλίου το νησί «έβραζ» από τις καυτές ακτίνες του «βασιλιά». Σπάνια ένιωθαν πραγματική ζέστη οι νησιώτες, αλλά εκείνες τις μέρες επικρατούσε συγχρόνως και άπνοια, που καθιστούσε την ατμόσφαιρα ιδιαίτερα πνιγηρή.

Η Κατερίνα, με την συντροφιά του Κωνσταντή, οδηγούσε την «Γοργόνα» προς το Βαθό μεταφέροντας ένα ζευγαράκι. Σε όλη την διαδρομή ήταν αγκαλιασμένο και αντάλλαζε φιλία. Ο Κωνσταντής κοιτούσε αντίθετα προς το πέλαγος νιώθοντας το αίμα του να «βράζει», ενώ η Κατερίνα ατένιζε το πουθενά ευθεία μπροστά της. Αισθάνονταν και οι δυο αμυγδαλίες. Η διαδρομή κράτησε μισή ώρα, που τους φάνηκε όμως ατελείωτη. Η ακτή, τέλος, πρόβαλε άκρως δελεαστική μπροστά τους με λευκά και διάφανα βότσαλα, που διακρίνονταν ολοκάθαρα μέσα από τα πρασινογάλαζα νερά. Το νεαρό ζευγάρι άφησε επιφωνήματα θαυμασμού μπροστά στο θέαμα.

- Άντε, Κατερίνα, κάνε και συ μια βουτιά και σε δυο ώρες θα' ρθω να σε πάρω! την πρόετρεψε καλόκαρδα ο Κωνσταντής .

Εκείνη αρχικά δίσταζε να μείνει στην παραλία μαζί με το ζευγαράκι. Ωστόσο η ακτή ήταν έτσι φτιαγμένη από τη φύση της ώστε να χωρίζεται στα δύο από έναν μεγάλο βράχο. Έτσι απομόνωνε ένα κομμάτι της από την υπόλοιπη παραλία. Το ζευγαράκι στο μεταξύ είχε ήδη κατέβει και έστηνε τη σκηνή του στη μια πλευρά. Η Κατερίνα θα μπορούσε να πάει στην άλλη και ούτε που θα την έπαιρναν χαμπάρι.

- Καλά! συμφώνησε χαρούμενη και μετά από λίγα λεπτά δισταγμού ανασήκωσε το φόρεμά της για να πηδήσει στα ρηγά .

Μόλος δεν υπήρχε και έτσι η βάρκα έβγαζε τους τουρίστες ως ένα σημείο, που τους έφτανε το νερό στα γόνατα και συνέχιζαν από κει με τα πόδια ως έξω στην παραλία. Το βλέμμα του Κωνσταντή έπεσε πάνω στις χυτές γάμπες της και ξεροκατάπιε.

- Σε δυο ώρες! επανέλαβε με αλλοιωμένη φωνή φεύγοντας με τη βάρκα.

Το ζευγαράκι σήκωσε τα χέρια του χαιρετώντας τον δείχνοντάς του ότι τον άκουσαν.

Στην αρχή, η Κατερίνα καθόταν πίσω από τον βράχο ξυπόλητη αφήνοντας το κύμα να της βρέχει τα ακροδάχτυλα των ποδιών. Τα νέα παιδιά κολυμπούσαν αφήνοντας χαρούμενες κραυγές. Θα ήταν στην ηλικία της περίπου. Εκείνος την κυνηγούσε για να την βυθίσει κι εκείνη τσίριζε. Όταν τελικά την έφτανε, την έπνιγε στα φιλά.

Ένα άλλο αλμυρό φιλά ήρθε στο μυαλό της. Τι να γινόταν άραγε ο Άρης; Όλο αυτόν τον καιρό οι ενοχές της δεν την άφηναν να τον σκεφτεί καν. Ωστόσο, όσο περνούσε ο καιρός, συνειδητοποιούσε ότι θυσιάσε ό, τι πολυτιμότερο είχε- την οικογένειά της - για ένα ψέμα. Στην σκέψη αυτή ένιωθε θυμό μέσα της για τον πρώην αγαπημένο της. Αλλά μήπως κι αυτή ήταν καλύτερη; Διαρκώς έκανε αυτές τις σκέψεις και αυτομαστιγωνόταν.

Το ζευγαράκι είχε χορτάσει πια το μπάνιο του και μπήκε μέσα στην μικρή σκηνή για να προστατευθεί από τον καυτό ήλιο. Βρήκε την ευκαιρία η Κατερίνα να βγάλει το φόρεμά της και να γλιστρήσει στο νερό σαν χέλι. Αχ, αυτή η αίσθηση! Πόσο καιρό είχε να την νιώσει! Έκανε δυο βουτιές απανωτές ως τον πολύχρωμο βυθό και μετά με γρήγορες απλωτές ανοίχτηκε στο πέλαγος. Η άγρια φύση της ελευθερώθηκε μεμιάς, έγινε ένα με το υγρό στοιχείο. Για πρώτη φορά- μετά από μήνες- ένιωθε επιτέλους ξανά ζωντανή. Ούτε που κατάλαβε πως πέρασε η ώρα! Τώρα κολυμπούσε κάτω από την επιφάνεια του νερού, κοντά στις σπηλιές με τα πολύχρωμα ψάρια. Άγνωστο το πόσο μπορούσε να κρατήσει την αναπνοή της μέσα στο υγρό στοιχείο. Λες και διέθετε βράγχια αντί για πνεύμονες!

Όταν όμως τελικά βγήκε στην επιφάνεια βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τον Κωνσταντή, που στο μεταξύ είχε επιστρέψει με την «Γοργόνα» και είχε βουτήξει κι αυτός στα δροσερά νερά. Μέσα από τα κύματα διαγράφονταν τα γραμμωμένα μπράτσα του, το φαρδύ του στέρνο, ενώ σταγόνες αλμύρας έσταζαν στο μέτωπό του από τα υγρά μαλλιά του. Με δυο απλωτές έφτασε κοντά της. Έκανε να την φιλήσει, αλλά εκείνη τραβήχτηκε προσπαθώντας με τα χέρια της να καλύψει τη γύμνια της.

-Μη! αναφώνησε, δεν είμαι έτοιμη ακόμα...

Ο Κωνσταντής σφίχτηκε, αλλά υποχώρησε.

- Όπως θες, της είπε βλοσυρός.

- Σε παρακαλώ, έκανε εκείνη, γύρνα προς τα κει για να βγω και να ντυθώ!

- Καλά, Κατερίνα, απάντησε με πίκρα εκείνος και γύρισε προς το πέλαγος.

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα, αλλά τελικά δεν κρατήθηκε: γύρισε και έριξε μια κλεφτή ματιά πίσω του. Εκείνη τη στιγμή ακριβώς η Κατερίνα έβγαινε στην ακτή ολόλαμπρη μέσα στην γύμνια της. Το θαλασσινό νερό σχημάτιζε ρυάκια που έτρεχαν κατά μήκος της λυγερής της πλάτης κι έπεφταν στους ολοστρόγγυλους γλουτούς για να καταλήξουν στα μακριά της πόδια... Θαμπώθηκε ο Κωνσταντής. Αχ γιατρέ, σκέφτηκε με ζήλια, πώς να μην πλανηθείς από τέτοιο πλάσμα! Σε εκείνον όμως είχε δοθεί κι ας μην ήταν αντάξιος της αγάπης της, συνέχισε να κάνει πικρές σκέψεις. Κι ας ήταν λίγος! Επί μήνες δεν μπορούσε να πάρει μια απόφαση για το ποια γυναίκα αγαπούσε και όταν τα πράγματα δυσκόλευαν το έβαζε στα πόδια. Αντίθετα, αυτός – σίγουρος ανέκαθεν για τα αισθήματά του- έκανε υπομονή και την διεκδικούσε σταθερά και αθόρυβα, αλλά η Κατερίνα παρέμενε ένα κομμάτι πάγος.

-Άντε, Κωνσταντή! η φωνή της Κατερίνας διέκοψε το νήμα των σκέψεών του από την ακτή .

Η νεράιδα του –ντυμένη πια- και το νεαρό ζευγάρι με τα σακίδια περασμένα στους ώμους τον περίμεναν στα ρηχά. Με δυο- τρεις απλωτές έφτασε στην «Γοργόνα» και πήδηξε μέσα. Στήθηκε όρθιος κάτω από τον καυτό ήλιο. Το γερό αθλητικό κορμί του μαρτυρούσε την καταγωγή του. Ήταν γέννημα κι αυτός του Θόα, του νησιού με τα μαγικά πλάσματα, και η καρδιά του άντεχε ακόμα. Δεν θα έκανε πίσω, αν δεν κέρδιζε την καρδιά αυτής της γυναίκας. Χρόνια τώρα ήταν το όνειρό του και για πρώτη φορά ήταν τόσο κοντά ώστε να ελπίζει πως κάποτε θα μπορούσε να το αγγίξει. Ναι, κάποτε θα τον αγαπούσε η Κατερίνα όσο κι αυτός. Παρόμοιο αίμα κυλούσε στις φλέβες τους, ήταν παιδιά του ίδιου θαλάσσιου δαίμονα. Η μοίρα τους δεν θα μπορούσε παρά να είναι κοινή, όσο δρόμο κι αν χρειαζόταν να διανύσουν για να καταλήξουν μαζί.

Κεφάλαιο 19ο

Ο γάμος του Κωνσταντή και της Κατερίνας έγινε ένα απόγευμα προς το τέλος του Αυγούστου στο εκκλησάκι των Αγίων Πάντων, που ήταν χτισμένο μέσα στον περίβολο του Μοναστηριού. Εκεί ανάμεσα στα ερειπωμένα από αιώνες κελιά, που τώρα έκαναν τις φωλιές τους τα αγριοπούλια, μακριά από τον κόσμο σε στενό οικογενειακό κύκλο ενώθηκαν οι δύο νέοι. Παρόντες ήταν μόνο το ζευγάρι, οι γονείς του γαμπρού και ο Νικηφόρος. Ήταν ο μοναδικός που δέχτηκε να τους παντρέψει, γιατί μπορεί οι ντόπιοι σιωπηλά να είχαν αποδεχτεί την Κατερίνα ξανά, αλλά δεν θα συγγένευαν και με μια φόνισσα. Αυτό πήγαινε πολύ!

Η νύφη φορούσε ένα μακρύ απλό λευκό φόρεμα, που είχε αγοράσει στην Ίο μαζί με την πεθερά της και είχε σηκώσει τα μαλλιά της ψηλά σε κότσο, που αναδείκνυε τον ψηλό, ολόλευκο λαιμό της. Στα χέρια της κρατούσε μια απλή αυτοσχέδια ανθοδέσμη. Σαν οπτασία! σκέφτηκε ζαλισμένος ο Κωνσταντής όταν την αντίκρισε στο λιθόστρωτο προαύλιο του παλιού Μοναστηριού. Αλλά και οι υπόλοιποι δεν μπορούσαν να μην παραδεχτούν ότι αποτελούσαν το πιο όμορφο ζευγάρι του νησιού, πέρα από κάθε αμφιβολία!

Ο παπά Χαράλαμπος άλλαξε τις βέρες, τα στέφανα και τους έσυρε στο χορό του Ησαΐα κάνοντάς τους επισήμως συζύγους. Η καρδιά του Κωνσταντή κόντευε να σπάσει από τη συγκίνηση. Από μικρό παιδί είχε ονειρευτεί την σκηνή αυτή αμέτρητες φορές! Σε όλη την διάρκεια της τελετής της έριχνε κλεφτές ματιές δίπλα του. Το γεωμετρικό της προφίλ διαγράφονταν ήρεμο στις αυστηρές γραμμές του, απόκοσμο και το χέρι της παρέμενε παγωμένο μέσα στο δικό του.

Μετά την τελετή, επακολούθησε οικογενειακό δείπνο στο σπίτι του Κωνσταντή μαζί με τον κουμπάρο τους φυσικά και αργά πλέον το βράδυ οι νεόνυμφοι επέστρεψαν στο σπιτάκι της Απολλωνίας, όπου θα περνούσαν την υπόλοιπη ζωή τους. Ο Κωνσταντής ένιωθε πολύ παραγμένος, σαν να ζούσε ένα οικείο όνειρο ξανά και ξανά! Η Κατερίνα όμως παγερή ξεκούμπωσε το φόρεμά της και το άφησε να σωριαστεί στα πόδια της μένοντας γυμνή σαν κέρινη κούκλα μπροστά του.

Του δόθηκε ψυχρά, με απάθεια, σαν πεθαμένη. Όλη τη νύχτα ο Κωνσταντής δεν μπόρεσε να κοιμηθεί. Την έβλεπε να κοιμάται αναπνέοντας ήρεμα δίπλα του, θαύμαζε την αγαλματένια της γύμνια και πονούσε. Δεν είχε γίνει δική του ακόμα. Ποιος ξέρει αν θα γινόταν ποτέ... Είχαν αρχίσει να λαλούν οι πετεινοί όταν πια έκλεισε τα μάτια του.

Οι επόμενες μέρες κύλησαν με παρόμοιο τρόπο: Η Κατερίνα, ως υποδειγματική σύζυγος, σηκωνόταν νωρίς το πρωί και συγύριζε το σπιτάκι με την αυλή και το κοτέτσι πιο πέρα. Έπειτα μαγείρευε και το μεσημέρι περίμενε τον άντρα της να γυρίσει από τ' αμπέλια και να φάνε μαζί. Το απόγευμα πήγαιναν και οι δύο να βοηθήσουν στο οινοποιείο ή εκείνη πραγματοποιούσε τα τελευταία δρομολόγια της «Γοργόνας» προς τις γειτονικές παραλίες. Ποτέ δεν παρέλειπε να πεταχτεί για λίγο ως το νεκροταφείο για ν' ανάψει τα καντήλια των δικών της και το βράδυ επέστρεφε στο συζυγικό κρεβάτι. Έβγαζε τα ρούχα της μηχανικά και ξάπλωνε δίπλα στον άντρα της με απάθεια. Τα πρώτα βράδια ο Κωνσταντής δεν μπορούσε να της αντισταθεί κι ας ένιωθε το σμίξιμό τους παγερό, σαν να έλειπε το πνεύμα της από εκεί και είχε αφήσει πίσω του ένα άψυχο σώμα μόνο. Ένα βράδυ όμως δεν άντεξε. Τραβήχτηκε απότομα από πάνω της και ξάπλωσε δίπλα σκυθρωπός.

-Τι έπαθες; τον ρώτησε εκείνη απορημένη.

-Δεν ξέρεις; της πέταξε εκείνος γεμάτος οργή, δεν καταλαβαίνεις; και πετάχτηκε όρθιος φορώντας το παντελόνι του.

-Που πας; τον ρώτησε ξανά η Κατερίνα ανήσυχη.

-Έξω να πάρω αέρα! της απάντησε άγρια εκείνος και βγήκε στην αυλή.

Ένα τεράστιο ολοστρόγγυλο ματωμένο φεγγάρι ανέτειλε μέσα από το σκοτεινό βάραθρο μπροστά του. Η καρδιά του πονούσε. Στο μυαλό του ερχόταν ξανά μια παλιά εικόνα, που την είχε απωθήσει, χωρίς ωστόσο να καταφέρει να την θάψει: η Κατερίνα μισόγυμνη πάνω στην παλιά κασέλα να δίνεται με πάθος και λαχτάρα στον γιατρό, όπως ποτέ δεν δόθηκε σε εκείνον. Ένωσε ξανά δάκρυα ν' αυλακώνουν το πρόσωπό του, όπως τότε, την ημέρα των γενεθλίων του.

Από εκείνη τη νύχτα δεν την ξανάγγιξε. Η Κατερίνα, ίσως από ενοχή, γινόταν ακόμα πιο εργατική, ενώ δεν έβγαινε ούτε για μια βόλτα μόνη έξω από το σπίτι της, με εξαίρεση την τακτική της επίσκεψη στο νεκροταφείο.

Τα εγκαίνια του οινοποιείου προετοιμάζονταν πυρετωδώς μαζί με το πρώτο τους κρασί. Ένας μήνας είχε περάσει από τον γάμο και όλα πήγαιναν ρολόι. Η οικογένεια του Κωνσταντή –για πρώτη φορά– ανθούσε οικονομικά. Ο Θοδωρής έλαμπε από ικανοποίηση. Όσο να πεις, ήταν τώρα ισχυρός οινοπαραγωγός και επιχειρηματίας, σεβαστός από ολόκληρο το νησί και όχι φτωχός κτηνοτρόφος. Μόνο η γυναίκα του μπορούσε να διακρίνει την θλίψη στα μάτια του παιδιού της, που μαράζωνε.

-Δεν είσαι ευτυχισμένος, Κωνσταντή, του είπε κάποτε περνώντας τα δάχτυλά της μέσα από το σγουρό πλούσιο μαλλί του.

-Καλά είμαι! της απάντησε απότομα εκείνος.

-Δεν είσαι, ξανάπε εκείνη, αλλά θα γίνεις. Θέλει καιρό για να κάνεις δική σου μια ανεραΐδα. Δεν νικιέται εύκολα ο δαίμονας, παιδί μου....

Ο Κωνσταντής στράφηκε και την κοίταξε άφωνος.

- Εσύ έχεις τα κότσια, του είπε περήφανα η Δέσποινα. Ο άλλος ήταν αδύναμος.

Τα εγκαίνια του οινοποιείου έγιναν μετά του Σταυρού στις είκοσι του Σεπτέμβρη, ένα ζεστό απόγευμα που ο ήλιος έδνε χρωματίζοντας σε φλογερούς τόνους τα αντικρινά νησιά κάτω από τα πέτρινα μπαλκόνια του οικογενειακού μαγαζιού, που ήταν «σκαρφαλωμένα» κυριολεκτικά στον βράχο. Όλο το νησί παρευρίσκονταν εκεί για να δοκιμάσει το γλυκόπιτο κρασί τους .

-Πω, πω, κυρ Θεοδωρή, έκανε με θαυμασμό ο δήμαρχος, την καλύτερη θέση έπιασες εδώ! κι έκανε μια χειρονομία προς τον αιγαιοπελαγίτικο ορίζοντα.

-Πράγματι, συμφώνησε ο κουμπάρος τους, ο Νικηφόρος, ρεμβάζοντας προς τα κύματα.

Ο παπά Χαράλαμπος ήταν έτοιμος για τον αγιασμό, ενώ δεν παρέλειψε να φέρει και το βιολί μαζί του για το γλέντι αργότερα. Γιορτή κρασιού χωρίς μουσική δεν γινόταν!

Το οινοποιείο έσφυζε από ζωή, σαν κυψέλη γεμάτη μέλισσες. Νησιώτες ντυμένοι με τα καλά τους και λιγοστοί πια επισκέπτες περιηγούνταν στους χώρους της εντυπωσιακής επιχείρησης με ένα ποτήρι κρασί στο χέρι. Άλλοι είχαν πιάσει τα τραπέζια στο πιο ψηλό επίπεδο του μαγαζιού με την δραματική θέα, άλλοι σχημάτιζαν εύθυμα «πηγαδάκια» στις βεράντες και στο εσωτερικό με το πέτρινο τζάκι και τις υπέροχες θαλασσογραφίες στους τοίχους. Άλλο ένα όμορφο στέκι για όλες τις εποχές, σκέφτονταν.

Ανάμεσά τους βρίσκονταν και ο Σταύρος, που ήταν ξανά ο μαθηματικός στο Γυμνάσιο και στο Λύκειο του νησιού, η Όλγα –η φιλόλογος- και η νέα δασκάλα. Ήταν μια μικροκαμωμένη ξανθούλα χαμηλών τόνων και με γλυκό χαμόγελο, γύρω στα είκοσι πέντε. Επίσης, προς ανακούφιση όλων, είχε καταφτάσει στο νησί πρόσφατα και εκείνη τη βραδιά στα εγκαίνια βέβαια ως επίσημη καλεσμένη η νέα αγροτική γιατρός, που ευτυχώς ήταν γυναίκα! Λίγο στριφνή, αποστεωμένη, με τα αυστηρά ματάκια της πίσω από τα θολά γυαλιά της να αστράφτουν έξυπνα, αλλά τουλάχιστον δεν θα είχαν άλλες ιστορίες μαζί της.

Όλοι θαύμαζαν την προκοπή της οικογένειας του Κωνσταντή, την αξιοσύνη τους, αλλά περισσότερο το νιόπαντρο ζευγάρι: Ψηλός και ρωμαλέος αυτός και η Κατερίνα μια νεράιδα, που πατούσε στην γη χωρίς τα φτερά της. Είχε επιτέλους εγκαταλείψει τα παλιά της ρούχα κι εκείνη τη βραδιά φορούσε ένα αέρινο γαλάζιο φόρεμα που άφηνε ακάλυπτα τα τορνευτά μπράτσα και τις χυτές γάμπες της, που στηρίζονταν σε ψηλοτάκουνα πέδιλα –για πρώτη φο-

ρά- και της έδιναν άλλον αέρα. Προς έκπληξη όλων, φάνταζε ως γυναίκα πια και όχι σαν αε- ρικό, πιο γήινη, γεμάτη νιάτα και ζωή! Μόνο η Δέσποινα μπορούσε να διακρίνει μια αδιό- ρατη ψυχρότητα ανάμεσα στο ανδρόγυνο, πέρα από την εντυπωσιακή τους εξωτερική εικό- να.

Το γλέντι κράτησε ως τις πρώτες πρωινές ώρες με μουσική και χορό. Όταν πια έφτασε το νιόπαντρο ζευγάρι ξημερώματα στο σπίτι της Απολλωνίας, η Κατερίνα έσπευσε να βγάλει επιτέλους τα παπούτσια της. Αυτά τα τακούνια την πέθαιναν, δεν έλεγε να τα συνηθίσει με τίποτα. Όλο το βράδυ ανακατευόταν και ένιωθε ένα σφίξιμο στην κοιλιά της χαμηλά. Όταν όμως έσκυψε ξεθεωμένη από την κούραση και το ξενύχτι για να ξεκουμπώσει τα πέδιλά της, όλα γύρω της σκοτεινίασαν. Αρπάχτηκε από ένα έπιπλο μπροστά της για να μην πέσει.

-Κατερίνα! έκανε με λαχτάρα ο Κωνσταντής κι έτρεξε δίπλα της να την στηρίξει. Τι έπαθες; την ρώτησε φανερά ανήσυχος.

-Τίποτα, τίποτα... μουρμούρισε εκείνη, κουρασμένη είμαι.

-Πώς τίποτα! διαμαρτυρήθηκε εκείνος ανασηκώνοντας της το πρόσωπο από το πηγούνι απα- λά, εσύ είσαι άσπρη σαν το πανί!

Την έβαλε να ξαπλώσει και της έφερε ένα ποτήρι νερό. Κάθισε δίπλα της στο κρεβάτι παρατηρώντας την προσεχτικά.

-Πιες αυτό και θα τηλεφωνήσω στην γιατρό να έρθει γρήγορα, της είπε αποφασιστικά κι έ- κανε ν' ανασηκωθεί.

-Δεν χρειάζεται, τον πρόλαβε η Κατερίνα πιάνοντάς τον από τον καρπό του. Δεν είμαι άρρω- στη, Κωνσταντή, συνέχισε σοβαρά κοιτώντας τον κατάματα. Έγκυος είμαι... πρόσθεσε δειλά χαμηλώνοντας το κεφάλι .

-Τι; έκανε ο Κωνσταντής και πετάχτηκε όρθιος από την απρόσμενη χαρά.

Όπως και να είχαν τα πράγματα μεταξύ τους, αυτό ήταν το πολυτιμότερο δώρο που του είχε ποτέ δοθεί. Τρελός από ευτυχία τριγύριζε στα δωμάτια, φιλούσε την Κατερίνα, χόρευε και τραγουδούσε ταυτόχρονα σαν παλαβός.

-Θα ξυπνήσεις όλο το νησί, τρελέ! τον μάλωνε λάμποντας εκείνη, που δεν έπαυε να εκ- πλήσσει από το μέγεθος των συναισθημάτων του άντρα της.

-Αυτό θέλω κι εγώ! φώναξε εκείνος σαν μεθυσμένος, ε! ξυπνήστε, Θασιώτες, θα γίνω πατέ- ρας!

Βγήκε έξω στην νύχτα και στάθηκε στο χείλος του γκρεμού, παίρνοντας βαθιά ανάσα.

-Θα κάνει το παιδί μου! κραύγασε στα κύματα με όλη του τη δύναμη. Το δικό μου παιδί!

Ἦθελε να πανηγυρίσει τη νίκη του πάνω στα στοιχειά. Η ηχώ αντιλάλησε την κραυγή του ως τους γύρω λόφους. Την έφτασε ως την Απολλωνία, νικητήρια ιαχή στο ναό του αρχαίου δαίμονα.

Κεφάλαιο 20ο

Το χαρμόσυνο νέο ανακοίνωσε ο Κωνσταντής πρώτα στους γονείς του. Ο Θωδωρής καμάρωνε για το πρώτο του εγγόνι, ενώ η Δέσποινα του ψιθύρισε κρυφά στ' αυτί με ικανοποίηση:

-Τώρα το μέρωσες το θεριό, το 'κανες δικό σου!

Ο Κωνσταντής δεν κρατιόταν. Το επόμενο κιόλας βράδυ κάλεσε τον κουμπάρο και τους φίλους του στο οινοποιείο για να το γιορτάσουν. Το κρασί έρρεε άφθονο.

- Καλά τα κατάφερες, Κωνσταντή, του είπε ο Νικηφόρος χτυπώντας τον φιλικά στην πλάτη. Δουλειά, οικογένεια, όλα πάνε ρολόι!

- Στην υγεία του Κωνσταντή ! έκαναν όλοι σηκώνοντας τα ποτήρια τους εύθυμα.

- Στην υγεία του γιου ή της κόρης μου! απάντησε εκείνος συγκινημένος.

Όσο στρογγύλευε η κοιλίτσα της Κατερίνας, τόσο περισσότερο αποδεκτή γινόταν από τον κοινωνικό περίγυρο. Σαν να είχαν περάσει χρόνια από εκείνα τα μακάβρια γεγονότα της περασμένης άνοιξης. Ο Κωνσταντής την πρόσεχε ιδιαίτερα να μην κουραστεί, να μην στενοχωρηθεί. Ακόμα και τα πεθερικά της την αντιμετώπιζαν πλέον με μια συγκρατημένη τρυφερότητα.

-Πάψε πια, κόρη μου, να εργάζεσαι τόσο σκληρά! την μάλωνε συχνά η Δέσποινα.

-Να προσέχεις τον εγγονό μας! της έλεγε γελαστός ο Θωδωρής.

Η σχέση του ζευγαριού βέβαια δεν είχε αλλάξει ιδιαίτερα. Τίποτα το ερωτικό δεν υπήρχε ανάμεσά τους. Ο Κωνσταντής την λαχταρούσε μέσα του, αλλά τώρα εκείνη ήταν έγκυος στο παιδί του και αυτό προείχε. Άλλωστε, η εγκυμοσύνη αυτή την είχε κάνει πιο ανθρώπινη, πιο προσιτή, με έναν μάλλον αδερφικό τρόπο βέβαια. Πάντως, έδειχνε –έστω κι έτσι- να τρέφει κάποια αισθήματα γι' αυτόν. Συνεπώς, ο Κωνσταντής έκανε υπομονή για άλλη μια φορά.

Εκείνος ο χειμώνας κύλησε αργά, ήρεμα με ζεστές οικογενειακές γιορτές τα Χριστούγεννα, όπως δεν τις είχε ξαναζήσει ποτέ πριν η Κατερίνα. Καθόταν δίπλα στο τζάκι του οινοποιείου με τις ώρες. Χαίδευε ασυναίσθητα την κοιλιά της και τα μάτια της γέμιζαν φλόγες.

Πόσες φορές δεν σκέφτηκε την μάνα της, την Άννα, τώρα που κι αυτή βίωνε πρωτόγνωρα συναισθήματα μητρότητας! Κι ο Τάκης, που θα γλεντούσε στο πρωτοχρονιάτικο ρεβεγιόν

στο «Αλώνι», όπως κάθε χρόνο! Όλα πήγαν χαράμι, θυσία στο άπιαστο, σκεφτόταν νιώθοντας φοβερές τύψεις. Μέσα στο μυαλό της τα γεγονότα του παρελθόντος δεν είχαν αλληλουχία. Θυμόταν αποσπασματικά κάποιες σκηνές, όπως το ότι ανέβηκε στο ναό της Απολλωνίας πριν γίνει το κακό. Όχι όμως ότι έμεινε δυο ολόκληρες μέρες και νύχτες εκεί. Σαν να μην ήταν αυτή, αλλά η σκιά του εαυτού της. Ακόμα και η ιδέα να ρίξει ποντικοφάρμακο στο φαγητό των δικών της, δεν ήταν σίγουρη από που ξεπήδησε.

-Διώξε τις μαύρες σκέψεις, Κατερίνα! της έλεγε τότε προστατευτικά ο Κωνσταντής χαϊδεύοντας τα μαύρα μαλλιά της.

Γνώριζε πλέον καλά να την «διαβάζει» χωρίς να μιλούν. Ίσως και να αναπλήρωνε το κενό του χαμένου αδερφού... Η σκέψη αυτή τον πίκραине, αλλά η κοιλιά της γυναίκας του, που μεγάλωνε, διασκόρπιζε τους φόβους του.

Άλλωστε κι εκείνη προσπαθούσε να ξεπεράσει και να ξεχάσει το μακάβριο φονικό. Από τότε που χάθηκαν οι δικοί της άνθρωποι, ο Κωνσταντής ήταν η μόνη της οικογένεια. Μια φορά μόνο είδε τη μάνα της σ' ένα όνειρο, που έμοιαζε τόσο αληθινό! Φορούσε, λέει, η Άννα το καλό της φόρεμα και περνούσε μπροστά από την κόρη της σαν ξένη μέσα σ' ένα «ποτάμι» κόσμου.

-Μάνα! Είσαι ζωντανή; της φώναξε με λαχτάρα η Κατερίνα κι έτρεξε κοντά της.

Εκείνη γύρισε προς το μέρος της βλοσυρή και με ένα βουητό μπήκε βίαια μέσα στο σώμα της, πασχίζοντας να γίνουν ένα! Τινάχτηκε η κόρη αλαφιασμένη από τον βραχνά. Χάιδεψε προστατευτικά την κοιλιά της και με τρόπο ψέλλισε:

-Μάνα....

Ο χειμώνας έδωσε τη θέση του στην γλυκιά άνοιξη με πρώιμο Πάσχα. Η Κατερίνα δεν ήθελε να χάσει ούτε στιγμή από τις ακολουθίες, αν και είχε βαρύνει αρκετά και αυτό τη δυσκόλευε να σταθεί όρθια για πολλή ώρα στην εκκλησία. Η εγκυμοσύνη της πήγαινε πολύ, το διαπίστωναν όλοι καθημερινά: εκτός από την φουσκωμένη κοιλιά, το υπόλοιπο σώμα της παρέμενε όπως ήταν. Είχε όμως αποκτήσει μια γλυκιά λάμψη στο πρόσωπο, στα μάτια, που την έκανε πιο ανθρώπινη. Οι συγχωριανοί της βέβαια ήταν πάντα επιφυλακτικοί απέναντί της, αλλά τουλάχιστον είχε αρχίσει να ζει μια φυσιολογική ζωή, μακριά από τις ερημιές και τις νυχτερινές περιπλανήσεις. Δεν την φοβόντουσαν πια. Οι άντρες την χαιρετούσαν στον δρόμο και οι γυναίκες της παραχωρούσαν θέση στην εκκλησία για να καθίσει.

Είχε μπει ο Μάης, όταν η Κατερίνα σηκώθηκε με κόπο από το κρεβάτι της ένα πρωί, γιατί ένιωθε το λαιμό της ξερό. Δίπλα της ο Κωνσταντής κοιμόταν βαθιά, σημάδι ότι ήταν

χάραμα ακόμα. Έκανε να σηκωθεί, αλλά αισθάνθηκε υγρά να καταβρέχουν τα πόδια της και να πέφτουν στο πάτωμα.

-Κωνσταντή! έβγαλε μια κραυγή έκπληξης.

-Τί' ναι; τινάχτηκε εκείνος μονομιάς από τον ύπνο.

-Γεννάω! του απάντησε ταραγμένη.

-Να πάρω τη γιατρό τηλέφωνο να έρθει, είτε εκείνος και με ένα σάλτο πετάχτηκε ως την τραπεζαρία.

Όταν επέστρεψε στην κρεβατοκάμαρα, η Κατερίνα είχε ξαπλώσει ξανά στο κρεβάτι με πρόσωπο αλλοιωμένο από τον πόνο.

-Κωνσταντή, του είπε με βραχνή φωνή, το μωρό έρχεται... βοήθησέ με! και τον κοίταζε κευτικά με τα πελώρια μάτια της.

Του κόπηκαν τα πόδια. Για λίγο όμως. Έπειτα έτρεξε αποφασιστικά κοντά της. Είχε ξεγεννήσει πολλές γίδες στο παρελθόν, κάτι ήξερε!

-Θα τα καταφέρουμε! της είπε με σταθερή φωνή και της χαμογέλασε για να της δώσει θάρρος.

Όταν κατέφτασε μισή ώρα αργότερα η γιατρός βρήκε το ζευγάρι να χαμογελά ευτυχισμένο, κρατώντας ένα μικροσκοπικό ροζ πλάσμα στην αγκαλιά τους. Η Κατερίνα παρατηρούσε με λαχτάρα την κόρη της να την επεξεργάζεται με τα πελώρια μάτια της.

-Έχει τα μάτια σου, της είπε ο Κωνσταντής με ανείπωτη γλύκα χαϊδεύοντας το ιδρωμένο της μέτωπο, και πολλά μαλλάκια! πρόσθεσε γελώντας.

Εκείνη ανασήκωσε την ματιά της δακρυσμένη και του είπε παρακλητικά:

-Να την πούμε Άννα;

-Καλώς ήρθες, Άννα, στο νησί μας! έκανε εκείνος και φίλησε απαλά την άκρη του μικρού εύθραυστου κεφαλιού.

Κεφάλαιο 21ο

Πέρασαν δέκα ολόκληρα χρόνια, όταν ο Άρης Στεργίου πήρε την απόφαση να ξαναπατήσει το πόδι του στη Θασιά. Όχι ότι το επιδίωξε ο ίδιος, αλλά υπέκυψε στο επίμονο αίτημα της γυναίκας του να επισκεφτούν ξανά τον τόπο των πρώτων τους διακοπών ως ζευγάρι.

-Θυμάσαι πόσο ωραία είχαμε περάσει τότε; τον ρωτούσε νοσταλγικά η Στέλλα.

-Θυμάμαι... απαντούσε διαφορούμενα εκείνος.

Έφτασαν λοιπόν ένα μεσημέρι του Ιουλίου στο λιμάνι της Εμπατής μαζί με τα οχτάχρονα δίδυμα αγοράκια τους, δύο ξανθοί άγγελοι με γαλανά μάτια, πιστά αντίγραφα της μητέρας τους.

Ο Άρης αγωνιούσε πολύ σε όλη τη διάρκεια του ταξιδιού και υπέφερε από ζαλάδες. Αυτοί οι ίλιγγοι, που ξεκίνησαν όταν έκανε το αγροτικό του στο νησί, τον βασάνιζαν ακόμα. Είχε ήδη πάρει ένα χάπι και δεν είχε αισθανθεί ιδιαίτερη βελτίωση, γιατί είχε κύμα και κουνούσε αρκετά το πλοίο. Άραγε θα τον αναγνώριζαν; αναρωτιόταν σιωπηλά. Πήγαιναν χρόνια από τότε και είχε αλλάξει και ο ίδιος δραματικά: καταβεβλημένος, με γυαλιά που έκρυβαν τα μελιά μάτια του και με αισθητά αραιωμένα τα μαλλιά του κεφαλιού του. Άραγε, πώς να είναι εκείνη; αναλογίστηκε ακούσια, αλλά αμέσως απόδιωξε την σκέψη αυτή από το μυαλό του.

Όταν επιτέλους πάτησαν το πόδι τους στην προκυμαία, ο Άρης ανάσανε βαθιά με ανακούφιση. Το θαλασσινό αεράκι του δρόσισε ευχάριστα το ταλαιπωρημένο πρόσωπο. Μπροστά τους απλώνονταν το λιμάνι, σχεδόν απαράλλαχτο, όπως τότε. Βέβαια, είχαν ανοίξει κι άλλα μαγαζιά, είχαν χτιστεί κάποιες επιπρόσθετες πανσιόν, αλλά τίποτα δεν είχε αλλοιώσει την γραφικότητά του.

-Θεέ μου, είναι όπως ακριβώς το θυμάμαι! αναφώνησε χαρούμενα η Στέλλα.

Περπάτησαν ως τις βάρκες, εκεί που έσκαγε το κύμα, για να παραλάβει τις βαλίτσες τους το παιδί από τα ενοικιαζόμενα δωμάτια. Είχαν κάνει κράτηση για ένα διαμέρισμα πάνω στον βράχο του λιμανιού ώστε να έχουν τα παιδιά εύκολη πρόσβαση στη θάλασσα. Ήδη δεν κρατιόντουσαν: έτρεχαν πάνω-κάτω στην άμμο αφήνοντας χαρούμενες κραυγές.

-Θα ταχτοποιήσουμε τα πράγματα και θα έρθουμε για μπάνιο κατευθείαν, έκανε ζωηρά η Στέλλα, δεν κρατιούνται τα θηρία μας!

-Εγώ θα ξαπλώσω, είπε κουρασμένα ο Άρης.

-Αγάπη, είσαι καλά; τον ρώτησε εκείνη παρατηρώντας το ιδρωμένο, χλωμό του πρόσωπο.

-Λίγο ζαλισμένος, τα γνωστά, έκανε ξέπνοα ο γιατρός.

-Καλά, του απάντησε η γυναίκα του. Εμείς πάντως σήμερα θα είμαστε εδώ μπροστά για μπανάκι. Αν νιώσεις καλύτερα, έλα να μας βρεις . Από αύριο πάμε στις πιο μακρινές παραλίες.

Το βλέμμα της πλανήθηκε στην προκυμαία σαν να έψαχνε κάτι. Τέλος, αναφώνησε θριαμβευτικά χτυπώντας παλαμάκια σαν παιδί:

-Να και η «Γοργόνα»! Θυμάσαι; Υπάρχει ακόμα και μάλιστα είναι φρεσκοβαμμένη σαν καινούργια!

Ο Άρης παραπάτησε και στηρίχτηκε στον ώμο της γυναίκας του .

- Άρη; έκανε ανήσυχα εκείνη.

- Πρέπει να ξαπλώσω ...ξανάπε ο γιατρός σκουπίζοντας τον ιδρώτα από το μέτωπό του κατάκοπος.

Πέρασε το μεσημέρι του στο κρεβάτι, ενώ στ' αυτιά του έφταναν οι χαρούμενες φωνές των παιδιών στην παραλία. Ανασηκώθηκε με προσοχή και βγήκε στην βεράντα, που ήταν σχεδόν μετέωρη πάνω από το κύμα. Μπροστά του η θάλασσα του λιμανιού ήρεμη, πεντακάθαρα άστραφτε κάτω από τον ήλιο. Παραπέρα δυο πάπιες κολυμπούσαν αμέριμνες προς τα βράχια βουτώντας κατά καιρούς για να ψαρέψουν την λεία τους. Λίγο πιο πάνω ήταν το σπίτι του Νικηφόρου, του αρχαιολόγου, σκαρφαλωμένο στον βράχο κι αυτό. Άραγε, τι να κάνει αυτός; σκέφτηκε ο Άρης με νοσταλγία.

Κάτω στην παραλία, λιγοστές παρέες ξάπλωναν στη χρυσή άμμο ή έπαιζαν ρακέτες. Ο Ιούλιος μόλις είχε μπει και το νησί ακόμα δεν ασφυκτιούσε από τουρίστες. Να και η Στέλλα με τα μικρά αγόρια, που πλατσούριζαν μέσα στα νερά σαν δελφινάκια! Παρατηρούσε την γυναίκα του: δεν είχε αλλάξει καθόλου, αν και ήταν συνομήλικοι. Το κορμί της μαυρισμένο μέσα στο κίτρινο μπικίνι της δεν μαρτυρούσε με κανένα τρόπο ότι είχε γεννήσει δύο παιδιά. Ενώ αυτός... Οι ίλιγγοι τον είχαν καταβάλει τόσο πολύ!

Γύρισε ξανά στο κρεβάτι του. Το απόγευμα θα ανέβαιναν στη Χώρα και στην Απολλωνία. Έπρεπε επειγόντως να συνέλθει για να μπορέσει να το αντιμετωπίσει, σκέφτηκε και το στομάχι του μεμιάς σφίχτηκε.

Λίγες ώρες αργότερα ένιωθε καλύτερα. Νοίκιασε ένα αυτοκίνητο κι ανέβηκαν όλοι μαζί στη Χώρα. Η Στέλλα, φορώντας ένα κοντό κόκκινο φόρεμα και με τα ξανθά μαλλιά ξέπλεκα στους ώμους της, περπατούσε σαν κοριτσάκι κρατώντας τα αγοράκια της από το χέρι στα πλακόστρωτα σοκάκια. Κάθε λίγο κοντοστεκόταν για να παρατηρήσει κάτι οικείο.

-Να! αναφώνησε με ενθουσιασμό, σε αυτό το σπιτάκι δεν έμενες όταν έκανες το αγροτικό σου; ρώτησε τον άντρα της.

-Πράγματι, συμφώνησε ταραγμένος εκείνος αναγνωρίζοντάς το.

-Θυμάσαι τα βράδια εδώ; του έκανε πονηρά εκείνη κλείνοντάς του το μάτι ναζιάρικα.

-Πώς δεν θυμάμαι! αναστέναξε εκείνος και στο μυαλό του ήρθε ένα γυμνό κορμί ξαπλωμένο πάνω του με μακριά μαύρα μαλλιά ριγμένα στο πρόσωπό του... Η καρδιά του χοροπήδησε άταχτα.

Αναζήτησε το παλιό «στοιχειωμένο» αρχοντικό δίπλα, αλλά μάλλον είχε κατεδαφιστεί. Ένωσε μια απρόσμενη θλίψη μέσα του. Όταν οδηγούσε πριν στον φιδωτό δρόμο προς την Χώρα, απέφυγε να κοιτάξει την Παλιά Βρύση στα μισά της διαδρομής, αλλά τελικά αυτά τα «μαγεμένα» σημεία του νησιού μάλλον του είχαν λείψει περισσότερο, αν και ενδόμυχα τα φοβόταν ακόμα.

Είχαν φτάσει στην πλατεία. Θαύμασαν την εκκλησία της Γλυκοφιλούσας, ενώ τα μικρά κυνηγιόντουσαν τριγύρω στο ασβεστωμένο πλακόστρωτο. Δίπλα βρισκόταν το μικρό ταβερνάκι, η «Θράκα», που έτρωγε τότε με τον Σταύρο και την Αγγελική.

-Να ο παπάς! Ζει ακόμα! έκανε ενθουσιασμένη η Στέλλα και τον τράβηξε προς τα κει για να τον χαιρετήσουν από κοντά.

Αναγκαστικά την ακολούθησε ο Άρης με βαριά καρδιά. Στη γυναίκα του δεν είχε αναφέρει ποτέ τίποτα σχετικά με τα γεγονότα του νησιού, παρά μόνο τον τραγικό θάνατο μιας γυναίκας και του γιου της, που ξεψύχησαν στα χέρια του κι αυτό τον κλόνησε έκτοτε ανεπανόρθωτα. Φοβόταν λοιπόν μη φτάσει κάτι άλλο στ' αυτιά της .

Στο πρώτο τραπέζι κάθονταν ο δήμαρχος, ο παπά Χαράλαμπος με ελαφρώς γκριζαρισμένη την γενειάδα του και ο Νικηφόρος πίνοντας ρακόμελα. Τους υποδέχτηκαν με εγκαρδιότητα, προσκαλώντας τους να καθίσουν μαζί τους.

- Αχ, άλλη φορά! απολογήθηκε η Στέλλα, θέλουμε να προλάβουμε το ηλιοβασίλεμα στην Απολλωνία.

-Δεν έχουν αλλάξει καθόλου! παρατήρησε έκπληκτος ο Άρης όταν απομακρύνθηκαν προς το αυτοκίνητό τους.

- Είναι το κλίμα φαίνεται, αστειεύτηκε η Στέλλα. Και είναι πάντα τόσο καλοδεχτικοί! πρόσθεσε κεφάτη.

Ευτυχώς! σκέφτηκε ο Άρης με ανακούφιση.

Στον δρόμο για την Απολλωνία συνάντησαν το οινοποιείο στα δεξιά τους .

-Εδώ θα' ρθούμε για φαγητό και καλό κρασί αργότερα, πρότεινε με επιμονή η Στέλλα, διάβασα στον τουριστικό οδηγό πως είναι το καλύτερο στέκι του νησιού!

Ο Άρης δεν μπορούσε παρά να συμφωνήσει. Το αντίθετο θα κινούσε υποψίες. Φοβόταν όμως τις απρόσμενες συναντήσεις, γιατί αναγνώρισε την επωνυμία του οινοποιείου.

Λίγο πριν φτάσουν στον ναό του Απόλλωνα, ένα άλλο πολυτελές σπίτι ορθώθηκε πιο κάτω περήφανο κοντά στο χείλος του γκρεμού.

-Μπαμπά, μαμά, κοιτάζετε ένα σπίτι! έκαναν τα παιδιά με θαυμασμό δείχνοντάς το.

-Και τι θέα! Όλο το Αιγαίο στα πόδια τους! συμπλήρωσε η Στέλλα.

-Στάσου λίγο, έκανε στον άντρα της, να το χαζέψουμε.

Έμειναν εκεί για λίγα λεπτά σταματημένοι, χωρίς να βγουν από το αυτοκίνητο. Ο Άρης πάσχιζε με αγωνία να θυμηθεί. Ήταν σχεδόν σίγουρος ότι εκεί βρισκόταν παλιά το μικρό σπίτι της Κατερίνας, αλλά το μέρος είχε αλλάξει πολύ για να είναι σίγουρος.

Ξάφνου, ένα μικρό κοριτσάκι βγήκε τρεχάτο στην αυλή. Φορούσε ένα λευκό φορεματάκι και είχε μακριά σκούρα μαλλιά λυτά ως την μέση της. Θεέ μου! σκέφτηκε ο Άρης με το στόμα ανοιχτό. Λες;

-Ει, χάζεψες; τον σκούνηξε απαλά η Στέλλα. Ξεκίνα, θα χάσουμε το ηλιοβασίλεμα!

Ο ναός της Απολλωνίας ορθώνονταν αναλλοίωτος στο νοτιοδυτικό άκρο του νησιού περιτριγυρισμένος από τα μικρά ξωκλήσια. Τίποτα δεν είχε αλλάξει εδώ για αιώνες. Βουβοί και οι τέσσερις από άγνωστο δέος παρακολουθούσαν τον ήλιο που έδυε με όλη του τη μεγαλοπρέπεια στο πέλαγος.

- Να η Φολέγανδρος, η Σίκινος, έδειχνε η Στέλλα με ενθουσιασμό στους γιους της στον πορφυρό ορίζοντα κι εκεί πίσω αχνά διαγράφεται η Κίμωλος!

- Ελάτε να σας βγάλω φωτογραφία, πρότεινε ο Άρης για να κρύψει την συγκίνησή του, που δεν έμεινε όμως απαρατήρητη από την γυναίκα του.

- Θυμάσαι τις βόλτες μας εδώ; του έκανε τρυφερά.

- Θυμάμαι... απάντησε εκείνος και στον νου του εισέβαλε ένα παθιασμένο βιαστικό σμίξιμο με την Κατερίνα μέσα στον αρχαίο ναό πριν δέκα χρόνια. Ανάμεσα στις αιωνόβιες κολώνες με τ' αγριοπούλια να κράζουν διαγράφοντας νοητούς κύκλους από πάνω τους εκείνοι αγκομαχούσαν για να χορτάσει ο ένας τον άλλον.

- Πώς να ξεχάσω;... πρόσθεσε σιγανά.

Είχε αρχίσει πια να νυχτώνει όταν έφτασαν στο οινοποιείο. Κάθισαν σε ένα τραπέζι στην πιο ψηλή βεράντα του μαγαζιού με την καλλίτερη θέα. Γύρω τους τα πορφυρά χρώματα του ορίζοντα γίνονταν βαθύ μωβ και η θάλασσα μπλε σκούρα, σχεδόν μαύρη.

-Έξυπνος επιχειρηματίας έστησε αυτό το μαγαζί, παρατήρησε η νεαρή δικηγόρος κοιτάζοντας ολόγυρά της. Ποιος να είναι άραγε;

Η απάντηση ήρθε αμέσως: ο Κωνσταντής ψηλός, αθλητικός τους πλησίασε χαμογελώντας με ένα μπουκάλι κρασί στο χέρι. Τους είχε εντοπίσει από την πρώτη στιγμή που κατέφθασαν και ταράχτηκε πολύ. Η Κατερίνα ευτυχώς ήταν σπίτι με τη μικρή Άννα.

Η ταραχή του δεν διέφυγε από την προσοχή της Δέσποινας. Τον πλησίασε παρατηρώντας αυτήν τη νεόφερτη οικογένεια, που είχε καθίσει έξω στην ψηλή βεράντα.

- Είναι ο λεγάμενος ή με γελούν τα μάτια μου; ρώτησε σε κοφτό τόνο τον γιο της.

- Αυτός είναι... μουρμούρισε με σκληρό βλέμμα ο Κωνσταντής. Τι θέλει πάλι εδώ ; αναρωτήθηκε με θυμό.

Η Δέσποινα έβαλε τα χέρια στην μέση της και του είπε αυστηρά:

- Ό,τι και να θέλει, δικός του λογαριασμός! Δεν τον βλέπεις πώς κατάντησε; παρηγόρησε τον γιο της. Σωστός γέρος! Ενώ εσύ! τον ενθάρρυνε με ειλικρινές βλέμμα.

- Δίκιο έχεις, μάνα! απάντησε εκείνος παίρνοντας θάρρος.

Πήρε λοιπόν ένα μπουκάλι από το καλύτερο κρασί τους και κατευθύνθηκε προς το τραπέζι τους πιο ήρεμος.

-Καλώς ήρθες, γιατρέ, ξανά στο νησί μας! είπε γελαστά, όχι χωρίς προσπάθεια βέβαια.

-Καλώς σας βρήκα, Κωνσταντή! αντιχαιρέτησε ξαφνιασμένος ο γιατρός παρατηρώντας τον από την κορυφή ως τα νύχια.

Ωραίος άντρας! σκέφτηκε με ζήλια θαυμάζοντας το στητό κορμί, τις πλούσιες μαύρες μπούκλες που στεφάνωναν το κεφάλι του. Σαν να μην είχε περάσει μια μέρα από τότε που τον θυμόταν.

-Το κρασί το κερνάει το μαγαζί μου, είπε ο Κωνσταντής θριαμβευτικά ακουμπώντας το στην μέση του τραπεζιού.

Είχε καταλάβει από το βλέμμα του γιατρού ότι υπερτερούσε στην σύγκριση.

-Δικό σας είναι το οινοποιείο; ρώτησε με ενδιαφέρον η Στέλλα.

-Οικογενειακή επιχείρηση! απάντησε με καμάρι εκείνος. Όλοι δουλεύουμε εδώ: οι γονείς μου, εγώ και η γυναίκα μου, η Κατερίνα, τόνισε το τελευταίο ρίχνοντας μια διαπεραστική ματιά στο γιατρό.

Η ταραχή του Άρη δεν του πέρασε απαρατήρητη.

Επομένως, η μικρή στο σπίτι προς την Απολλωνία είναι κόρη τους! σκέφτηκε με θλίψη ο Άρης.

-Πολλά άλλαξαν, γιατρέ, από τότε που έφυγες, συνέχισε να τον χτυπά αλύπητα με τα λόγια του ο Κωνσταντής.

-Το βλέπω, ψέλλισε ξεψυχισμένα ο γιατρός.

-Καλή σας διασκέδαση λοιπόν! τους ευχήθηκε τελικά εκείνος κι απομακρύνθηκε από κοντά τους.

Η Στέλλα διέκρινε την ταραχή του άντρα της, αλλά την απέδωσε στις παλιές συναντήσεις. Άραγε βρίσκεται κι εκείνη εδώ; αναρωτιόταν διαρκώς ο Άρης ρίχνοντας κλεφτές ματιές τριγύρω, αλλά μάταια.

- Άρη, εσύ είσαι; ακούστηκε μια αντρική φωνή πίσω του.

Γύρισε προς εκείνο το τραπέζι έκπληκτος:

-Σταύρο; ρώτησε.

-Παλιόφιλε! πετάχτηκε ο ξανθός νέος από την θέση του και τον αγκάλιασε σφιχτά χτυπώντας τον φιλικά στην πλάτη, που χάθηκες;

Για αρκετή ώρα στέκονταν όρθιοι και κοιτάζονταν. Ο Σταύρος ήταν ίδιος με τότε. Τι διάβολο; Μαγικά φίλτρα έχει αυτό το νησί και είναι όλοι αγέραστοι; αναρωτήθηκε μέσα του ο γιατρός. Δεν σκέφτονταν όμως το ίδιο ο μαθηματικός, που μάλλον αναγνώρισε πρώτα την Στέλλα και μετά τον μεσόκοπο κύριο δίπλα της με τα αραιά μαλλιά. Θυμόταν ότι είχε δει μια φωτογραφία της κάποτε, όταν έκανε ο Άρης το αγροτικό του στο νησί. Την είχε τοποθετήσει αρχικά στο γραφείο του, ενώ μετά κατέληξε στο συρτάρι του, λόγω του νέου πάθους του με την Κατερίνα. Ήταν τραβηγμένη από το πρώτο καλοκαίρι, που είχαν περάσει μαζί στο νησί: οι δυο τους αγκαλιασμένοι κι ευτυχισμένοι με τα μαγιά τους και φόντο την παραλία του λιμανιού. Ήθελε από ώρα να του μιλήσει, αλλά και πάλι δεν ήταν σίγουρος. Όταν όμως είδε τον Κωνσταντή να τους πλησιάζει και να τους μιλά βεβαιώθηκε για την ταυτότητα του παλιού του φίλου: ήταν ο Άρης Στεργίου με σάρκα και οστά δέκα ολόκληρα χρόνια μετά!

Συστήθηκαν με εγκαρδιότητα μεταξύ τους. Στο τραπέζι του Σταύρου καθόταν μια γλυκιά καστανόξανθη κοπέλα με αμυγδαλωτά μάτια και ένα ζωηρό αγοράκι με έξυπνη φατσούλα, γύρω στα έξι.

-Η γυναίκα σου και το παιδί σου; ρώτησε τον φίλο του ο Άρης με έκπληξη.

Εκείνος του απάντησε εύθυμα με ένα τοπικό μύθο:

-Ήπια νερό από την Παλιά Βρύση, γιατρέ! Με μάγεψε το νησί και δεν με άφησε να φύγω! κι έριξε μια τρυφερή ματιά στην γυναίκα του.

Κάθισαν όλοι μαζί ενώνοντας τα τραπέζια τους πίνοντας το γλυκό κρασί ως αργά. Ο Άρης τον ρωτούσε γι' αυτούς που γνώριζε από τα παλιά:

-Η κυρά Μαγδαληνή ζει;

-Και βασιλεύει! απάντησε ο Σταύρος.

-Η Αγγελική, η τρελοδασκάλα, τι απέγινε;

-Άγνωστο! Όπου φύγει- φύγει εκείνο το Πάσχα που- κάτι πήγε να πει, αλλά το διέκοψε απότομα.

Ευτυχώς, οι γυναίκες τους ασχολούνταν με τα παιδιά και δεν τους πρόσεχαν. Ο Σταύρος διαισθανόταν από ώρα τι ήθελε να ρωτήσει ο παλιός του φίλος, αλλά δεν τολμούσε να ανοίξει την συζήτηση.

-Στην φιλία! έκανε τελικά ο μαθηματικός χαρούμενα και σήκωσε το ποτήρι του.

Όλοι ήπιαν σε αυτή την πρόποση.

Κεφάλαιο 22ο

Την δεύτερη μέρα των διακοπών τους ο Άρης ξύπνησε ασυνήθιστα αργά και με κεφάλι βαρύ. Θα φταίει το χτεσινό κρασί, σκέφτηκε.

-Άντε υπναρά, άκουσε την φωνή της Στέλλας, εμείς βάλαμε ήδη τα μαγιό μας και σε περιμένουμε!

Την κοίταξε μισοζαλισμένος. Έτσι όπως ήταν ντυμένη με τον τζην σορτσάκι της κι ένα στράπλες ροζ μπλουζάκι, μάλλον έμοιαζε για κόρη του, παρά για γυναίκα του, σκέφτηκε εξουθενωμένος και σηκώθηκε από το κρεβάτι για να ετοιμαστεί κι αυτός.

Εκείνο το μεσημέρι πήγαν για μπάνιο με το αυτοκίνητο που είχαν νοικιάσει στην Αμμιάδα, μια μεγάλη παραλία με λευκή άμμο και αλμυρική, που παλιά ήταν προσβάσιμη μόνο μέσω θαλάσσης. Τώρα όμως υπήρχε ασφαλτοστρωμένος δρόμος κι ένα γραφικό ταβερνάκι με πεντανόστιμα θαλασσινά, που τους περίμενε εκεί μετά το μπάνιο τους.

Τα δίδυμα ήταν κατενθουσιασμένα. Πλατσούριζαν με τις ώρες στα δροσερά νερά και μετά βγήκαν έξω για να χτίσουν κάστρα στην άμμο με τα φτυαράκια και τα κουβαδάκια τους. Ο Άρης ένιωθε καλύτερα μετά την πρώτη βουτιά. Το κρύο νερό του απάλυνε τον πονοκέφαλο της περασμένης νύχτας.

Πέρασαν αρκετές ώρες ανέμελα στην παραλία και μετά στην ταβέρνα. Κόντευε να σουρωπώσει, όταν τελικά αποφάσισαν να φύγουν. Ήταν οι τελευταίοι, που είχαν ξεμείνει από τους τουρίστες, αλλά δεν βιάζονταν. Ακόμα καλύτερα, θ' αποφύγω και την βόλτα στη Χώρα, σκεφτόταν με ανακούφιση ο Άρης.

Μια δυσάρεστη έκπληξη όμως τους περίμενε: το αυτοκίνητο δεν έπαιρνε μπρος. Μάταια προσπάθησε ο γιατρός να το επιδιορθώσει. Μάλιστα, ήρθαν και το ταβερνιάρης με τον γιο του για να βοηθήσουν, αλλά δεν κατάφεραν τίποτα. Εντωμεταξύ, η νύχτα έπεφτε σιγά-σιγά και τα παιδιά άρχισαν να κρυώνουν.

-Δεν γίνεται τίποτα σήμερα, γιατρέ, του είπε ο ηλιοκαμένος ψαράς και ιδιοκτήτης της ταβέρνας. Μην σκας όμως, άφησέ το εκεί που είναι και θα έρθουμε ξανά το πρωί. Δεν το πειράζει το αμάξι κανείς εδώ πέρα, τον καθησύχασε.

-Και πώς θα φύγουμε από δω; έκανε στενοχωρημένη η Στέλλα.

-Γι' αυτό σκάτε; απάντησε γελαστά εκείνος, τώρα θα' ρθει η βάρκα να μας πάρει και να μας γυρίσει στο λιμάνι. Ελάτε! έκανε ένα νεύμα και προχώρησε μπροστά με τον έφηβο γιο του.

-Πάλι καλά! Τυχεροί είμαστε μέσα στην ατυχία μας, μουρμούρισε η Στέλλα και τον ακολούθησε μαζί με τα δίδυμα.

Τελευταίος ερχόταν ο Άρης, που τρέκλιζε καθώς βυθιζόταν στην άμμο. Μια απροσδιόριστη ταραχή φούντωνε μέσα του. Η βάρκα... σκεφτόταν συνέχεια. Σχεδόν γνώριζε ήδη ποια βάρκα ήταν και όταν την είδε να προβάλλει πίσω από τα βράχια ολόλευκη και να κατευθύνεται προς τον μόλο, βεβαιώθηκε: η «Γοργόνα»! Με λυμένα γόνατα την έβλεπε να πλησιάζει και μέσα σ' αυτήν, πάνω στην πλώρη όρθια στεκόταν η κόρη του Θόα με την λυγερή κορμοστασιά της. Ο Άρης τα' χασε. Φάνταζε ακόμα πιο νέα και όμορφη απ' όταν την άφησε, δέκα χρόνια πριν! Φορούσε ένα κοντό γαλάζιο φόρεμα, που άφηνε γυμνά τα μπράτσα και τα μακριά της πόδια, όμοια με νεράιδα!

Μπήκαν όλοι στην βάρκα και ξεκίνησαν. Εκείνη δεν έδειξε κανένα σημάδι πως τον αναγνώρισε. Με γυρισμένη την πλάτη της προς αυτούς ατένιζε περήφανα το πέλαγος. Ο γιατρός δεν μπορούσε να πάρει τα μάτια του από πάνω της: τα ξέπλεκα κατάμαυρα μαλλιά της ανέμιζαν, το λυγρό κορμί διαγράφονταν εξωπραγματικά ελκυστικό κάτω από το λεπτό γαλάζιο ύφασμα! Η γυναίκα του τον σκούντηξε ενοχλημένη:

-Την γνωρίζεις; τον ρώτησε με μάτια όλο αστραπές.

-Ό...όχι... έκανε εκείνος κομπιάζοντας, ευχόμενος μέσα του να μην τον εκθέσει η Κατερίνα.

-Γιατί την έχεις «φάει» με τα μάτια σου από την ώρα που μπήκαμε στη βάρκα! του πέταξε με ζήλια η Στέλλα.

-Ανοησίες! απάντησε εκείνος ξέπνοος και στράφηκε απότομα προς την αντίθετη πλευρά.

Η Κατερίνα πάντως δεν έδωσε ούτε ένα σημάδι οικειότητας σε όλη την διαδρομή ως το λιμάνι, όπου ευγενικά τους αποχαιρέτησε και τους αποβίβασε. Ωστόσο, τον είχε αναγνωρίσει από την πρώτη στιγμή.

Το ένωσε από την προηγούμενη βραδιά, που είδε τον Κωνσταντή αλλαγμένο, βαρύ στην διάθεσή του όταν επέστρεψε το βράδυ από το μαγαζί. Δεν τον ρώτησε όμως τίποτα. Όταν την επόμενη μέρα λοιπόν έκανε το τελευταίο δρομολόγιο προς την παραλία της Αμμούδας και είδε στον μόλο έξι άτομα να την περιμένουν αντί για δύο, αμέσως κατάλαβε...

Σε όλη την διάρκεια της επιστροφής ως το λιμάνι κοιτούσε ευθεία μπροστά στο πέλαγος για να κρύψει την ταραχή της. Η συγκίνηση που ένιωθε όμως ήταν περισσότερο οίκτος για τον νεαρό άντρα που ήταν κάποτε ο Άρης και για τον ταλαιπωρημένο μεσόκοπο του σήμερα. Πόσο είχε αλλάξει, σαν να είχαν περάσει δεκαετίες από πάνω του! Και δεν ήταν μόνο ο γιατρός αλλαγμένος. Και η ίδια ενδόμυχα προσπαθούσε να κατανοήσει τον λόγο που της είχε

προκαλέσει αυτό το σαρωτικό αίσθημα πριν δέκα χρόνια και πλέον δεν τον έβρισκε. Ποιος ξέρει, ίσως ήταν η ανάγκη της να γευτεί το διαφορετικό, ίσως η επανάσταση της νεανικής της φλογερής φύσης, πάντως ο Άρης Στεργίου της φαινόταν πια πολύ μικρός στα μάτια της. Σε αυτό πιθανό να συνετέλεσε και η έμφυτη δειλία του που τον οδήγησε να την προδώσει τότε.

Όστε παντρεύτηκε την δικηγόρινα... αναλογιζόταν αργότερα καθώς έδενε την βάρκα της στο λιμάνι. Ο δικός της άντρας όμως δεν συγκρινόταν μαζί του, σκέφτηκε αυθόρμητα με κρυφό καμάρι για πρώτη φορά μετά τον γάμο της. Στο νου της ήρθε ο Κωνσταντής ψηλός, γεροδεμένος με σκούρα μαλλιά και μάτια όλο φωτιά. Ρίγησε....

-Αχ, Κωνσταντή... ψέλλισε με πρωτόγνωρη λαχτάρα, που ξάφνιασε ακόμα και την ίδια.

Για πρώτη φορά, μετά τον γάμο της, βιαζόταν να γυρίσει σπίτι.

Την ίδια ώρα η Στέλλα ανήσυχη παρατηρούσε τον άντρα της, που έσερνε το βήμα του με πολύ κόπο στην αμμουδιά του λιμανιού ώσπου να φτάσουν στο διαμέρισμά τους.

-Αγάπη, είσαι καλά; τον ρώτησε βλέποντας δύο στάλες ιδρώτα στο πανιασμένο του μέτωπο.

-Νομίζω πως θα με πιάσει ίλιγγος πάλι, έκανε ξέπνοος ο Άρης. Η ζέστη θα φταίει...

Όλο το απόγευμα το πέρασε στην βεράντα του διαμερίσματός τους με το βλέμμα βουτηγμένο στα κύματα μπροστά του, ενώ η Στέλλα έβγαλε τα δίδυμα για μια μικρή βόλτα στην προκουμαία. Από το μυαλό του δεν έφευγε η εικόνα της Κατερίνας... Παράξενο! πάνω από την φρίκη και τον φόβο, που συνέχιζε να του προκαλεί, υπήρχε πάντα αυτή η αδυσώπητη έλξη!

Το βράδυ ένιωθε το δωμάτιο να τον πλακώνει. Στριφογύριζε ανήσυχος στο κρεβάτι, έως ότου τελικά σηκώθηκε κατά την μία μετά τα μεσάνυχτα.

-Πού πας; ρώτησε μισοκοιμισμένη η Στέλλα.

-Εξω, για ένα τσιγάρο. Θα γυρίσω, κοιμήσου! της απάντησε ψιθυριστά.

Έπιασε το πόμολο τουωματίου, αλλά για μια στιγμή κοντοστάθηκε. Γύρισε και κοίταξε την γυναίκα του ξαπλωμένη στο κρεβάτι να κοιμάται ξανά ήσυχη. Την πλησίασε αθόρυβα και την φίλησε στα χρυσά μαλλιά. Εκείνη έκανε μια κίνηση ασυναίσθητα μέσα στον ύπνο της.

Έξω η νύχτα ήταν πολύ σκοτεινή, χωρίς φεγγάρι. Ένιωθε ακόμα δυσφορία. Κάθισε σε ένα πεζούλι κοντά στο κύμα κι άναψε τσιγάρο. Η Εμπατή κοιμόταν και μόνο το κύμα που

έσκαγε στην ακτή αντηχούσε στ' αυτιά του. Μαζί κι ένα μακρινό ποδοβολητό. Έτσι του φάνηκε. Αφουγκράστηκε καλύτερα. Ναι, σίγουρα ήταν ποδοβολητό ζώων που πλησίαζαν προς τα κει. Μισόκλεισε τα μάτια του προσπαθώντας να διακρίνει στο σκοτάδι τι ήταν. Μάταια. -Μπα, μονολόγησε για να καθησυχάσει τον εαυτό του, τ' αυτιά μου με γελούν πάλι με τα βουητά τους.

Όμως, όχι. Το ποδοβολητό γινόταν όλο πιο γρήγορο, πιο δυνατό κι ερχόταν καταπάνω του! Πετάχτηκε πάνω ανήσυχος.

-Ποιος είναι εκεί; ρώτησε ανάβοντας τον αναπτήρα του για να δει καλύτερα. Ποιος; ξαναρώτησε με φωνή αλλοιωμένη.

Η φλόγα του αναπτήρα του για λίγα δευτερόλεπτα φώτισε την αλλόκοτη μορφή ενός ζώου με πύρινα μικρά μάτια γεμάτα μοχθηρία πολύ κοντά του. Με τρεμάμενο χέρι ο Άρης πλησίασε τον αναπτήρα προς τα κει για να δει καλύτερα τι ζώο ήταν εκείνο. Μια βρωμερή ανάσα τον χτύπησε στο πρόσωπο και πρόσεξε δύο μυτερά κέρατα στραμμένα προς το μέρος του. Άφησε μια σιγανή κραυγή φρίκης και πισωπάτησε έντρομος. Με γρήγορα βήματα απομακρύνθηκε από το πεζούλι, χωρίς να τολμά να κοιτάξει πίσω του. Άκουγε όμως τα ποδοβολητά ακόμα, αλλά σε σχετική απόσταση πλέον από αυτόν.

Έφτασε δίπλα στο κύμα. Ρίγη διαπερνούσαν ολόκληρο το σώμα του. Τότε πρόσεξε κάτι σημάδια στην άμμο. Ξανάναψε τον αναπτήρα και τον πλησίασε προς τα κει. Ω, φρίκη! Τα σημάδια ήταν χνάρια από πόδια, αλλά τι πόδια! Το ένα από γυναικείο ανθρώπινο πέλμα και το άλλο από κατσικοπόδαρο! Έντρομος έκανε ν' ανασηκωθεί, αλλά άκουσε καθαρά τώρα το άγριο ποδοβολητό ακριβώς δίπλα του. Μια βρωμερή πύρινη ανάσα τον τύλιξε ολόκληρο μεμιάς...

Όταν χάραζε η αυγή μια μεγάλη φασαρία που ερχόταν απ' το λιμάνι ξύπνησε την Στέλλα. Νυσταγμένη ακόμα άπλωσε το χέρι της στο κομοδίνο δίπλα στο κρεβάτι για να δει το ρολόι της.

-Πέντε και τέταρτο το πρωί, μουρμούρισε, τι στο καλό;

Με το άλλο της χέρι ψηλάφισε στα τυφλά την μεριά του Άρη. Ήταν άδεια. Παραξενεμένη σηκώθηκε.

-Άρη; φώναξε σιγανά για να μην ξυπνήσει τα παιδιά που κοιμόντουσαν στο διπλανό δωμάτιο και βγήκε στην βεράντα.

Εκεί στην άκρη του λιμανιού, ένα μπουλούκι από ψαράδες είχε μαζευτεί γύρω από έναν σωρό και συζητούσε έντονα χειρονομώντας. Ένα «καμπανάκι» σήμανε προειδοποιητικά μέσα της, μια πανίσχυρη διαίσθηση! Αμέσως, ξυπόλητη όπως ήταν, πετάχτηκε έξω μέσα

στο κοντό νυχτικάκι της τρέχοντας στην άμμο. Όσο πλησίαζε προς τα κει η καρδιά της σφυροκοπούσε άταχτα στο στήθος. Μέριασε δύο ψαράδες και βρέθηκε μπροστά στο αποτρόπαιο θέαμα: ένα πρησμένο κουφάρι είχε ξεβραστεί από τη θάλασσα στην ακτή. Ήταν γυρισμένο ανάσκελα με τα μάτια άδεια στις καταματωμένες κόγχες τους, καταφαγωμένα από τους γλάρους και το στόμα ορθάνοιχτο σε μια σιωπηλή κραυγή. Φύκια πρόβαλλαν μέσα από τα δόντια του.

-Άρη! Ούρλιαξε σπαρακτικά η Στέλλα γονατίζοντας δίπλα του. Άρη! δεν σταμάτησε να φωνάζει κλαίγοντας γοερά σωριασμένη στην άμμο.

Οι διαπεραστικές κραυγές της αντηχούσαν σε όλο το λιμάνι, καθώς οι ψαράδες πάσχιζαν να την απομακρύνουν από κει.

- Άρη! Άρη!

Κεφάλαιο 23ο

Την επόμενη μέρα, καθώς η αυγή ρόδιζε τα κύματα της Εμπατής, αναχωρούσε το πλοίο της γραμμής για το λιμάνι του Πειραιά μεταφέροντας τη θλιβερή σορό του Άρη Στεργίου.

Νωρίτερα, οι παλιοί του φίλοι είχαν μαζευτεί στην προκυμαία για να αποχαιρετήσουν αυτόν και την οικογένειά του: ο Σταύρος, ο Νικηφόρος, ο παπά Χαράλαμπος και πιο μακριά στέκονταν ο Κωνσταντής μαζί με την Κατερίνα. Η Στέλλα με τρεμάμενο χέρι τους χαιρέτησε όλους έναν προς έναν φορώντας τα μαύρα γυαλιά ηλίου της για να κρύψει τα κατακόκκινα από το κλάμα μάτια της.

Όταν όμως ο Σταύρος αντίκρισε τα προσωπάκια των διδύμων σοβαρά και απορημένα, δεν άντεξε. Αναλύθηκε σε λυγμούς σαν μικρό παιδί. Μα, πώς έγινε; Γιατί; αναρωτιόταν αυτός και ολόκληρο το νησί. Η αγροτική γιατρός είχε αποδώσει τον θάνατό του σε πνιγμό, αλλά οι ψαράδες, που είχαν δει το κουφάρι του, έλεγαν πώς «κάτι» τον είχε τρομάξει απρόσμενα πολύ προτού ξεψυχήσει.

Η Κατερίνα αμίλητη στεκόταν πιο μακριά, στην άκρη της προκυμαίας, στο σημείο που έσκαγαν τα κύματα. Δίπλα της σκεφτικός ο Κωνσταντής προσπαθούσε να συνειδητοποιήσει ένα ακόμα τραγικό γεγονός. Η γυναίκα ήθελε να του μιλήσει από το προηγούμενο βράδυ, να του πει όσα του χρωστούσε τόσο καιρό και κατέκλυζαν τώρα την καρδιά της, αλλά εκείνος γύρισε αργά από το οινοποιείο, όταν αυτή είχε ήδη αποκοιμηθεί. Και το πρωί πριν καν φέξει η αυγή, «έσκασε» σαν βόμβα στο νησί η είδηση για τον μυστηριώδη θάνατο του Άρη. Μια παλιά, ξεχασμένη αίσθηση φόβου την τύλιξε ξανά.

- Φταίω εγώ; ρώτησε με πίκρα τον άντρα της μετά από κάμποση ώρα, ενώ η προκυμαία είχε σχεδόν αδειάσει από γνωστούς και νεοφερμένους τουρίστες.

Ο Κωνσταντής την κοίταξε τρυφερά:

- Όχι, Κατερίνα, ο καθένας χτίζει το ριζικό του. Άλλωστε, πρόσθεσε αγγίζοντας απαλά τις άκρες των μαλλιών της, εσύ δεν έφταιγες ποτέ, γιατί είσαι πλάσμα άλλου κόσμου!

Η γυναίκα στράφηκε προς το μέρος του και τον κοίταξε για πρώτη φορά με μάτια γεμάτα αγάπη:

- Όσο βρίσκομαι όμως σ' αυτόν τον κόσμο, του είπε με θέρμη τυλίγοντας τα χέρια της γύρω από τον λαιμό του, δεν θέλω ν' αφήσω ποτέ το νησί μας. Ούτε και σένα, Κωνσταντή! Τ' ακούς, αγάπη μου; Ποτέ!

Κι εκεί στην άκρη της προκυμαίας, που έσκαγε το κύμα, η Κατερίνα και ο Κωνσταντής αντάλλαξαν το πρώτο τους ερωτικό φιλί.

ΤΕΛΟΣ